
14
ἡ παιδόπολις

ἡ Παιδόπολις

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ «ΠΡΟΝΟΙΑ ΒΟΡΕΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διευθύνεται ἀπὸ τριμελῆ Ἐπιτροπὴ Ἐντεταλμένων Κυριῶν ΠΒΕΕ.

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ἡρώδου Ἀττικοῦ 9

ΑΘΗΝΑΙ, 16 ΙΟΥΛΙΟΥ 1950

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 14

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ὀργανισμοί, Τράπεζαι, Ἑταιρεῖαι . . .	Δρχ. 100.000
Δῆμοι καὶ Κοινότητες ἄνω τῶν 5.000 κατοίκων καὶ ἰδιῶται	» 50.000
Λοιποὶ Δῆμοι καὶ Κοινότητες καὶ Σχολεῖα	» 25.000
Μαθηταί, Πρόσκοποι, Ὁδηγοί, Στρατιῶται	» 10.000
Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 5 ἢ Λίραι 2	

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1000

Ὑπεύθυνος Συντάξεως : ΑΓΓ. ΜΕΓΑΞΑΣ, Ἀντιφίλου 16 — Ἀθῆναι
Προϊστ. Τυπογραφείου : Βασ. Ἀραγιάννης Ἀμισσοῦ 24 Ν. Σμύρνη

Ἡ «Παιδόπολις» στὴ διάθεση ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τώρα ποὺ ὁ ἔρανος «Π ρ ό ν ο ι α Β ο ρ ε ί ω ν Ἐ π α ρ χ ι ῶ ν Ἑ λ λ ά δ ο ς», ἀνέλαβε τὴ φροντίδα γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ καὶ ἡ σχετικὴ δουλειὰ ἄρχισε κι' ὅλας ἀπὸ τὶς ἐντεταλμένες κυρίες στὴν περιοχὴ τῆς Καστοριᾶς, τὸ περιοδικὸ ἀπεφάσισε νὰ βοηθήσῃ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς γονεῖς τους, παρέχοντας σ' αὐτοὺς κάθε χρήσιμη πληροφορία ποὺ θὰ τοῦ ζητοῦσαν.

Ἀπὸ σήμερα τὸ περιοδικὸ «Η ΠΑΙΔΟΠΟΛΙΣ» εἶναι στὴ διάθεση τῶν φίλων του, τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ τοὺς ἀπαντᾷ σὲ κάθε ἐρώτημά τους ἢ γιὰ κάποιο γενικώτερο ζήτημα τοῦ χωριοῦ τους ἢ καὶ τῆς Κοινότητάς τους ἢ γιὰ κάτι καθαρὰ προσωπικό. Ἡ ἀπάντηση θὰ δίνεται ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ ἢ μὲ ἰδιαίτερο γράμμα, ἀνάλογα μὲ τὴ φύση τοῦ ἐρωτήματος.

Οἱ ἐρωτήσεις μποροῦν νὰ γίνωνται γιὰ ὁποιοδήποτε θέμα. Καὶ οἱ φίλοι μας τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ θὰ παίρνουν ἀπάντηση σὲ κάθε ἀπορία τους ἢ ἐρώτημά τους.

Ἀναφέρουμε ἐδῶ σὰν παράδειγμα τὸ τί μποροῦν νὰ μᾶς ρωτήσουν :

α) Γιὰ γεωργικὰ καὶ κτηνοτροφικὰ προβλήματα (ζητήματα καλλιεργείας σπόρων, κτηνοτροφῶν, ἀσθενειῶν τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων, φαρμάκων, λιπασμάτων, γεωργικῶν ἐργαλείων, καὶ ἀποστολῆς ἐντύπων ὁδηγιῶν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἐκδίδουν οἱ ἁρμόδιες Γεωργικὲς ὑπηρεσίες· (παράλληλα τὸ περιοδικὸ «Παιδόπολις» θὰ πυκνώσῃ τὶς στῆλες του μὲ πληροφορίες γύρω ἀπὸ τὴν γεωργία, δενδροκομία, κηπουρική, τὴν πτηνοτροφία, τὴν κτηνοτροφία, σηροτροφία κλπ. Καὶ θὰ δίνῃ γενικὲς πληροφορίες γιὰ τὰς προόδους ποὺ σημειοῦνται γιὰ τὰ νέα φάρμακα, τὰ νέα ἐργαλεῖα κλπ.).

β) Γιὰ τὰ ὑδραυλικὰ κοινωφελῆ ἔργα τοῦ χωριοῦ τῆς Κοινότητας ἢ τῆς Ἐπαρχίας.

γ) Γιὰ ζητήματα ὑγείας γενικὰ τοῦ χωριοῦ ἢ τῆς κοινότητας ἢ τῆς ἐπαρχίας ἢ προσωπικὰ γιὰ τὸν ἐπιστολογράφο (αὐτὸν ἢ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του).

δ) Γιὰ τὸν τρόπο κατασκευῆς ἢ προμηθείας ἐργαλειῶν, κάθε εἴδους.

ε) Γιὰ ζητήματα οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ γενικὰ ὀργάνωσης τοῦ σπιτιοῦ.

στ) Γιὰ τὶς σπουδὲς τῶν παιδιῶν του. (Κάθε πληροφορία γιὰ σχολεῖα, ὀργανισμούς, προσόντα κλπ.).

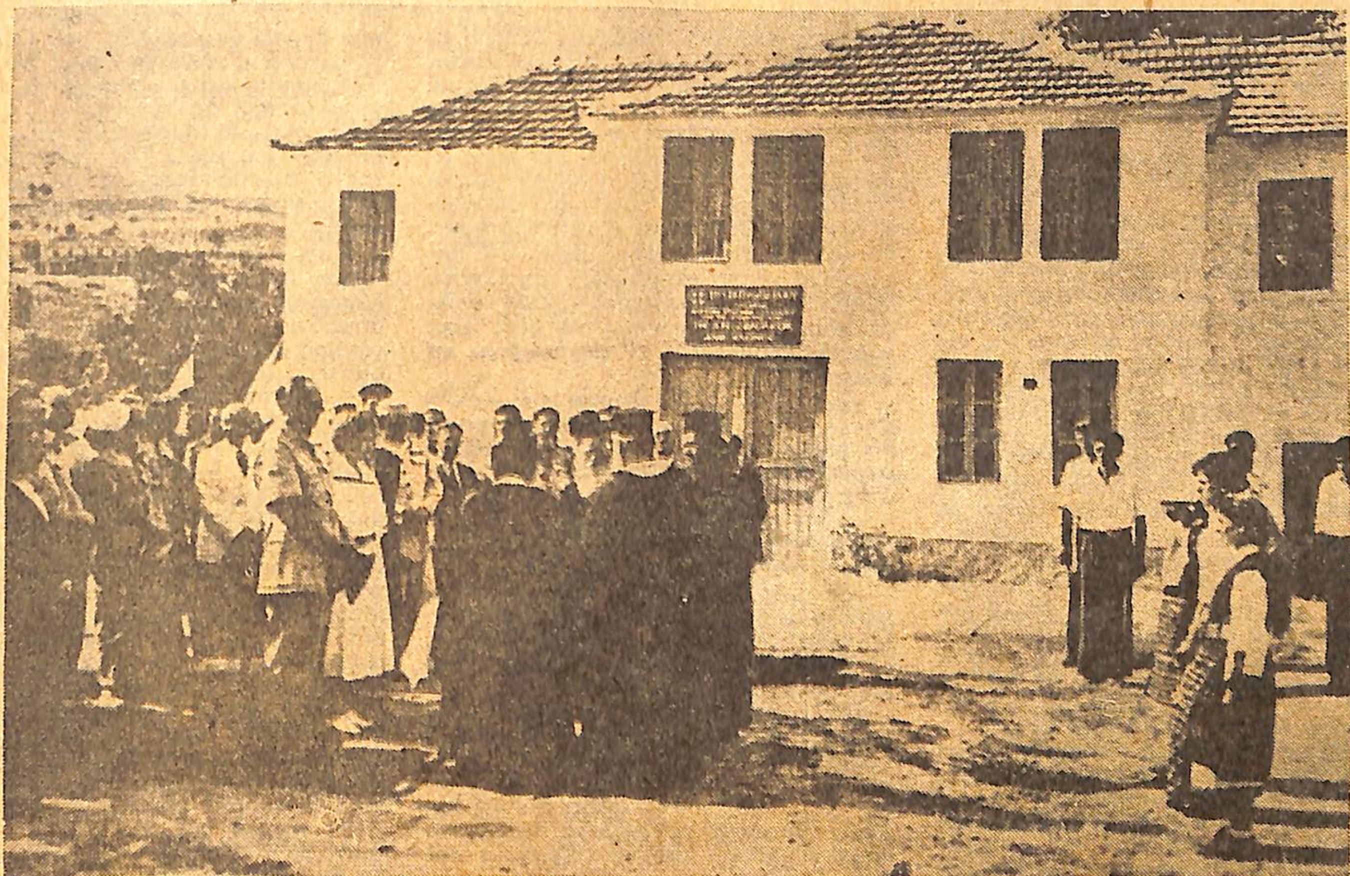
ζ) Γιὰ στρατολογικὰ ζητήματα· (ὑποχρεώσεις τῶν παιδιῶν τους), καὶ

η) Γιὰ κάθε ζήτημα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δοθῇ πληροφορία ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Οἱ ἐπιστολὲς πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται :

Περιοδικὸ «ΠΑΙΔΟΠΟΛΙΣ»
Τμῆμα ἐξυπηρετήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ χωριοῦ
Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ 9
Ἀ θ ή ν α ς

Τὸ «Σπίτι τοῦ παιδιοῦ» στὴ Δ. Μακεδονία

Ἡ ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΜΟΥ

«Βασίλισσα μητέρα μου,·

Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τιμήσω καὶ νὰ ἀγαπήσω τὸ σπίτι ποὺ μοῦ χάρισες. Νὰ εἶμαι πιστὸς στὸ Θεὸ καὶ στὸ Βασιλιά μου, νὰ γίνω καλὸς Ἕλληνας, καλὸς πολίτης καὶ καλὸς ἀγρότης. Νὰ ἀφοσιωθῶ στὴ γῆ τοῦ χωριοῦ μου καὶ νὰ δουλεύω πάντα γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδας μου. Μάρτυς μου ὁ Θεός».

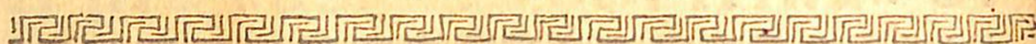
ΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΣΟΥ

Διὰ νὰ εἶσαι καλὸς Ἕλληνας καὶ καλὸς ἀγρότης πρέπει:

Νὰ πιστεύεις εἰς τὸν Θεόν.
Νὰ λατρεύεις τὴν Ἑλλάδα.
Νὰ ἀγαπᾶς τοὺς Βασιλεῖς.
Νὰ πειθαρχῇς εἰς τοὺς Νόμους.
Νὰ τιμᾶς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους σου.
Νὰ σέβεσαι τοὺς γέροντας.
Νὰ ἀφοσιωθῇς εἰς τὴν γῆν.
Νὰ εἶσαι ἐργατικός.
Νὰ εἶσαι φιλότιμος.
Νὰ εἶσαι εἰλικρινὴς καὶ νὰ θέλεις νὰ κάνῃς τὸ καλό.

(Ἀπὸ τὶς ἐπιγραφὲς ποὺ τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀναρτήσει σὲ κάθε «Σπίτι τοῦ παιδιοῦ».

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ

3ο

Ποτέ, ὡς τότε, δὲν εἶχε γνωρίσει τόσες γιορτὲς τὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ Ἴασου... Ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, ἀντιλαλοῦσε μέσ' στὶς αὐλὲς του τὸ γέλιο τῆς νιότης, ὁ ἦχος τῆς λύρας καὶ τὸ τραγοῦδι.... Ὁ ἄρχοντας ἔδινε συμπόσια ἔστηνε χορούς, ὀργάνωνε ἐκδρομὲς καὶ κυνήγια.... Ἀπ' τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδας εἶχαν ἔρθει μνηστῆρες γιὰ τὴ «Νεράϊδα» τοῦ δάσους... Στὸ χέρι της ἦταν νὰ διαλέξη τὸν πιὸ ἐκλεκτό.. Ἦταν ὅλοι τους βασιλόπουλα, παλληκάρια πανέμορφα, τιμημένα σ' ἀγῶνες καὶ σὲ πολέμους... Μὰ ἐκείνη φαινόταν σὲ ὅλους εὐγενικὰ τοὺς περιποιόταν μὲ τὸ χαμόγελο, πήγαινε μαζί τους κυνήγι, μὰ λόγο γιὰ γάμο δὲν ἤθελε οὔτε ν' ἀκούση. Ὁ καϋμένος ὁ Ἴασος γέρος πιά, ἕνα ὄνειρο εἶχε: Νὰ δῆ τὴ μοναχοκόρη του παντρεμένη μ' ἕνα καλὸ παλληκάρι καὶ νὰ χορέψη στὰ γόνατά του ἕνα παιδὶ της, προτοῦ νὰ κλείση τὰ μάτια του... Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ξεκολλοῦσε ἀπ' τὴν Ἀταλάντη τὰ μάτια.. Δὲν ἔδειχνε σὲ κανένα συμπάθεια.Πότε πιὰ θὰ τόπαιρνε ἀπόφαση νὰ διαλέξη;

—Δὲ βρῆκες ἀκόμη κορούλα μου κάποιο ἀρχοντόπουλο νὰ σ' ἀρέση; ρωτοῦσε συχνά.

—Πατέρα, ἀποκρινόταν ἐκείνη, λυποῦμαι ποὺ σὲ πικραίνω. Μὰ ἔχω ἀπόφαση νὰ μὴν παντρευτῶ... Δὲ θάθελα νὰ γελιέσαι μ' ἐλπίδες. Γι' αὐτὸ σοῦ τὸ λέω ξάστερα σήμερα. Καὶ γιὰ νὰ πιστέψης θὰ κάμω ὅρκο μεγάλο...

Ὁ Ἴασος ἔκλεισε μὲ τὸ χέρι του τὸ στόμα τῆς Ἀταλάντης.

—Ὄχι παιδί μου, μὴ δένεσαι μ' ὅρκους... Μιὰ μέρα θ' ἀλλάξης ἀπόφαση, δὲν μπορεῖ... Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τῆς κοπέλλας, νὰ κάμη κι' αὐτὴ σπιτικὸ δικό της, νὰ φέρη παιδιὰ στὸν κόσμο.... Μὰ τώρα, τί θὰ τὰ κάνουμε αὐτὰ τ' ἀρχοντόπουλα; Πῶς νὰ τὰ διώξουμε χωρὶς νὰ τὸ πάρουν γιὰ προσβολή;

—Φώναξέ τους, πατέρα μου, αὔριο στὴ μεγάλη βασιλικὴ αἴθουσα. Θὰ τοὺς κάνω μιὰ πρόταση...

Χάρηκε ὁ βασιλιὰς κι' ἡ βασίλισσα, γιατὶ νόμισαν πὼς ἡ κόρη τους θἄλλαζε γνώμη. Μὰ δὲ βάσταξε καὶ πολὺ ἡ χαρά τους.

Ἡ Ἀταλάντη τὴν ἄλλη μέρα, σὰν τέλειωσε τὸ συμπόσιο, ποὺ ὁ Ἴασος εἶχε δώσει στὰ παλληκάρια, κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀνώγεια τοῦ παλατιοῦ, ἀνάμεσα σὲ δυὸ βάγιες, κι' ἐστάθηκε στὸ στερνὸ σκαλοπάτι. Ἕνα μουρμούρισμα θαυμασμοῦ βγῆκε ἀπ' ὅλα τὰ στόματα... Ἦταν ἴδια ἡ Ἄρτεμη, μὲ τ' ὁλόφωτο καὶ τὸ λαμπρὸ της παράστημα... Τυχερὸς ὅποιος θὰ τὴν κέρδιζε σύντροφό του.

—Εὐγενικὰ ἀρχοντόπουλα, εἶπε χαμογελώντας, εἶναι καιρὸς νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀπόφαση ποὺ ἔχω πάρει, τιμώντας τὴν πρόταση ποὺ μοῦ κάνετε μὲ τὴν ἴδια τὴν παρουσία σας στὸ παλάτι μας.... Νομίζω πὼς γιὰ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι δυὸ νέοι ποὺ δένονται μὲ τὸν ὅρκο τοῦ γάμου, θὰ πρέπει νὰ σέβεται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Εἶμαι ἕνα ἀγρίμι, μεγαλωμένο στὰ δάση κι' ἴσως δὲν ξέρω καλὰ τὸν κόσμο... Ὅμως ἀκούω πὼς ὅσοι ζοῦνε στὴν κοινωνία, ὑποστηρίζουν πὼς ἡ γυναίκα πρέπει νὰ ὑπακούη τυφλὰ τὸν ἄντρα της. Πῶς νὰ τὸν ὑπακούη ὅμως, πῶς νὰ τὸν ἐκτιμᾶ καὶ νὰ τὸν σέβεται ἂν δὲν εἶναι ἀνώτερός της; Ὁρκίζομαι λοιπὸν μπροστὰ σ' ὅλους πὼς τότε μόνο θὰ παντρευτῶ, ὅταν βρῶ ἕνα ἄντρα πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ ἔξυπνο ἀπὸ μένα.... Γιατὶ μόνο ἕνα τέτοιο νέο μπορῶ ν' ἀγαπήσω. Ὅσοι λοιπὸν ἐπιμένετε ἀκόμη στὴν πρότασή σας ζητώντας τὸ χέρι μου, μιὰ ἐλπίδα ἔχετε.... Ν' ἀναδειχθῆτε κα λύτεροί μου...

Σᾶς προσκαλῶ λοιπὸν σὲ ἀγῶνα στὸ Στάδιο τῆς Σχοινοῦντας... Ἐκεῖνος θὰ γίνη ἄντρας μου ποὺ θὰ μὲ νικήση στὸ τρέξιμο... Ἂν εἶναι φτωχὸς ἢ πλούσιος τὸ ἴδιο μοῦ κάνει.

—Νὰ μιὰ εὐγενικὴ ἄρνηση, εἶπαν τ' ἀρχοντόπουλα.Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ νικήση τὴν Νεράϊδα τοῦ δάσους.

Κι' ἀλήθεια ἡ εἴδηση ἔπεσε σὰν κεραυνὸς σ' ἀνοιξιάτικη ὥρα... Πολλοὶ ἔφυγαν ἀμέσως γιατὶ δὲν εἶχαν ἐλπίδες, οἱ περισσότεροι ἔμειναν, ἀγωνίστηκαν καὶ νικήθηκαν...

Μὰ καθὼς ἡ φήμη τῆς Ἀταλάντης ἦταν μεγάλη κι' ἀκόμα μεγαλύτερη, ἡ ὀμορφιὰ κι' ἡ ἀξία της, ἕνας ἔφευγε νικημένος καὶ δέκα καινούργιοι παρουσιάζονταν.... Ὅπου στὸ τέλος, ἡ κόρη δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τρέχη στὸ στάδιο καὶ νὰ παίρνη βραβεῖα καὶ νίκες.

Στὸ τέλος κουράστηκε γιατὶ δὲν τῆς ἔμενε πιὰ καιρὸς γιὰ κυνήγι καὶ πῆρε ἀπόφαση σκληρή.

—Ὅποιος νικηθῆ, χάνει τὸ κεφάλι του, ἐδήλωσε.

—Ἡ ζωὴ στὰ βουνὰ σ' ἔκανε σκληρή, κόρη μου, εἶπε ἡ βασίλισσα.

—Μὴν ἀνησυχεῖτε, εἶπε ἡ κοπέλλα, κανεὶς δὲ θὰ χάση τὸ κεφάλι του ..... Δὲ θὰ ρθοῦνε μνηστῆρες πιά.... Ποιὸς πηγαίνει σὲ βέβαιο θάνατο;

Πέρασε ἀλήθεια καιρὸς νὰ φανοῦνε γαμπροὶ στὸ παλάτι... Ἡ Ἀταλάντη ξανάρχισε τὴν ζωή της στὰ δάση τῆς Ἀρκαδίας κι' ἦταν χαρούμενη ποὺ κατάφερε νὰ γλυτώση ἀπ' τὴ σκλαβιά, ὅπως νόμιζε τὸ γάμο. Μὰ ἡ τύχη παραμόνευε μ' ἕνα ἔξυπνο παιχνίδι.

Μιὰ μέρα ἀνάγγειλαν στὴ βασιλοπούλα πὼς ἕνα πεντάμορφο ἀρχοντόπουλο ποὺ τὸ ἔλεγαν Μελανίωνα ἦρθε στὴ Σχοινοῦντα, ζητώντας τὸ χέρι της.

—Ξέρει τὸν ὅρο; ρώτησε.... Νὰ τοῦ πῆτε πῶς παίζει μὲ τὸ κεφάλι του.

—Τὸ ξέρει, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ἴασος.... Ἐπιμένει νὰ σὲ κερδίση μὲ κάθε θυσία.... Σὲ εἶδε λέει στοὺς ἀγῶνες ποὺ ἔγιναν στὸ παλάτι τοῦ Πελία καὶ σ' ἀγαπᾷ μ' ὅλη τὴν ψυχή του... Ἂν τὸν νικήσης καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σὲ πάρη γυναίκα του, ἂς πεθάνη.

Ἡ Ἀταλάντη σήκωσε τοὺς ὤμους. Τί τὴν ἔνοιαζε... Ἂς πληρώση αὐτὸς ὁ πεισματάρης, νὰ βάλουν κι' οἱ ἄλλοι γνώση νὰ τὴν ἀφήσουν πιὰ ἥσυχη.

Εἶπε λοιπὸν νὰ φωνάξουν τὸ νέο... Ὅταν ἀντίκρυσε τὸ πανέμορφο βασιλόπουλο, ἔνοιωσε κάτι ποὺ ἔμοιαζε μὲ συμπόνια.... Ναί, ἦταν κρῖμα νὰ χαθῆ τέτοιος λεβέντης... Τὸν πῆρε λοιπὸν ἰδιαίτερα νὰ μιλήσουν.

—Σὲ παρακαλῶ, βασιλόπουλο, εἶπε ἡ Ἀταλάντη, μὴν ἐπιμένης σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα. Ἡ μοῖρα τὸ θέλησε ν' ἀνατραφῶ τόσο διαφορετικὰ ἀπ' τὶς ἄλλες γυναῖκες.... Δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω, καὶ νὰ ὑποταχθῶ σὲ κανένα. Μὰ ὅσο κι' ἂν μεγάλωσα μὲ θεριά, ἡ καρδιά μου δὲν εἶναι σκληρή. Δὲ θέλω νὰ πεθαίνουν γιὰ μένα τὰ παλληκάρια. Μποροῦν νὰ θυσιάσουν γιὰ κάτι καλύτερο τὴ ζωή τους. Νὰ βοηθοῦν τοὺς ἀνθρώπους, παλεύοντας μὲ κακούργους καὶ μὲ θεριά, σὰν τὸν Ἡρακλῆ, τὸ Θησέα, καὶ τόσους ἄλλους, νὰ ὑπηρετοῦν τὴν Πατρίδα τους, νὰ δοξάζωνται σ' ἔργα, μεγάλα.... Λυπήσου με, ξένε μου. Φαίνεσαι τόσο εὐγενικὸς... Ἂς μὴ γίνω ἐγὼ ἀφορμὴ νὰ πεθάνης.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Μελανίωνα χτύπησε ἀπὸ χαρά.... Ἡ συμπόνια ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ἀγάπη..

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ εὐγενικὰ σου αἰσθήματα, κόρη, τῆς ἀποκρίθηκε... Μὰ τοῦ κάκου μιλᾶς. Δὲ γυρίζω πίσω ντροπιασμένος. Προτιμῶ τὸ θάνατο, παρὰ ν' ἀκουστῆ στὴν Ἑλλάδα πὼς ὁ Μελανίωνας δειλίασε καὶ παράτησε τὸν ἀγῶνα..

—Μὰ τὸ τέλος σου εἶναι γνωστό, εἶπε ἡ Ἀταλάντη μ' ἀπόγνωση. Θὰ πεθάνης!.

—Τίποτε δὲν εἶναι βέβαιο στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ ὡραῖος πρίγκιπας.

Ἡ Νεράϊδα τοῦ δάσους δὲν μποροῦσε νὰ ξεφύγη πιά. Ἔτσι ὥρισε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸν ἀγῶνα.

Ὅλο ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα, ὁ Μελανίωνας τὸ πέρασε γονατιστὸς μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἄρτεμης.

—Δός μου Θεά, τὴν παρακαλοῦσε, τὴ δύναμη ποὺ χαρίζεις στὰ ζῶα τοῦ δάσους... Κάνε τὰ πόδια μου φτερωτὰ σὰν τοῦ ζαρκαδιοῦ, λιγερὸ τὸ κορμί μου σὰν τὶς σαΐτες σου.... Βοήθησέ με νὰ πάρω γυναίκα μου τὴ Νεράϊδα τοῦ δάσους ποὺ ἔκαμε ἡ χάρη σου ἀνίκητη.

Ἡ Ἄρτεμη ἄκουσε τὴν παράκλησή του καὶ χαμογέλασε... Ὁ νέος θάρεψε μιὰ στιγμὴ πὼς τὸ μάρμαρο ἔπαιρνε ζωή. Σκέπασε τὰ μάτια του μὲ τὰ χέρια του, γιατὶ τὸ τύφλωνε ἡ λάμψη τῆς Θεᾶς. Τρία μῆλα κύλησαν τότε στὰ πόδια του. Τρία μῆλα χρυσὰ ποὺ παράβγαιναν μὲ τὸν ἥλιο.

—Εὐλογημένη νἆσαι, Θεὰ σπλαχνική, εἶπε ὁ Μελανίωνας κι' ἔφυγε χαρούμενος, παίρνοντας τὰ μῆλα.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα βγῆκε ὁ ἥλιος πίσω ἀπ' τὰ ροδογάλαζα κορφοβούνια καὶ φώτισε τὴ Σχοινοῦντα, βρῆκε τὸ στάδιο της κατάμεστο ἀπὸ κόσμο. Κι' ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος μιὰ εὐχὴ εἶχε στὸ

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΗ

(Γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὰς Παιδοπόλεις)

Πρὶν κάνης ὁποιαδήποτε ἔνεση ἢ ἐμβόλιο ἢ ὅταν ἀρρωστήσης, δεῖξε στὸ γιατρό σου τὸ ἀτομικὸ δελτίο ποὺ σοῦ δῶσαν ὅταν ἔφυγες ἀπὸ τὴν Παιδόπολη. Μὴ τὸ ξεχάσης, γιατὶ πρόκειται γιὰ τὴν ὑγεία σου. Τὸ ἴδιο δελτίο δεῖξε καὶ στὸ δάσκαλό σου, ὅταν θὰ ἐγγραφῆς στὸ σχολεῖο.

στόμα: Νὰ νικήση ὁ συμπαθητικὸς αὐτὸς νέος, νὰ παντρευτῆ τὴ βασιλοπούλα τους.

Στὴν εἴσοδο τοῦ στίβου, οἱ δυὸ ἀγωνιστὲς περίμεναν, ἀνυπόμονα τὸ σύνθημα γιὰ νὰ ξεκινήσουν.

Ἥσυχη κι' ἀτάραχη γύρισε ἡ 'Αταλάντη τὸ κεφάλι καὶ κοίταξε τὸν ἀντίπαλό της. Ξαφνιάστηκε ποὺ τὸν εἶδε τὸ ἴδιο ψύχραιμο καὶ γαλήνιο. Συνήθως αὐτοὶ π' ἀγωνίζονταν μαζί της ἦταν νευρικοί. Τὸ κορμί τους τρέμιζε σὰν παρατεντωμένο δοξάρι.

Ὁ Μελανίωνας ἦταν λίγο ψηλότερός της κι' ὅσοι τοὺς ἔβλεπαν πλάϊ πλάϊ ἔβρισκαν πὼς ἀλήθεια θἄταν ἕνα πολὺ ταιριαστὸ ζευγάρι. Ψηλοὶ δυνατοὶ κι' ὄμορφοι κι' οἱ δυό, μέσα στ' ἀθλητικὰ νειάτα τους.

Ὁ νέος εἶχε τὸ ἕνα χέρι στὸ στῆθος του, μέσα ἀπ' τὸ χιτῶνα λὲς καὶ κρατοῦσε κάτι πολύτιμο ποὺ φοβόταν νὰ μὴν τοῦ πέση.... Τὸ ἄλλο του χέρι ἦταν ἕτοιμο ν' ἁπλωθῆ σὰ φτερούγα. Τὸν κοίταξε λίγο μὲ περιέργεια ἡ Νεράϊδα τοῦ δάσους καὶ σκέφθηκε, ἄθελά της πὼς θἄταν εὐχάριστο νἄχη κανεὶς ἕνα τόσο ὡραῖο καὶ δυνατὸ σύντροφο στὴ ζωή.

Μά, τὴν ἴδια στιγμή, δόθηκε τὸ σύνθημα κι' ὥρμησαν μέσα στὸ στάδιο σὰν δυὸ βέλη ριγμένα ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ δοξάρι.

Ὁ Μελανίωνας δὲν εἶχε τὴ γρηγοράδα τῆς κόρης καὶ φάνηκε ἀμέσως πὼς ἦταν παιχνίδι γιὰ τὴν 'Αταλάντη νὰ τὸν προσπεράση. Μὰ χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, τὸν ἄφηνε νὰ πηγαίνη πρῶτος.

—Ἔχω καιρό, συλλογιόταν, ἂς τοῦ χαρίσω λιγάκι δρόμο.

'Εκεῖνος ἔτρεχε σὰν κυνηγημένο ἀγρίμι ποὺ βάζει ὅλη τὴ δύναμή του, τεντώνοντας κάθε ἴνα τοῦ σώματός του γιὰ νὰ σωθῆ. 'Ενῶ ἡ Νεράϊδα τοῦ δάσους εἶχε στὸ τρέξιμό της ὅλη τὴν ἄνεση τὴ σβελτάδα καὶ τὴ χάρη τοῦ ἄγριου ἐλαφιοῦ ποὺ σκίζει ἐλεύθερο κι' ἀκυνήγητο τὶς ἐρημικὲς πλαγιὲς μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴ χαρὰ νὰ αἰσθάνεται λιγερὸ κι' ἀνάλαφρο τὸ κορμί του.

Κι' ὅμως, χωρὶς νὰ κάνη καμμιὰ προσπάθεια, σὲ κάθε της βῆμα ἡ 'Αταλάντη κέρδιζε ἀπόσταση... Νά, βρέθηκε κιόλας πλάϊ στὸ νέο, ὁ ὦμος της ἄγγιζε τὸν ὦμο του. Τὴν εἶδε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, ἄκουσε τὴ γοργὴ της ἀνάσα.

—Τρέχα, τρέχα, τοῦ φώναζε ὁ κόσμος, θὰ σὲ περάση.

Ὁ Μελανίωνας ἔβγαλε τότε μέσα ἀπ' τὸ στῆθος του κάτι καὶ τὄρριξε μπρὸς στὰ πόδια τῆς 'Αταλάντης.

'Ανάκοψε τὴν ὁρμή της, ἀπορημένη καί, σκύβοντας, μάζεψε ἕνα μῆλο ὁλόχρυσο.

Ὁ νέος κέρδισε ἔτσι ἀπόσταση, προσπερνώντας τὴν 'Αταλάντη, σὰν ἀστραπή. Ὁ λαὸς ξέσπασε σὲ ζητωκραυγές.

Πεισματωμένη γιὰ τὸ παιχνίδι τοῦ νέου ἔχωσε τὸ χρυσὸ μῆλο στὸν κόρφο της καὶ χύθηκε ἀνάλαφρη σὰν ἀγέρας. Λίγο λίγο μίκραινε πάλι τὸ διάστημα ποὺ τοὺς χώριζε.

'Εκεῖ, στὴν καμπὴ τοῦ στίβου, τὴν ἔνοιωσε πίσω του. Εἶδε τὴν ἄκρη τοῦ σκιστοῦ της χιτῶνα π' ἀνεμιζόταν... Ἂν ἔκανε πρώτη στροφή, τὸ παιχνίδι ἦταν χαμένο γι' αὐτόν... Ἔβαλε ξανὰ τὸ χέρι στὸ στῆθος του κι' ἕνα δεύτερο μῆλο γυάλισε στὰ πόδια τῆς κόρης. Αὐτόματα ἔκοψε πάλι τὸ τρέξιμό της ἡ 'Αταλάντη καὶ σήκωσε καὶ τὸ δεύτερο μῆλο. Οἱ φωνὲς τοῦ πλήθους τὴν ξανάφεραν στὸν ἑαυτό της. Σούφρωσε τὰ φρύδια κι' ἄρχισε νὰ τρέχη πιὸ γρήγορα. Μὰ ὁ νέος εἶχε στρίψει τὴ σφενδόνη καὶ βρισκόταν στὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ πολὺ δύσκολα θὰ τὸν πρόφθαινε ἡ 'Αταλάντη. Τὸ πλῆθος χτυποῦσε χέρια καὶ πόδια, φώναζε ρυθμικά.

—Με—λα—νί—ω—νας! Με— λανί—ω—νας!..

Κι' ἡ νέα πεισμάτωνε κι' ὁρκιζόταν νὰ μὴν τὴν πάθη καὶ τρίτη φορά.

Ὤ, εἶχε ἀκόμα καιρό, μόνο ποὺ ἐκεῖνα τὰ μῆλα τὴ βάραιναν κάπως παράξενα. Σκέφτηκε νὰ τ' ἀφήση νὰ πέσουν, μὰ σὰν κάτι νὰ τὴν κρατοῦσε καὶ δὲν τ' ἀποφάσιζε. Λὲς καὶ τὴν εἶχαν μαγέψει.

—Θεοὶ καὶ ἄνθρωποι ἔχουν συμμαχήσει μὲ τὸν ἀντίπαλό μου, σκεφτόταν. 'Ακόμα κι' ἡ Ἄρτεμη μὲ παράτησε κι' ἔπηγε μαζί του. Μὴν ἔχει δίκηο ὁ πατέρας μου; Μήπως δὲ συμφωνοῦν οἱ Θεοὶ μὲ τὴν ἀπόφαση ποὔχω πάρει νὰ μείνω ἀνύπαντρη;

Ὅμως, ἔτρεχε, ἔτρεχε, μ' ἕνα πεῖσμα ἀφάνταστο. Εἶχε γίνει ἀγέρας φτερό, φῶς... Στὴ μέση τοῦ δρόμου ἀπ' τὴν καμπὴ ὡς τὸ τέρμα, εἶδε ὁ Μελανίωνας, δίπλα στὴν σκιά του, πιὸ κοντὸ τὸ δικό της ἴσκιο.

—Βοήθα με, κόρη τῆς Λητοῦς, εἶπε ἱκετεύοντας τὴν Ἄρτεμη γιὰ στερνὴ φορά, καὶ πετώντας τὸ τρίτο μῆλο.

Ἡ 'Αταλάντη δίστασε μιὰ στιγμή. 'Αμέσως ὅμως ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε κι' αὐτό.

Προσευχήθηκε στὴν Ἄρτεμη

—Καὶ τὰ μῆλα θὰ πάρω καὶ πρῶτη θὰ φτάσω στὸ τέρμα, εἶπε μὲ πεῖσμα.

Ὁ κόσμος ποὺ γέμιζε μὲ φωνὲς τὸ στίβο, ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ποὺ λαχταροῦσε τὴν ἧττα της καὶ χειροκροτοῦσε τὸν ξένο, τὴ νεύρωνε. Τί ζητοῦσαν λοιπὸν οἱ ἀνόητοι, ἐρεθίζοντας ἔτσι τὴ φιλοτιμία της, νὰ βάλη τὰ δυνατά της, νὰ τὸν περάση, νὰ γίνη αἰτία νὰ χάση τὸ βασιλόπουλο τὴ ζωή του; Ἂς γίνη λοιπὸν τὸ χατῆρι τους!

Ἄνοιξε φτερὰ ἀετίνας, τέντωσε κι' αὐτὴ τὸ κορμί της, σὰν τόξο ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ πετάξη τὸ βέλος.... Ἔτρεξε κι' αὐτὴ σὰν ἀγρίμι κυνηγημένο μὲ τὴν ὁρμὴ τῆς ἀπογνώσεως....!

Κι' ὅμως ἡ καρδιά της ἦταν βαρειά. Δὲν τὸ ἤθελε, ὄχι. Δὲν ἤθελε νὰ νικήση. Κι' ὅτι δὲν θέλει κανεὶς εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ πετύχη. Οἱ φωνὲς τοῦ πλήθους ἀκούγονταν τώρα γλυκειές, τρυφερές.... Ἔβαζαν τὄνα ὄνομα, δίπλα στ' ἄλλο, σὰ νὰ τοὺς πάντρευαν ἀπὸ τώρα.

—Με—λα—νί—ω—νας! 'Α—ταλάν—τη!

Ναί, πρῶτος ἔπρεπε νἄρθη γιὰ τὸ καλό της... Γιατὶ ἀλλιῶς τὸν περίμενε ὁ θάνατος, κι' αὐτή, θἄμενε ἔρημη πάλι, μὲ τὴν ψυχὴ περηφάνειά της καὶ τ' ἀγρίμια τοῦ δάσους.

Σήκωσε τὸ κεφάλι κι' εἶδε τὸ νέο κοντὰ στὸ τέρμα... Κείνη τὴ στιγμὴ τὰ ξέχασε ὅλα.... Καὶ τὴ συμπόνια καὶ τὸ θαυμασμὸ κι' ἐκεῖνο τὸ αἴσθημα τὸ καινούργιο ποὺ πρώτη φορὰ τῆς πλημμύριζε τὴν καρδιά. Ὄχι, ὄχι, δὲν ἀνεχόταν τὴν ἧττα.

Χύμηξε σὰν τὸ ζαρκάδι ποὺ βλέπει ἀγνάντια τὸν κυνηγό... Μ' ἕνα γοργὸ τίναγμα ἄγγιξε τὸ τέρμα. Μ' ἀλλοίμονον, βρῆκε ἐκεῖ τὸν πεντάμορφο νικητὴ ποὺ τῆς ἅπλωνε τὰ χέρια. Κι' ἡ 'Αταλάντη εἶδε στὰ μάτια του τόση στοργὴ κι' ἀφοσίωση, ποὺ δὲν ἔνοιωσε καμιὰ λύπη γιατὶ νικήθηκε.

Τοὺς σήκωσε ὁ λαὸς στὰ χέρια καὶ τοὺς ἔφερε εὐτυχισμένους στὸ παλάτι... Ὁ γάμος ἦταν παλλαϊκὴ γιορτή. Τὰ πλήθη παραληροῦσαν ἀπ' τὴ χαρὰ ὅταν στάθηκαν μὲ τὰ χέρια τους ἑνωμένα μπροστὰ στὸ βωμὸ τῆς Ἥρας ποὺ προστάτευε τοὺς νιόπαντρους.

Ἔζησαν τρισευτυχισμένοι... Μά, πιὸ πολὺ κι' ἀπὸ τὸ παλάτι τοὺς ἀγάπησαν τὰ δάση τῆς 'Αρκαδίας. Ἦταν κι' οἱ δυὸ κυνηγοὶ ἀπ' τοὺς λίγους κι' ἡ φύση μιλοῦσε τὸ ἴδιο μέσ' στὴν ψυχή τους.

Ἦταν τόσο περήφανοι κι' ἀνεξάρτητοι, προτιμοῦσαν τόσο τὴν ἀπροσποίητη ζωὴ ἀπὸ τὶς τιμὲς καὶ τὰ πλούτη, ποὺ κανεὶς δὲ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ πὼς θὰ ζοῦσαν σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους, κλεισμένοι μέσα σὲ τειχογύριστες πολιτεῖες.

Ἔτσι ὁ μῦθος μᾶς λέει, πὼς ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, σὰν ἦρθε ἡ ὥρα τους νὰ πεθάνουν κι' αὐτοὶ σὰ θνητοὶ ποὺ ἦταν, ἡ Ἄρτεμη ἡ Θεὰ κυνηγήτρα, ποὺ τόσο τοὺς εἶχε ἀγαπήσει τοὺς μεταμόρφωσε σὲ λιοντάρια.

'Απὸ τότε, ὁ Μελανίωνας μὲ τὴν 'Αταλάντη ζοῦνε παντοτεινὰ στὴν ἐλεύθερη φύση, ἄγριοι κι' ἀνεξάρτητοι, βασιλιάδες τοῦ δάσους.

ΚΛΕΙΩ ΝΟΤΑΡΑ

Ὁ ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ Ὁ ΑΝΕΜΟΣ

Κωμωδία μονόπρακτη

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΧΡΥΣΗ, ἡ Ἀχτίδα τοῦ Ἥλιου.
ΒΟΡΕΑΣ, ὁ Ἄνεμος.
ΜΙΑ ΓΡΗΑ χωριάτισσα.

Ἡ σκηνὴ παριστάνει ἕνα ἐξοχικὸ δρόμο ποὺ διασχίζει κάποιο δάσος. Τελειώνει ὁ χειμώνας καὶ ἀρχίζει ἡ ἄνοιξη. Τὰ χιόνια λυώνουν, πουλιὰ κελαϊδοῦν.

Η ΧΡΥΣΗ εἶναι ἕνα ὄμορφο ὁλόξανθο κοριτσάκι μὲ γαλανὰ γλυκὰ μάτια. Φορεῖ κάτασπρα ροῦχα καὶ σκουφάκι μὲ χρυσὸ ἀκτινωτό. Κάθεται ἐπάνω στὸ φράχτη καὶ τρώει ἀπὸ τὸ χιόνι ποὺ τὴν τριγυρίζει.

ΧΡΥΣΗ, μόνη.—Νὰ λοιπὸν ποὺ ξαναγυρίζω στὴ Γῆ! Εἶναι τόσος καιρὸς ἀφ' ὅτου εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ τὸ καταπράσινο αὐτὸ δάσος!... Πῶς ἔπληττα κεῖ πάνω στ' ἀπέραντα κενὰ διαστήματα! Ὁ πατέρας μου, ὁ βασιλιὰς ὁ Ἥλιος, ἔχει κι' ἄλλες, πολλὲς - πολλὲς κόρες, ποὺ τὶς στέλνει νὰ ζεστάνουν τοὺς πλανῆτες του καὶ τὰ φεγγάρια τους. Ἐμένα μ' ἔχει γιὰ τὴ Γῆ. Σήμερα τὸ πρωῒ μοῦ εἶπε: «Χρυσή, πάρε τὸ φύσημά σου καὶ προσπάθησε νὰ φτάσης στὴ Γῆ». Πετοῦσα, ὅλο πετοῦσα ἀπὸ τὸν Ἑρμῆ στὴν Ἀφροδίτη, ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη στὴ Σελήνη, ἀπὸ τὴ Σελήνη στὴ Γῆ. Σὲ ὀχτὼ λεπτὰ τὸ ταξίδι μου τελείωσε. Ὅταν ἔφθασα ὅμως στὸν ἀέρα ποὺ περικυκλώνει αὐτὴ τὴ σφαῖρα, εἶδα μπροστά μου σὰν ἕνα τοῖχο ἀπὸ σύννεφα πυκνά. Ξέρω ἐγὼ ποιὸς τὰ κουβάλησε: ὁ μικρὸς κύριος Βορέας ὁ ἄνεμος· ποιὸς ἄλλος; Τὶ παιδί, Θεέ μου, τὶ παιδί! Τρελλότερο δὲν ὑπάρχει οὔτε στὴ γῆ οὔτε στὸν οὐρανό!... Εἶδα κι' ἔπαθα ὡς νὰ τρυπήσω ἐκεῖνα τὰ σύννεφα καὶ νὰ περάσω. Ἐπὶ τέλους τὸ κατόρθωσα. Καὶ τώρα, τὶ ἄλλο νὰ κάνω, γιὰ νὰ περάση ἡ ὥρα; Νὰ χαϊδέψω λιγάκι αὐτὴ τὴ λιποθυμισμένη λυγαριά, γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ ξαναζήση. Ἔ! μικρή μου λυγαριά, δὲν βαρέθηκες πιὰ τὸν ὕπνο; Στάσου νὰ σὲ κοιτάξω, νὰ σὲ ζεστάνω!... Νά, νά! ὁ χυμός σου ἄρχισε νὰ ἐξογκώνη τὴ χλωμὴ φλουδίτσα σου, ἡ παγωμένη καρδιά σου ξαναχτυπᾶ καὶ στὸν ἀέρα μυρίζεσαι κάτι ποὺ προμηνᾶ τὴν ἄνοιξη. Ναί, ναί, αὐτὸ εἶναι! (Τραγουδεῖ).

Ξύπνα καὶ μὴν κοιμᾶσαι,
Καλή μου λυγαριά,
Σὲ λίγο χίλια θάχης
Λουλούδια καὶ κλαριά.

Ἐγώ, ἡ Χρυσή, σὲ σφίγγω
Μέσ' σὲ ζεστὴ ἀγκαλιά,
Ξύπνα νὰ ἰδῆς τὸν ἥλιο,
Ν' ἀκούσης τὰ πουλιά...
Ξύπνα!

(Μὲ χαρά). Μπά, ξύπνησες, κιόλα; Δὲ στώλεγα;... Ἄρχισες, βλέπω, νὰ πετᾶς καὶ βλαστούς... Μπράβο σου!... Ἀλλὰ κάθησε φρόνιμα τώρα... Ἀκούω ἕναν ἄσχημο κρότο... Σὰ μιὰ τροκάνα στὶς κορφὲς τῶν δέντρων. Ἄ! θὰ εἶναι ὁ Βορέας! Τὴ γνωρίζω ἐγὼ τὴν τροκάνα του!... Φυλάξου, γιατὶ ἂν σὲ βρῆ στὴ μέση, σὲ μαδήσε τὸ κακόπαιδο. Νά τος κιόλα!

ΒΟΡΕΑΣ, ὁ ἄνεμος, ἕνα πολὺ ζωηρὸ παιδί, ὁρμᾶ στὴ σκηνὴ μὲ τὴν τροκάνα του. Τρέχει, πηδᾶ, φωνάζει, κάνει θόρυβο μεγάλο.

— Ἐμπρὸς καὶ γρήγορα!... Μάρς!... Φύλλα, κλαδιά, κουκουνάρια τῶν πεύκων, δρόμο! Μὴ στέκεστε οὔτε στιγμή! Μὴν κάθεστε στὸν ἥλιο σὰν τεμπέληδες! Δρόμο! Καλέ, τὶ χελώνα ποὺ εἶναι αὐτὸς ὁ κόσμος; Ἐγὼ θὰ τὸν κάνω τώρα νὰ πάρη τὰ πόδια του. (Τραγουδεῖ).

Ψηλά, ψηλὰ στὰν οὐρανὸ
Καὶ πέρα στὸν ὠκεανό,
Σὲ θάλασσες καὶ σὲ στεριὲς
Σ' ὅλες τοῦ κόσμου τὶς μεριές,

Σὰ θύελλα πετᾶτε!
Τὴ ροδοδάχτυλη Αὐγὴ
Ποὺ τὴ δοξάζει ὅλη ἡ γῆ
Νὰ βρῆτε κεῖ τρεχᾶτε!

— Μπά, μπά, τὶ βλέπω! Ἡ Χρυσή, ἡ βασιλοπούλα, ἡ Ἀχτίδα τοῦἥλιου, ἐτίμησε καὶ πάλι τὴ γῆ μὲ τὴν εὐγενική της παρουσία; Πῶς τὰ κατάφερες λοιπὸν νὰ περάσης ἀπὸ τόσα σύννεφα; Δὲν φανταζόμουν, ἀλήθεια, πὼς τὰ ροδοκόκκινα δαχτυλάκια σου θὰ εἶχαν τὴ δύναμη νὰ τὰ τρυπήσουν!

ΧΡΥΣΗ.—Καὶ ὅμως, γιὰ νὰ μὲ βλέπης ἐδῶ, θὰ πῆ πὼς τὸ κατώρθωσα. Νομίζεις πιὰ ὅτι ἐσὺ εἶσαι στὸν κόσμο κι' ἄλλος δὲν εἶναι! Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω κάποιον ποὺ εἶναι πολὺ δυνατότερος ἀπὸ σένα.

ΒΟΡΕΑΣ.—Ἀλήθεια; Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κάποιος, ἂν ἐπιτρέπεται;

ΧΡΥΣΗ.—Ὁ κάποιος αὐτὸς εἶναι κάποια: Ἐγώ!

ΒΟΡΕΑΣ.—Ἐσύ; χά, χά, χά!

(Γελᾶ, πηδᾶ, χτυπᾶ τὴν τροκάνα του). — Ὄχι δά! Ἐσύ!; Τὶ ἀστεῖο! Ἀφοῦ λοιπὸν εἶσαι τόσο δυνατή, ἔλα, ἂς πιαστοῦμε ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἂς δοῦμε ποιὸς θὰ τραβήξη τὸν ἄλλον ἀπάνω του.

ΧΡΥΣΗ.— Ὄχι, εὐχαριστῶ, δὲ μοῦ χρειάζεται... Θέλεις ὅμως νὰ βάλουμε ἕνα στοίχημα;

ΒΟΡΕΑΣ.— Τὶ στοίχημα; Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς ἐγὼ ἀναποδογυρίζω τὰ μεγαλύτερα δάση;

ΧΡΥΣΗ.— Κι' ἐγὼ τὰ ξαναφέρνω στὴ θέση τους!

ΒΟΡΕΑΣ.— Ἐγὼ σηκώνω ὡς ἐκεῖ πάνω, στὰ μεσούρανα, τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ ἀφρισμένα.

ΧΡΥΣΗ. — Κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ τὰ κατεβάσω!

ΒΟΡΕΑΣ.— Ἐγὼ βάζω στὸ κυνῆγι τὰ σύννεφα.

ΧΡΥΣΗ.— Κι' ἐγὼ τὰ διαλύω!

ΒΟΡΕΑΣ.— Ἐγὼ σκεπάζω τὴ γῆ μὲ χιόνια, ποὺ τὰ κάνω νὰ χοροπηδοῦν σὰν τρελλά.

ΧΡΥΣΗ.— Κι' ἐγὼ τὰ λυώνω.

ΒΟΡΕΑΣ.— Ἐγὼ σαρώνω τὸν κόσμο.

ΧΡΥΣΗ.— Κι' ἐγὼ τὸν ξανανειώνω!

ΒΟΡΕΑΣ.— Σκοτώνω ἐγώ.

ΧΡΥΣΗ.— Κι' ἐγὼ ἀνασταίνω!

ΒΟΡΕΑΣ.— Καλέ, ἰδέστε τὶ ἐγωϊσμὸ ποὺ τὸν ἔχει αὐτὸ τὸ κορίτσι!

ΧΡΥΣΗ.— Ὁ δικός σου δὲν πάει πάρα κάτω, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἄδικα καυχιέσαι.

ΒΟΡΕΑΣ.— Βάζουμε στοίχημα λοιπὸν νὰ ἰδοῦμε;

ΧΡΥΣΗ.— Μάλιστα. Ἐκεῖ πέρα, στὸ δρόμο, περνᾶ ἴσα ἴσα μιὰ φτωχὴ γρηούλα. Τρέμει ἀπὸ τὸ κρύο κι' εἶναι κουκουλωμένη μὲ μιὰ παληογούνα. Ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυό μας κάνει τὴ γρηὰ νὰ βγάλη τὴ γούνα της, θὰ εἶναι ὁ δυνατώτερος καὶ θὰ κερδίση τὸ στοίχημα. Ναί;

ΒΟΡΕΑΣ.— Πολὺ καλά. Καὶ θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα ν' ἀποσπάση ἕνα φτερὸ ἀπὸ τὶς φτεροῦγες τοῦ ἄλλου. Θὰ σὲ μαδήσω, Χρυσή μου, καὶ νὰ τὸ ξέρης!

ΧΡΥΣΗ.— Αὐτὸ πιὰ θὰ τὸ ἰδοῦμε!

(Παρουσιάζεται ἡ ΓΡΗΑ χωριάτισσα. Περνᾶ σιγὰ - σιγά. Ὁ Βορέας τὴ φωνάζει καὶ τότε σταματᾶ).

ΒΟΡΕΑΣ.— Ἔ! κυρά! Ποῦ τὴν ἔκλεψες αὐτὴ τὴ γούνα;

Η ΓΡΙΑ.— Μὲ συμπαθάει ἡ εὐγένειά σου, μὰ ἐγὼ εἶμαι τίμια γυναῖκα. Αὐτὴ ἡ γούνα εἶναι δική μου. Τὴν ἔκανα μὲ τὸ τομάρι τοῦ τράγου μου, ποὺ σκοτώθηκε μοναχός του, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια κουτουλώντας δεξιὰ κι' ἀριστερά.

ΒΟΡΕΑΣ.— Ἔτσι ἔ; Καλέ, τὶ μᾶς λές! Ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω! Δική σου ἢ ὄχι, ἐγὼ θέλω τὴ γούνα. Δός μου τη! Ἔλα! ἂν δὲν μοῦ τὴ δώσης μὲ τὸ καλό, θὰ σοῦ τὴν πάρω μὲ τὴ βία. Καὶ θὰ σὲ τραντάξω τόσο δυνατά, ποὺ θὰ μαδήση ὅλο τὸ μαλλί της καὶ θὰ δῆς τὶς τοῦφφες νὰ πετοῦν τριγύρω σου σὰν τὰ χιόνια. (Τὴν πιάνει).

ΓΡΗΑ.— Βοήθεια! Βοήθεια! Κλέφτες! ληστάδες... (Ξεφωνίζει). Χωροφύλακες τρεχᾶτε!....

ΒΟΡΕΑΣ, τὴν τραντάζει. — Ἔλα! Μοῦ τὴ δίνεις ἢ ὄχι; Τὴ θέλω, σοῦ εἶπα καὶ θὰ τὴν πάρω! Βγάλ' τη γρήγορα! Βγάλ' τη, σοῦ λέω!

Η ΓΡΗΑ, ἀντιστέκεται. — Ὄχι! ὄχι! ...Ποτέ! ὁ τράγος ἦταν δικός μου, σοῦ λέω. Ἄσε με, κλέφτη, παληόπαιδο, μάγκα, μὴ σὲ σκίσω μὲ τὰ νύχια μου!

ΒΟΡΕΑΣ, τὴν ἀφίνει. — Νύχια ἡ παληόγρηα! Οὔτε γάτα!... Ἄϊ νὰ χαθῆς! μ' αἱμάτωσες!... Κακούργα!...

ΧΡΥΣΗ (πλησιάζει). — Λοιπόν, Βορέα; Πῶς πάει τὸ στοίχημα;

ΒΟΡΕΑΣ.— Δὲν ἔκανα τίποτα! Καμμιὰ θύελλα καὶ κανένας ἀνεμοστρόβιλος δὲ θᾆταν ἱκανὸς νὰ νικήση αὐτὴ τὴ γρηά. Πολεμάει σὰ λυσσασμένη.

Η ΓΡΗΑ, κουκουλώνεται μὲ τὴ γούνα της περισσότερο. — Ὄχι δὲ θὰ μοῦ τὴν πάρης, μάγκα! Ἄλλος τόσος νὰ γίνης, δὲ θὰ μοῦ τὴν πάρης!... (Μικρὴ παύση). Βρρρ! τί κρύο ποὺ κάνει! Παγώνει τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου.

ΧΡΥΣΗ, χτυπᾶ τὴν γρηὰ ἐλαφρὰ στὸν ὦμο. — Κρυώνεις πολύ;

ΓΡΗΑ.— Καὶ τὶ σὲ νοιάζει σένα; Μήπως μπορεῖς νὰ μὲ ζεστάνης; Ἄσε με ἥσυχη κορίτσι μου!

ΧΡΥΣΗ.— Πρέπει νὰ εἶσαι ὁλομόναχη στὸν κόσμο, ἔ; Κανένας δὲν θὰ νοιάζεται γιὰ σένα!... Καϋμένη γρηούλα!... Ἔ πῶς πᾶς; ζεστάθηκες λίγο;

ΓΡΗΑ.— Λιγάκι... Ἡ γούνα, βλέπεις ....ἔτσι καλὰ ποὺ τυλίχτηκα...

ΧΡΥΣΗ, (τὴν κοιτάζει στὰ μάτια).— Ναί, βέβαια, ἡ γούνα... Καὶ πῶς πέρασες ὅλο τὸ χειμῶνα; Φαντάζομαι πόσα θὰ ὑπέφερες μ' ἐκεῖνα τὰ κρύα!...

ΓΡΗΑ.— Ἔ, ὅπως νὰ πῆς. Ξύλα ἔβρισκα στὸ λόγγο, μὰ τὸ φαῒ δὲν ἦταν τόσο ἄφθονο. Ἐσὺ ὅμως φαίνεσαι πολὺ καλὸ κορίτσι... Ἡ καρδιά μου ζεσταίνεται σὰν μὲ κοιτάζης ἔτσι μὲ τὰ γλυκά σου μάτια.

ΧΡΥΣΗ.— Ἄ, μπᾶ! Εἶναι ἀπὸ τὴ γούνα... Ἀλήθεια, τὶ καλὸ τράγο ποὺ τὸν εἶχες, νὰ σὲ ζεσταίνη ἀκόμα, δεκαπέντε χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του!...

ΓΡΗΑ.— Ναί, βέβαια, δὲ σοῦ λέω.... καλὴ ἡ γούνα μὰ τὸ χειμῶνα, στὰ μεγάλα κρύα, δὲ μὲ ζεσταίνει καὶ τόσο· τὴν ἄνοιξη πάλι, πολλὲς φορὲς μὲ μουσκεύει στὸν ἱδρῶτα.

ΧΡΥΣΗ, (τὴν κοιτάζει).— Τὸ καλύβι σου θὰ εἶναι κρύο κι' ἔρημο, ἀλήθεια, γιατὶ δὲν παίρνεις κανένα καλὸ κορίτσι νὰ σὲ νοιάζεται; Θὰ σοῦ χτένιζε τ' ἄσπρα σου μαλλιά, θὰ σὲ παρηγοροῦσε ὅταν θὰ ἤσουν λυπημένη.

Η ΓΡΗΑ, (βάζει τὸ χέρι μπροστὰ στὰ μάτια της). — Ἄ! πῶς λάμπ' ἡ ματιά σου καὶ πῶς ζεσταίνει! Ὡς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου μπαίνει ζέστη, καθὼς μὲ κοιτάζεις καὶ μοῦ μιλᾶς... Οὔφ! Οὔφ! πῶς ζεστάθηκα!... Ἵδρωσα! Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ βαστάξω... θὰ βγάλω τὴ γούνα μου. Βοήθησέ με! (Βγάζει τὴ γούνα της, ἐνῷ ἡ Χρυσὴ τὴν βοηθεῖ).

ΧΡΥΣΗ.— Βορέα, ἔχασες τὸ στοίχημα! Σοῦ βγάζω ἕνα φτερὸ ἀπὸ τὴ φτερούγα σου!

ΒΟΡΕΑΣ, (μὲ κατεβασμένα μοῦτρα). — Ναί, κέρδισες, τὸ βλέπω. Μὰ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου. Ὑπάρχει λοιπὸν στὸν κόσμο κάτι τι δυνατώτερο ἀπὸ τὴ δύναμη;

ΧΡΥΣΗ.— Ὤ, ναί! Ἡ καλωσύνη. Ἔλα γρηούλα! Ἐγώ, γιὰ νὰ σὲ ἀνταμείψω, θὰ πλημμυρίσω τώρα τὸ φτωχὸ καλυβάκι σου μὲ ὁλόχρυσο φῶς!

TOPALIUS

(Μετάφραση Γρηγ. Ξενοπούλου)

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

Χρησιμοποιώντας τις διακοπές

Ὅ,τι καὶ νὰ ἔγινε, τώρα πάντως ἦρθαν οἱ διακοπές. Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ προβιβάστηκαν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν πέρασαν στὴν πάρα πάνω τάξη, καὶ οἱ μεταξεταστέοι, ὅλοι, θὰ ἔχουν τὶς διακοπές τους. Τώρα τὸ πρόβλημα εἶναι τί θὰ κάνωμε τὸ καλοκαίρι. Κανεὶς δὲν θὰ ἔχη τὸ καθημερινὸ καρδιοκτύπι ἂν θὰ τὸν σηκώση ἢ ὄχι ὁ καθηγητής, ἂν θὰ ἔχη ἢ δὲν θὰ ἔχη ἑτοίμη τὴν ἔκθεση ἢ τὴν ἄσκησή του, καὶ τὰ ὅμοια.

Ὅσοι ἴσως θὰ πᾶνε σὲ καμμιὰ ἐξοχή, θάχουν σίγουρα πιὸ πολὺ καιρὸ γιὰ παιχνίδι, γιὰ ἐκδρομές, ἴσως γιὰ κολύμπι, καὶ τόσα ἄλλα ὡραῖα καὶ εὐχάριστα πράγματα.

Τί λέτε, ὅμως, δὲν θὰ πρέπει νὰ προσέξωμε πάλι καὶ νὰ προσπαθήσωμε νὰ ἐφαρμόσωμε, καὶ στὴν καλοκαιρινὴ περίοδο, ὅσα εἴχαμε πῆ μέχρι τώρα; Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ παίξωμε καὶ θὰ διασκεδάσωμε, στοὺς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀλλὰ δὲν θὰ πρέπει συγχρόνως, στοὺς μῆνες αὐτούς, νὰ κάνωμε καὶ πράγματα ποὺ θὰ μᾶς ἐξασφαλίσουν μονιμώτερη χαρά;

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι δύσκολο, φθάνει νὰ τὸ προσέξωμε. Ἅμα ἔχομε τὸ νοῦ μας, ὅπου καὶ νὰ βρεθοῦμε, θὰ μᾶς παρουσιασθοῦν πολλὲς εὐκαιρίες γιὰ νὰ κερδίσωμε ἀμέτρητη καὶ μόνιμη χαρά.

Ἂς ποῦμε ὅτι πηγαίνομε ἐξοχὴ ἢ σὲ κατασκήνωση. Ἐκεῖ, ἀσφαλῶς, θὰ βροῦμε παιδιά, ἄλλα ἀδελφάκια μας, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ χαρά. Ἂν προσπαθήσωμε νὰ τοὺς δώσωμε χαρά, νά, ἀμέσως, ὁ τρόπος γιὰ νὰ ἐξασφαλίσωμε καὶ τὴ δική μας.

Ἴσως, μερικὰ παιδιὰ νὰ σκέπτεσθε: «Πῶς θὰ γίνη αὐτό;» Θὰ σᾶς πῆγε στὸ μυαλὸ ὅτι δὲν ἔχετε χρήματα ἢ ἄλλα πράγματα γιὰ νὰ δώσετε σ' αὐτὰ τὰ ἀδελφάκια σας. Δὲν ξεύρετε, ὅμως, κάποιο παιγνίδι, ἢ κάποιο τραγοῦδι, ἢ κάποια ἱστορία ποὺ νὰ μὴν τὴν ξέρουν αὐτὰ τὰ παιδιά; Ὅσοι ἔχετε πάει σὲ Κατηχητικὸ ἢ ἔχετε λάβει μέρος σὲ προσκοπικὲς ὁμάδες, θὰ ξέρετε πολλὰ τέτοια πράγματα ποὺ εἶναι ἄγνωστα στὰ ἄλλα παιδιά. Χωρίς, λοιπόν, νὰ κάνετε τὸν δάσκαλο, καὶ χωρὶς νὰ θέλετε νὰ τοὺς δείξετε ὅτι σεῖς τὰ ξέρετε ὅλα καὶ κεῖνα δὲν ξέρουν τίποτε, ἥσυχα-ἥσυχα, μὲ καλωσύνη, προσπαθῆστε νὰ τοὺς τὰ μεταδώσετε. Καθὼς θ' ἀκοῦτε τὸ χαρούμενο τραγοῦδι τους ἢ θὰ διαβάζετε στὰ γελαστά τους ματάκια τὴν εὐχαρίστησή τους, θὰ νοιώθετε σεῖς τότε διπλῆ χαρά.

Ἀλλὰ καὶ κάτι περισσότερο θὰ μπορῆτε ἴσως νὰ κάμετε, ἀναλόγως μὲ τὶς περιστάσεις. Στὴν ἐξοχὴ ποὺ θὰ πᾶτε, ἴσως κάπου ἐκεῖ κοντά, νὰ μένη ἡ οἰκογένεια κανενὸς ἀπὸ τοὺς νεκροὺς ἢ τραυματίες τοῦ πολέμου, ἢ κάποια ἄλλη οἰκογένεια ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ στοργή μας καὶ τὴ συμπάθειά μας. Πόση χαρὰ θὰ νοιώσετε ἂν λάβετε τὴν πρωτοβουλία, ὥστε μαζὶ μὲ ἄλλα παιδιὰ καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῶν δικῶν σας, νὰ γίνη κάτι γιὰ τὴν οἰκογένεια αὐτή.

Ξέρω πὼς πολλὰ παιδιά, ὄχι σπάνια, ἔχουν καταπιαστῆ μὲ τέτοιες δουλειὲς καὶ ἔχουν φέρει θαυμάσια ἀποτελέσματα. Ἐπίσης ὅτι ἔχουν ἀναλάβει τὴν διάδοση καλῶν βιβλίων καὶ περιοδικῶν, καί, γενικά, ἔχουν προσπαθήσει νὰ χρησιμοποιοῦν ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ὠφέλιμα τὸν καιρό τους. Ποτέ μου δὲν ἄκουσα ὅτι κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτὰ λυπήθηκε γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμε ἢ μετάνοιωσε γιὰ τὴν ὥρα ποὺ διέθεσε σὲ τέτοιες ἐργασίες. Ἀπ' ἐναντίας, ξέρω ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι ἐνθουσιασμένα γιὰ τὴν δράση τους αὐτή, καί, μαζὶ μὲ αὐτά, ἕνα σωρὸ ἄλλοι ἄνθρωποι.

Κάτι παρόμοια μποροῦν νὰ κάμουν καὶ ὅσοι θὰ μείνουν στὶς πόλεις. Ἐνῷ ὅσα παιδιὰ ἔχουν γυρίσει στὰ χωριά τους μὲ τὸν ἐπαναπατρισμό, ἔχουν ἄπειρες εὐκαιρίες γιὰ νὰ κάμουν ἀκατάπαυτα τὸ καλό. Οἱ καταστροφὲς μέσα στὰ χωριὰ εἶναι τόσο πολλές, καὶ οἱ ἀνάγκες τόσο μεγάλες, ὥστε οὔτε μιὰ μέρα δὲν θὰ ὑπάρχη ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ποῦν ὅτι δὲν ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ κάνουν γιὰ τοὺς ἄλλους κάποιο καλό. Στὸ ἕνα χωριό, παραδείγματος χάριν, θὰ ἔχη πάθει κάποια βλάβη ἡ βρύση τοῦ χωριοῦ, καὶ μπορεῖ νὰ σαπίζουν πιὸ πέρα τὰ νερά, μὲ κίνδυνο νὰ προκαλέσουν ἀσθένειες στοὺς κατοίκους. Τί θὰ κοστίση ἂν ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ διαβάζει αὐτὴν τὴν στήλη ἀναλάβη τὴν πρωτοβουλία νὰ πάρη μαζί του καὶ μερικὰ ἄλλα καὶ νὰ δουλέψουν ἕνα ἀπόγευμα γιὰ νὰ κάνουν ἕνα καλὸ χαντάκι ὥστε νὰ μὴ σταματοῦν τὰ νερά;

Μὲ τέτοια καὶ ἄλλα εὐεργετικὰ ἔργα ἂν ὅλα τὰ παιδιὰ ποικίλουν τὶς ἡμέρες τῶν διακοπῶν τους, θὰ αἰσθανθοῦν πολὺ μεγαλύτερη καὶ μονιμώτερη χαρὰ παρὰ ἂν τὶς διαθέσουν ὅλες μόνον γιὰ παιχνίδι καὶ διασκέδαση. Ἄλλωστε τὸ ἔχομε πῆ πολλὲς φορὲς μέχρι τώρα, ὅτι πρέπει νὰ μοιάσωμε μὲ τὸ Χριστό, καὶ ὁ Χριστός, ποὺ εἶναι τὸ πρότυπό μας, ὅπως μᾶς λέγει ἕνας ἀπόστολός Του, πέρασε τὴ ζωή Του πάνω στὴ γῆ εὐεργετῶντας καὶ γιατρεύοντας τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὴ ἦταν ἡ χαρά Του, καὶ αὐτὴν πρέπει νὰ ἀποκτήσωμε ὅλοι μας.

Ὁ Πάτερ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Σημείωση: Ἂν κανένα παιδὶ ἔχει καμμιὰ ἀπορία σχετικὰ μὲ τὰ ζητήματα ποὺ θίγει ἡ «Θρησκευτικὴ Στήλη», ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο, ἂς γράψη στὴν ἑξῆς Διεύθυνση:

Περιοδικὸ «Παιδόπολις»
Γιὰ τὴν «Θρησκευτικὴ Στήλη»
Ὁδὸς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ 9 Ἀθῆναι

Τὸ καταπληκτικὸ χαστοῦκι

Εἶναι γνωστὴ ἡ ὑπερηφάνεια ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι γιὰ κάθε πρᾶγμα τῆς πατρίδας τους. Καμμιὰ φορὰ ὅμως, στὴν προσπάθειά τους νὰ παρουσιάσουν κάτι σὰν ἐξαιρετικό, παρασύρονται σὲ τερατολογίες, ἀρκετὰ χαριτωμένες. Μιὰ τέτοια τερατολογία εἶναι καὶ ἡ ἑξῆς:

Κάποτε ταξίδευαν στὴν Ἀγγλία μὲ τραῖνο, στὸ ἴδιο διαμέρισμα, ἕνας Γάλλος κι' ἕνας Ἀμερικανός. Μιλοῦσαν ἀπ' ἀρκετὴ ὥρα γιὰ διάφορα πράγματα, ὅταν ὁ Γάλλος, θέλοντας νὰ καταπλήξη τὸν συνταξιδιώτη του, ἄνοιξε κουβέντα γιὰ τὰ τραῖνα.

— Πῶς σᾶς φαίνονται τὰ τραῖνα τῆς Ἀγγλίας;

— Καλά, ἀρκετὰ καλά, ἀπήντησε ὁ Ἀμερικανός.

— Βεβαίως, καλὰ εἶναι, ἀλλὰ ὑστεροῦν σὲ ταχύτητα.

— Ἔ, βέβαια. Λίγο....

— Ὄχι λίγο, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀλλὰ πολύ, πάρα πολύ. Στὴν πατρίδα μου, τὴ Γαλλία, τὰ τραῖνα τρέχουν σὰν ἀστραπή!

— Μπά;

— Βέβαια. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε, θὰ σᾶς πῶ τὸ ἑξῆς: Ταξιδεύω συχνά, γιὰ δουλειές μου, ἀπ' τὸ Παρίσι στὴ Μασσαλία, σιδηροδρομικῶς ἐννοεῖται. Μόλις ξεκινήση τὸ τραῖνο πηγαίνω γιὰ νὰ φάω, στὸ εἰδικὸ ὄχημα — ἑστιατόριο. Λοιπόν, ἀγαπητέ μου κύριε, δὲν προφταίνω καλά —καλὰ νὰ τελειώσω τὸ γεῦμα μου καὶ τὸ τραῖνο ἔχει φτάσει στὴ Μασσαλία! Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἀναγκάστηκα νὰ ἀφήσω τὸ φαγητό μου στὴ μέση, γιατὶ τὸ τραῖνο εἶχε φτάσει στὴ Μασσαλία καὶ ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ κατεβῶ!....

Ὁ Ἀμερικανὸς χαμογέλασε.

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ λέτε, εἶπε, εἶναι ἀξιοθαύμαστο. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι τὰ τραῖνα τῆς Ἀμερικῆς εἶναι πολὺ ταχύτερα ἀπὸ τὰ δικά σας.

Ὁ Γάλλος ξαφνιάστηκε.

— Ἀδύνατον! φώναξε. Δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο ταχύτερα τραῖνα ἀπὸ τὰ δικά μας.

— Μοῦ διηγηθήκατε, εἶπε ὁ Ἀμερικανός, γιὰ τὸ φαγητό σας, ποὺ τὸ ἀφήνετε στὴ μέση καμμιὰ φορά. Θὰ σᾶς πῶ κι' ἐγὼ μιὰ ἱστορία, ποὺ θὰ σᾶς πείση ἀσφαλῶς γιὰ τὴν ὑπεροχὴ τῶν ἰδικῶν μας τραίνων. Κάποτε, λοιπόν, ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη στὸ Σικάγο.

Κατέβηκα στὸ σταθμὸ καὶ μπῆκα στὸ βαγόνι. Τὸ τραῖνο δὲν εἶχε ξεκινήσει ἀκόμη καὶ ἄναψα ἕνα τσιγάρο γιὰ νὰ καπνίσω. Ξαφνικὰ ὅμως ἔρχεται ὁ σταθμάρχης τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ χωρὶς νὰ μοῦ πῆ τίποτα, ἁρπάζει τὸ τσιγάρο ἀπὸ τὸ στόμα μου καὶ τὸ πετάει ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὸ τραῖνο, ὅπως σᾶς εἶχα πῆ, δὲν εἶχε ξεκινήσει ἀκόμη καὶ σᾶς τὸ ἐπαναλαβαίνω αὐτό, γιατὶ ἔχει σημασία καὶ πρέπει νὰ τὸ συγκρατήσετε στὴ μνήμη σας.

— Τὸ συγκρατῶ. Προχωρεῖτε.

— Ἐννοεῖται ὅτι ἔγινα ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν ἀπρεπῆ διαγωγὴ τοῦ σταθμάρχη τῆς Νέας Ὑόρκης. «Γιατί, κύριε, τοῦ εἶπα, πετάξατε τὸ τσιγάρο μου;» «Γιατί, μοῦ ἀπήντησε, ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα στὸ τραῖνο». «Καλά, τοῦ εἶπα, καὶ γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε νὰ τὸ πετάξω ἐγώ; Εἶναι τρόπος αὐτός, νὰ μοῦ τὸ ἁρπάξετε ἀπὸ τὸ στόμα, χωρὶς νὰ μοῦ πῆτε κουβέντα;» Ἐκεῖνος μοῦ εἶπε: «Δὲ μὲ ξεφορτώνεσαι;» Λοιπὸν ἐγὼ ἐθύμωσα, τσακώθηκα στὰ γερὰ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ σήκωσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὸν χαστουκίσω.

— Τοῦ ἄξιζε τοῦ παληανθρώπου!

— Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ εἶχα σηκώσει τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὸν χαστουκίσω, ξεκίνησε τὸ τραῖνο ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ τὸ Σικάγο.

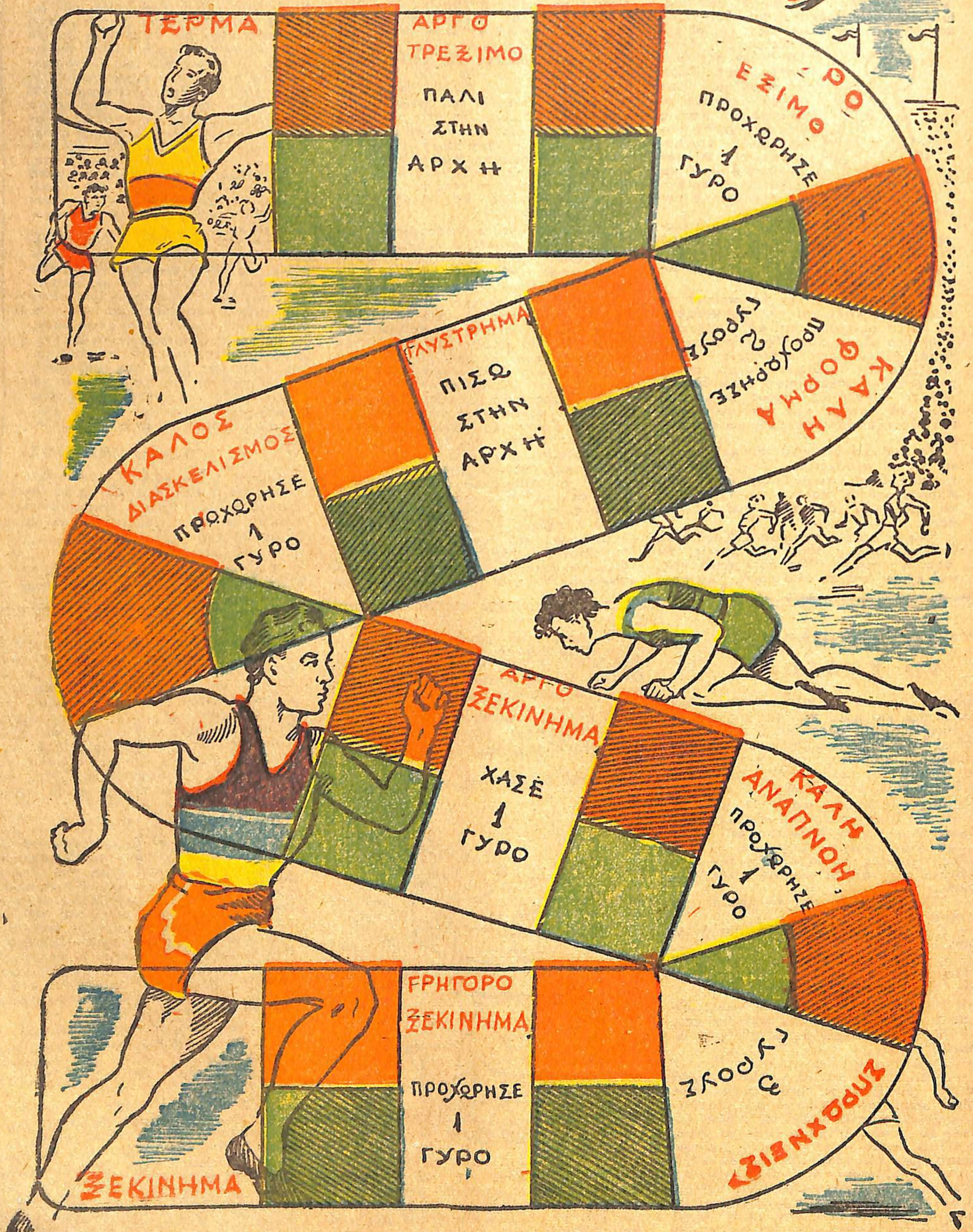
— Λοιπόν!

— Ἀκοῦστε λοιπόν, ἀγαπητέ μου κύριε, τὴ συνέχεια! Χωρὶς νὰ διστάσω καθόλου, κατέβασα τὸ χέρι μου μὲ δύναμη.

— Θὰ ἔφαγε γερὸ χαστοῦκι αὐτὸς ὁ σταθμάρχης τῆς Νέας Ὑόρκης!

— Δὲν ἔγιναν ἔτσι τὰ πράγματα, γιατὶ ὥσπου νὰ κατεβάσω τὸ χέρι μου, τὸ τραῖνο εἶχε φτάσει στὸ Σικάγο καὶ τὸ χαστοῦκι τὸ ἔφαγε ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμάρχης τοῦ Σικάγου!

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ

ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ὁ Θάνος καὶ τὸ ἑλληνικὸ Σύνταγμα

— Ἀπὸ τὸν καιρό, παποῦ, ποὺ μοῦ ἔχεις ἐξηγήσει μερικὰ πράγματα γιὰ τὸ Νόμο καὶ γιὰ τὸ Σύνταγμα, εἶπε ὁ Θάνος ἐκεῖνο τὸ Κυριακάτικο πρωϊνὸ στὸν παπού του, αἰσθάνομαι ἀκόμη πιὸ μεγάλη περηφάνεια ποὺ εἶμαι Ἕλληνας.

— Τὸ καταλαβαίνω αὐτὸ ποὺ λὲς παιδί μου, εἶπε ὁ παπούς. Πράγματι, ἡ μακραίωνη ἱστορία της καὶ οἱ τόσες της θυσίες στὸν ἀγώνα γιὰ τὴν ἐλευθερία, ἔκαναν τὴν πατρίδα μας μιὰ χώρα δοξασμένη. Οἱ θεσμοί της ὅμως, (κι᾽ ὅταν λέω «θεσμοί» ἐννοῶ τοὺς νόμους της, τὸ σύνταγμά της,) τὴν ἔκαναν κοντὰ στ᾽ ἄλλα καὶ μια χώρα ποὺ κυβερνιέται δίκαια καὶ γνωστικά, μιὰ χώρα ὅπου ζοῦν ἄνθρωποι ἐλεύθεροι καὶ περήφανοι. Εἶναι, λοιπόν, πολὺ φυσικὸ Θάνο μου νὰ νιώθης περηφάνεια καὶ σὺ ποὺ εἶσαι ἕνας μικρὸς πολίτης μιᾶς χώρας δοξασμένης, ὅπου βασιλεύει ἡ ἐλευθερία κι᾽ ἡ δικαιοσύνη.

— Κι᾽ αὐτὴν τὴν ἐλευθερία κι᾽ αὐτὴ τὴ δικαιοσύνη, μᾶς τὰ ἐξασφαλίζει τὸ σύνταγμά μας παπού. Τὸ ἔχω καταλάβει.

— Μᾶς ἐξασφαλίζει πάρα πολλὰ πράγματα τὸ σύνταγμα Θάνο μου, αὐτὸς ὁ «θεμελιώδης νόμος τῆς πολιτείας».

— Θὰ ἤθελα παπού. νὰ μοῦ τὰ ἐξηγήσης ὅλα ἕνα — ἕνα. Θὰ προσπαθήσω νὰ καταλάβω.

— Λοιπόν, Θάνο μου, πρῶτα — πρῶτα τὸ Σύνταγμά μας ὁρίζει πὼς ἡ ἐπίσημη θρησκεία τῆς Ἑλλάδας, εἶναι τῆς «Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας». Δηλαδή, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμαστε Χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι. Ὁ ὀρθόδοξος ἱερέας, ὁ παπᾶς μας, μᾶς βαφτίζει, εὐλογεῖ τοὺς γάμους μας, καὶ μᾶς διαβάζει τὶς τελευταῖες εὐχὲς ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα νὰ κλείσουμε τὰ μάτια. Σ᾽ ὅλες τὶς μεγάλες πράξεις τῆς ζωῆς μας, ἡ Ἑλληνικὴ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι πάντα δίπλα μας, κοντά μας, γιὰ νὰ μᾶς εὐχηθῇ καὶ νὰ μᾶς εὐλογήση. Ἂν ὅμως στὸν τόπο μας ζοῦν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ἄλλη θρησκεία, εἶναι ἐλεύθεροι νὰ τὴν ἔχουν, καὶ νὰ πηγαίνουν στοὺς δικούς τους τοὺς ναούς, κι᾽ ὁ νόμος μας τοὺς προστατεύει τὸ ἴδιο σὰν ἐμᾶς.

— Αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο! εἶπε ὁ Θάνος.

— Δὲ σοῦ εἶπα πὼς ζοῦμε σὲ μιὰ ἐλεύθερη καὶ δίκαιη χώρα; Ἔπειτα τὸ σύνταγμα, ὁρίζει τὴ μορφὴ τοῦ πολιτεύματος. Πολίτευμα, εἶναι ὁ τρόπος ποὺ κυβερνιέται μιὰ χώρα. Τὸ δικό μας τὸ πολίτευμα, εἶναι βασιλευομένη δημοκρατία. Ὅπως στὸ σπίτι μας ὑπάρχει πάντα ἕνας ἀρχηγός, ποὺ εἶναι τὸ κεφάλι τοῦ σπιτιοῦ, καὶ στὴ χώρα μας ὑπάρχει ἕνας ἀρχηγὸς τοῦ κράτους ποὺ εἶναι ὁ Βασιλεύς. Ὁ Βασιλεὺς διορίζει καὶ παύει τὸν πρωθυπουργὸ καὶ τοὺς ὑπουργοὺς καὶ καλεῖ τὴν Βουλὴ ἢ τὴν διαλύει για τοὺς λόγους ποὺ γράφει τὸ Σύνταγμα. Ὁ Βασιλεὺς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, στὴν ξηρά καὶ στὴ θάλασσα. Αὐτὸς δίνει σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τοὺς βαθμοὺς στοὺς ἀξιωματικούς, καὶ κάνει ἀξιωματικοὺς τοὺς εὐέλπιδες, τοὺς δοκίμους καὶ τοὺς ἰκάρους. Κάθε δημόσιος ὑπάλληλος, διορίζεται στὸ ὄνομά του. Ὁ Βασιλεὺς κηρύσσει τὸν πόλεμο καὶ ὑπογράφει τὴν εἰρήνη. Ἔχει δικαίωμα νὰ δίνη χάρη σ᾽ ὅσους ἔχουν καταδικαστῆ ἀπὸ τὰ δικαστήρια, καὶ ἀμνηστεία. Ὁ Βασιλεὺς δίνει τὰ παράσημα σ᾽ ὅσους εἶναι ἄξιοι νὰ παρασημοφορηθοῦν. Ὁ Βασιλεὺς ἀντιπροσωπεύει παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ ἑλληνικὸ κράτος. Ὕστερα, ὅπως ὁρίζει τὸ Σύνταγμά μας πάλι, εἶναι οἱ βουλευτὲς καὶ οἱ ὑπουργοί καὶ οἱ δικαστές. Θὰ σοῦ μιλήσω χωριστά, ὅταν ἔρθη ἡ ὥρα καὶ γιὰ τοὺς βουλευτές, καὶ γιὰ τοὺς ὑπουργοὺς καὶ γιὰ τοὺς δικαστές. Γιὰ τὴν ὥρα, ἀρκεῖ νὰ μάθης πὼς τὸ Σύνταγμά μας, ὁρίζει τὶς «ἐξουσίες» ποὺ ἔχουν οἱ βουλευτὲς οἱ ὑπουργοὶ κι᾽ οἱ δικαστές.

— Τί παναπῆ «ἐξουσίες» παπού;

— Ἐξουσία παιδί μου, εἶναι τὸ ἰδιαίτερο χρέος ποὺ ἔχουν οἱ βουλευτές, οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ δικαστὲς ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους καὶ ἀπέναντι τοῦ συνόλου.

— Δὲν τὸ καταλαβαίνω καὶ πολὺ καλὰ αὐτό.

— Τώρα θὰ σοῦ ἐξηγήσω, καὶ θὰ καταλάβης. Τὸ Σύνταγμά μας, ὁρίζει τρεῖς ἐξουσίες. Πρῶτα, τὴν «νομοθετικὴ ἐξουσία» ποὺ σημαίνει τὸ νὰ φτιάνης νόμους. Οἱ βουλευτὲς ἔχουν τὸ χρέος ἢ τὸ δικαίωμα, ὅπως θέλεις πέστο, νὰ φτιάνουν τοὺς νόμους. Αὐτοὶ λοιπὸν έχουν τὴν νομοθετικὴ ἐξουσία. Αὐτοὶ τὴν «ἀσκοῦν», ὅπως λέει τὸ Σύνταγμα.

— Ἄ! Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω!

— Δεύτερη ἔρχεται ἡ «ἐκτελεστικὴ ἐξουσία». Δηλαδὴ τὸ χρέος νὰ κυβερνᾶς. Ὁ Βασιλεὺς κυβερνᾶ, μὲ τὴν βοήθεια τῶν ὑπουργῶν. Γι᾽ αὐτὸ οἱ ὑπουργοὶ μαζὶ μὲ τὸν πρωθυπουργό μας, λέγονται «κυβέρνηση». Κι᾽ ὁ πρωθυπουργὸς λέγεται καὶ «πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως» ἢ «πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου». Κάθε ὑπουργός, διευθύνει κι᾽ ἀπὸ ἕνα ὑπουργεῖο. Ἀργότερα, θὰ στὰ ἐξηγήσω μὲ περισσότερες λεπτομέρειες αὐτά. Οἱ ὑπουργοὶ κυβερνοῦν σύμφωνα μὲ τὸ νόμο. Τὸ Σύνταγμα δὲν δίνει σὲ κανέναν τὸ δικαίωμα νὰ πατήση τοὺς νόμους.

— Τώρα καταλαβαίνω...

— Βλέπεις; Δὲν εἶναι διόλου δύσκολο! Τρίτη ἐξουσία, εἶναι ἡ δικαστική. Τὰ δικαστήρια τοῦ κράτους, ἔχουν αὐτὸ καὶ μόνο τὸ δικαίωμα νὰ δικάζουν τοὺς Ἕλληνες πολίτες καὶ νὰ λύνουν τὶς διαφορές τους. Τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια, εἶναι «ἀνεξάρτητα», δηλαδή, οἱ δικαστές τους δικάζουν σύμφωνα μὲ τὸ νόμο καὶ κατὰ τὴ συνείδησή τους. Οὔτε ὑπουργός, οὔτε βουλευτὴς μπορεῖ νὰ πῇ στὸν δικαστὴ «Καταδίκασε αὐτόν» ἢ «ἀθώωσε τοῦτον». Οἱ δικαστικὲς ἀποφάσεις, βγαίνουν ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως. Ἂν ἕνας νόμος ποὺ ἔφτιασαν οἱ βουλευτὲς εἶναι ἀντίθετος μὲ τὸ Σύνταγμα, οἱ δικαστὲς ἔχουν ὑποχρέωση νὰ μὴν τὸν ἐφαρμόσουν, γιατὶ τὸ Σύνταγμα, εἶναι ὁ πιὸ δυνατὸς νόμος.

— Κι᾽ αὐτὸ εἶναι θαυμάσιο! εἶπε ὁ Θάνος. Καὶ τί ἄλλο ὁρίζει αὐτὸ τὸ περίφημο Σύνταγμα;

— Βλέπω πὼς ἔχεις ἐνθουσιαστῆ! εἶπε ὁ παποὺς χαμογελώντας. Τὸ Σύνταγμα ἐξασφαλίζει, σιγουρεύει, δηλαδή, ἀκόμη, τὴν ἐλευθερία τῶν πολιτῶν. Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ πῇ καὶ νὰ γράψη ἐλεύθερα τὴ γνώμη του, ἐκτὸς φυσικά, ἂν ἔχουμε πόλεμο, ὁπόταν αὐτὸ μπορεῖ νὰ βλάψει τὸ κράτος. Ὁ καθένας ἔχει δικαίωμα νὰ εἶναι κύριος στὸ σπίτι του. Κανεὶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τοῦ ἀνοίξη τὰ γράμματά του ἢ τὰ τηλεγραφήματά του. Ἔχει ἀκόμη δικαίωμα νὰ ἔχη περιουσία, καὶ νὰ τὴν κάνη ὅ,τι θέλει, καὶ νὰ ὁρίση μὲ τὴν διαθήκη του σὲ ποιὸν τὴν ἀφίνει. Τὰ δικαστήρια δὲν μποροῦν νὰ τὸν καταδικάσουν γιὰ πράξη ποὺ ὅταν τὴν έκανε δὲν ὑπῆρχε νόμος νὰ τὴν ἀπαγορεύη. Τιμωρεῖται καὶ φυλακίζεται πάντα σύμφωνα μὲ τὸ νόμο. Κι᾽ ὅταν τὸν συλλάβουν πρέπει νὰ τὸν δικαιώσουν ἀμέσως.

— Αὐτὸ εἶναι φυσικὸ παπού.

— Σοῦ φαίνεται. Σὲ παλιὲς ὅμως ἐποχές, οἱ μεγιστάνες κι᾽ οἱ ἄρχοντες ἔκλειναν ὁποιον ἤθελαν στὴ φυλακὴ μὲ τὸ ἔτσι θέλω. Τὸ Σύνταγμα ὁρίζει ἀκόμη ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἀπέναντι στὸ νόμο. Ἂν ἔχουν μιὰ διαφορὰ ἕνας πρωθυπουργὸς μ᾽ ἕνα σκουπιδιάρη, τὰ δικαστήρια θὰ δώσουν δίκηο σ᾽ ὅποιον ἔχει πραγματικὰ δίκηο κατὰ τὸ νόμο. Φορολογοῦνται δὲ ὅλοι.

Τέλος τὸ Σύνταγμα λέει πὼς τὸ ἑλληνικὸ κράτος προστατεύει τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερία ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν μέσα σ᾽ αὐτό, ἔστω κι᾽ ἂν δὲν εἶναι Ἕλληνες, ἔστω κι᾽ ἂν ἔχουν ἄλλη θρησκεία κι᾽ ἄλλη γλώσσα...

— Τί θαυμάσιο κράτος ποὺ εἴμαστε παπού! ἔκανε μὲ θαυμασμὸ ὁ Θάνος. Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φανταστῶ πὼς εἶναι τόσο δίκαια, τόσο περίφημα κανονισμένα ὅλα! Τί χαρά μου ποὺ εἶμαι ἕνας Ἕλληνας πολίτης! Κι᾽ ὅσο γιὰ τὶς ἐξουσίες, κατάλαβα καλὰ τὶ σημαίνουν. Εἶναι, ὅπως εἶπες, τρεῖς παπού: ἡ νομοθετική, ἡ ἐκτελεστική, κι᾽ ἡ δικαστική! Καλὰ δὲν τὶς θυμᾶμαι;

— Πολὺ καλά... Μπράβο Θάνο μου. Κι᾽ ἀκόμη θυμᾶσαι πὼς τὸ Σύνταγμα λέει πὼς ὅλες οἱ ἐξουσίες πηγάζουν ἀπὸ τὸ Ἔθνος, καὶ ὑπάρχουν γιὰ νὰ τὸ προστατεύουν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη ὅμως νὰ σκοτίζης πολὺ τὸ μυαλό σου μὲ ὅλ᾽ αὐτά. Ἔχεις καιρό, ὅταν μεγαλώσης... Τώρα, σοῦ λέω μερικὰ πράγματα γιὰ νὰ πάρης μιὰ ἰδέα γι᾽ αὐτὸν τὸν πολύπλοκο μηχανισμὸ ποὺ εἶναι ἕνα πολιτισμένο κράτος τοῦ καιροῦ μας. Κι᾽ ἐπειδὴ ξέρω ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσει, σοῦ λέω καὶ τὴν τελευταία φράση τοῦ Συντάγματός μας: «Ἡ τήρησις τοῦ Συντάγματος, ἀφιεροῦται στὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἑλλήνων».

— Πράγματι μ᾽ ἀρέσει! εἶπε τὸ παιδί. Πρὶν παπού, μίλησες γιὰ Ἔθνος. Εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα μὲ τὸ κράτος;

— Πάλι πᾶς νὰ μὲ μπλέξης, κατεργάρη! Ὄχι, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Ἀλλ᾽ αὐτὸ μὴν περιμένης πὼς θὰ στὸ ἐξηγήσω σήμερα! Ἄλλη φορά... Νὰ μοῦ τὸ θυμίσης μόνο.

ΜΑΡΙΝΑ Κ.

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ

Γιὰ νὰ παίξετε τὸ παιχνίδι ποὺ βλέπετε στὴν ἀπέναντι σελίδα, χρειάζεστε 2 κουμπιὰ διαφορετικοῦ χρώματος καὶ ἕνα νόμισμα μεταλλικὸ (ἢ ἕνα τρίτο κουμπὶ σημαδεμένο διαφορετικὰ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές).

Ἀφοῦ ἀποφασίσετε ποιὸς θὰ παίξη πρῶτος, τοποθετῆτε καὶ οἱ δύο τὰ κουμπιά σας στὸ τετράγωνο ποὺ γράφει: «ΞΕΚΙΝΗΜΑ». Ὁ πρῶτος παίκτης στριφογυρίζει στὸν ἀέρα τὸ νόμισμα (ἢ τὸ κουμπί). Ἂν πέση γράμματα (ἢ τὸ ὡρισμένο σημάδι τοῦ κουμπιοῦ) προχωρεῖ τὸ κουμπί του κατὰ 1 διάστημα. Ἂν πέση κορώνα (ἢ ἡ ἀνάποδη πλευρὰ τοῦ κουμπιοῦ) προχωρεῖ κατὰ 2 διαστήματα. Ὁ κάθε παίκτης παίζει μὲ τὴ σειρά του καὶ βέβαια ἀκολουθεῖ τὶς ὁδηγίες. Ὅπως βλέπετε κάποτε ἕνας παίκτης μπορεῖ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ὀπισθοχωρήση κατὰ 1—2 ἢ 3 τετράγωνα, κάποτε μπορεῖ νὰ φανῇ τυχερὸς καὶ νὰ προχωρήση κατὰ μερικὰ τετράγωνα. Αὐτὸ κάνει τὸ παιχνίδι πιὸ διασκεδαστικό.

Ὁ παίκτης ποὺ πρῶτος φθάνει στὸ τέρμα κερδίζει τὸ παιχνίδι καὶ τὸν τίτλο τοῦ «Πρωταθλητῆ».

Γύρω ἀπ' τὸν Ἀθλητισμό

ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΕΛΛΑΔΑΣ

Κάθε χρόνο στὴν Ἑλλάδα ὀργανώνονται ἀγῶνες γιὰ τὸ πανελλήνιο πρωτάθλημα ποδοσφαίρου, καὶ ἀγῶνες γιὰ τὸ Κύπελλο Ἑλλάδας. Φέτος ὀργανώθηκε καὶ ἔγινε μόνο τὸ «Κύπελλο», ἐνῶ τὸ πρωτάθλημα ματαιώθηκε ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχαν ἡμερομηνίες. Στὸ πρωτάθλημα Ἑλλάδας μετέχουν τρεῖς ὁμάδες. Δηλαδὴ οἱ πρωταθλήτριες Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης. Κάνουν μεταξύ τους διπλοὺς ἀγῶνες καὶ ἀνακηρύσσεται τελικὰ ἡ πρωταθλήτρια τῆς Ἑλλάδας. Ἐνῶ στὸ Κύπελλο μετέχουν ὅλες οἱ ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες τῆς χώρας. Παρακάτω σᾶς δίνουμε τὸν πίνακα τῶν ὁμάδων ποὺ στὰ διάφορα χρόνια κέρδισαν τὸ πρωτάθλημα καὶ τὸ Κύπελλο.

★

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

1927 — 28 : Ἄρης Θεσσαλονίκης. 1928—29 : Δὲν ἔγινε. 1929—30 : Παναθηναϊκός. 1930—31 : Ὀλυμπιακός. 1931—32 : Ἄρης Θεσσαλονίκης. 1932—33 : Ὀλυμπιακός. 1933—34 : Ὀλυμπιακός. 1934 — 35 : Δὲν ἔγινε. 1935—36 : Ὀλυμπιακός. 1936—37 : Ὀλυμπιακός. 1937—38 Ὀλυμπιακός. 1938—39 : Α.Ε.Κ. 1939—40 : Α.Ε.Κ. 1940—41 : Διακοπή. 1945—46 : Ἄρης Θεσσαλονίκης. 1946—47 : Ὀλυμπιακός. 1947—48 : Ὀλυμπιακός. 1948—49 : Παναθηναϊκός.

★

ΚΥΠΕΛΛΟΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

1931—32 : Α.Ε.Κ. 1932—33 : Ἐθνικὸς Πειραιῶς. 1938—39 : Α.Ε.Κ. 1939—40 : Παναθηναϊκός. 1946—47 : Ὀλυμπιακός. 1947—48 : Παναθηναϊκός. 1948—49 : Α.Ε.Κ. 1949—50 : Α.Ε.Κ.

Δηλαδή, συνολικὰ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἔχει κερδίσει ὀχτὼ (8) φορὲς τὸ πρωτάθλημα καὶ μία τὸ κύπελλο. Ὁ Παναθηναϊκὸς δύο φορὲς τὸ πρωτάθλημα καὶ δύο τὸ κύπελλο. Καὶ ἡ Α.Ε.Κ. δύο τὸ πρωτάθλημα καὶ τέσσαρες τὸ κύπελλο.

★

Ο ΔΙΑΠΛΟΥΣ ΤΗΣ ΜΑΓΧΗΣ

Τὸν Αὔγουστο θὰ διεξαχθῆ ὁ μεγάλος κολυμβητικὸς ἀγὼν τοῦ διάπλου τῆς Μάγχης. Ἡ Μάγχη, καθὼς πρέπει νὰ ξέρετε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, εἶναι τὸ στενὸ τῆς θάλασσας ποὺ χωρίζει τὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὴ Γαλλία. Ἔχει μῆκος 20 μίλλια. Οἱ κολυμβηταὶ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν γαλλικὴ πόλη τοῦ Καλαὶ καὶ τερματίζουν στὴν ἀπέναντι ἀγγλικὴ ἀκτὴ τοῦ Ντόβερ. Ὁ διάπλους τοῦ στενοῦ αὐτοῦ εἶναι ἕνας πραγματικὸς Μαραθώνιος στὴν κολύμβηση. Χρειάζεται μεγάλη ἀντοχή, ψυχραιμία, ἐπιμονὴ καὶ θάρρος γιὰ νὰ μπορέση ἕνας κολυμβητὴς νὰ περάση τὰ 20 αὐτὰ μίλλια. Πρέπει νὰ ἀντιμετωπίση κύματα, ρεύματα, ὁμίχλη, κούραση. Καὶ ὅμως, παρὰ τὶς δυσκολίες αὐτὲς κάθε χρόνο πολλοὶ ἱκανοὶ κολυμβηταὶ ἀπὸ ὅλες τὶς χῶρες τοῦ κόσμου συγκεντρώνονται στὸ Καλαὶ γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν τὸν ἄθλο αὐτό.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Ἄγγλος κάπταιν Μάθιους Γουέμπ πέρασε τὸ στενὸ τῆς Μάγχης τὸ 1875 σὲ 21 ὧρες καὶ 45' λεπτά. Στὸ 1946, μιὰ Ἀμερικανίδα, κολυμπῶντας «κρόουλ» (ἐλεύθερο), πέρασε τὴν ἴδια ἀπόσταση σὲ 14 ὧρες καὶ 31 λεπτά. Κι' ἔπειτα, κάθε χρόνο, τὸ στενὸ τῆς Μάγχης γινόταν τὸ κριτήριο τῆς ἱκανότητος τῶν μεγάλων κολυμβητῶν. Δέκα περίπου κολυμβηταὶ κάθε χρόνο ἐπιχειροῦσαν νὰ τὸ περάσουν. Λίγοι ὅμως πετύχαιναν. Καὶ αὐτῶν ὅλων τὰ ὀνόματα γράφονται στὴ «Μεγάλη Βίβλο» τῶν κολυμβητῶν τῆς Μάγχης. Πέρυσι ὁ Ἕλληνας ταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ Ἰάσων Ζηργάνος, ἐτίμησε τὴν Ἑλλάδα περνῶντας τὸ στενὸ σὲ 18 ὧρες καὶ 35 λεπτά. Ἦταν ἕνας πραγματικὸς ἄθλος, γιατὶ ὁ Ζηργάνος δὲν εἶχε προπονηθῆ ἐντατικὰ γιὰ τὸν ἀγῶνα αὐτόν.

Φέτος προβλέπεται μεγάλη συμμετοχὴ κολυμβητῶν. Τὸν ἀγῶνα ὀργανώνει ἐπίσημα ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα «Νταίηλυ Μαίηλ». Στὸν πρῶτο νικητὴ θὰ δοθῆ ἕνα σημαντικὸ χρηματικὸ βραβεῖο.

★

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΥΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀστέρια τοῦ ἑλληνικοῦ κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ εἶναι ὁ Βασίλης Μαυραπόστολος. Εἶναι ἕνας σεμνὸς καὶ ἁπλὸς ἄνθρωπος, ποὺ τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ζωῆς του... τρέχει. Τρέχει στὸ Στάδιο, στὴν Τουρκία, στὴν Ἀγγλία, παντοῦ. Τρέχει καὶ κερδίζει πάντοτε δάφνινα στεφάνια, τιμῶντας τὰ γαλανόλευκα χρώματα. Νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσωμε:

Ἀπὸ ἕνα ἀγῶνα τῆς ΑΕΚ — Ὀλυμπιακοῦ. Διακρίνονται ὁ Παραγυιὸς καὶ ὁ Γούλιος τῆς Α.Ε.Κ. καὶ ὁ Δρόσος, στὴ μέση, τοῦ Ὀλυμπιακοῦ.

Ὁ Βασίλης Μαυραπόστολος σὲ μιὰ κούρσα του.

Γεννήθηκε στὸ ὄμορφο νησὶ τῶν Κυκλάδων, τὴν Κέα, τὸ 1917 καὶ σήμερα εἶναι 33 χρονῶν. Δουλεύει στὸ τμῆμα ἐπιταγῶν τοῦ ὑπουργείου ΤΤΤ. Στὴν Ἀθήνα ἦρθε τὸ 1933, γράφτηκε στὴν Α.Ε.Κ., ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ μετεγράφη στὸν Ἀθλητικὸ Ὅμιλο Παλαιοῦ Φαλήρου.

Τὸν πρῶτο του ἐπίσημο ἀγῶνα τὸν κέρδισε τὸ 1936, σὲ ἀπόσταση 7000 μ.

Στὴν Βαλκανιάδα τοῦ 1938 κέρδισε τὴν κούρσα τῶν 5000 μ. μὲ ρεκὸρ 15'34'', νικῶντας τὸν Τοῦρκο Μαξοὺτ καὶ τὸν Ρουμᾶνο Κριστέα. Σ' ἕνα χρόνο ξανακέρδισε τὴν ἴδια κούρσα μὲ νέο βαλκανικὸ ρεκὸρ (15'22''). Μετὰ τὸν πόλεμο καὶ τὴν κατοχὴ ἀρχίζουν μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἔνδοξες νίκες γιὰ τὸν Μαυραπόστολο. Τὸ 1945 διεξάγονται στὴν Κωνσταντινούπολη τριεθνεῖς ἀθλητικοὶ ἀγῶνες μὲ συμμετοχὴ Τούρκων, Ἑλλήνων καὶ Ἀμερικανῶν. Ὁ Μαυραπόστολος ἔρχεται πρῶτος στὰ 5000 μ. μὲ χρόνο 15'25''. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο μετέχει στὸ Ὄσλο στοὺς ἀγῶνες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πρωταθλήματος. Στὰ 3000 μ. μετ' ἐμποδίων ἔρχεται 8ος μὲ χρόνο 9'40''.

Τὸ 1949 κέρδισε τρεῖς περίφημες νίκες. Στοὺς Ἑλληνοαυστριακοὺς πῆρε τὴν κούρσα τῶν 5000 μ. νικῶντας τὸν Αὐστριακὸ Ἔρικ μὲ χρόνο 15'22''. Τὴν ἴδια κούρσα κέρδισε στοὺς Ἑλληνοαιγυπτιακοὺς μὲ 15'40''. Στοὺς Ἑλληνογαλλικοὺς νίκησε τὸν περίφημο Πυζαζόν, στὸν δρόμο 3000 μ. μετ' ἐμποδίων μὲ χρόνο 8'52''. Ὁ Μαυραπόστολος ἔχει καταρρίψει τρεῖς ἑλληνικὲς ἐπιδόσεις: Στὰ 2000 μ. μὲ 5'43'', στὰ 3000 μ. μὲ 8'52'' καὶ στὰ 4000 μ. μὲ 12'17''. Αὐτὲς εἶναι οἱ κυριώτερες νίκες του. Ἔχει κερδίσει ὅμως καὶ πολλὲς σὲ ἀνώμαλους δρόμους, σὲ διάφορα πρωταθλήματα. Γι' αὐτὸ ὁ Βασίλης Μαυραπόστολος εἶναι σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ στελέχη τῆς ἐθνικῆς μας ὁμάδας στίβου. Φέτος θὰ τὸν θαυμάσωμε στὸ Στάδιο τῶν Ἀθηνῶν στοὺς διαφόρους διεθνεῖς ἀγῶνες ποὺ θὰ ὀργανώση ὁ Σ.Ε.Γ.Α.Σ.

★

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΖΟΣ ΣΑΣ ΔΙΝΕΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΚΑΛΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ

Ὁ Γιάννης Βάζος εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ποδοσφαιριστές μας ποὺ τὸ ὄνομά του θὰ μείνη ἀξέχαστο. Δόξασε καὶ τὴν ὁμάδα του, τὸν «Ὀλυμπιακό», ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθνική μας ὁμάδα ἄπειρες φορές. Σήμερα ὁ Βάζος ἔχει ἀποτραβηχτῆ ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ δράση. Εἶναι προπονητὴς τῆς ὁμάδας τοῦ «Αἴαντος» Σαλαμῖνος. Ὁ Βάζος δίνει σήμερα γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες τῆς «Παιδοπόλεως», ποὺ τοὺς ἀρέσει τὸ ποδόσφαιρο, μερικὲς χρήσιμες συμβουλές.

«Πρῶτα ἀπὸ ὅλα πρέπει νὰ ἀγαπήσετε πραγματικὰ τὸ ποδόσφαιρο. Νὰ νοιώσετε ὅτι ὅταν παίζετε νὰ μὴν τὸ θεωρῆτε σὰν ἀγγαρία, ἀλλὰ σὰν παιχνίδι εὐχάριστο. Πρέπει νὰ ἀκοῦτε τὴ διοίκηση τοῦ συλλόγου σας καὶ τοὺς προπονητάς σας καὶ νὰ εἴσαστε τακτικοὶ στὶς προπονήσεις σας. Μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ ὅτι τὸ ποδόσφαιρο εἶναι παιχνίδι ὁμαδικὸ καὶ ὄχι ἀτομικό. Γι' αὐτὸ νὰ μὴν κάνετε «κόλπα». Νὰ δίνετε πάντα πάσες. Ἔτσι μονάχα ἡ ὁμάδα σας θὰ μπορέση νὰ νικήση».

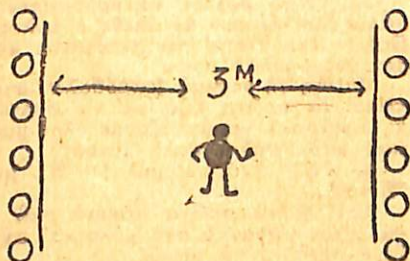
Καὶ ὁ Βάζος, τελειώνοντας, δίνει τὴ γνώμη του γιὰ τοὺς καλύτερους σημερινοὺς παῖκτες: «Οἱ καλύτεροι νέοι ποδοσφαιρισταὶ εἶναι ὁ Πούλης, Ἰωάννου, Μπέμπης, Δρόσος, Καντὸς (Ἀπόλλωνος), Παπαδημητρίου, Βάβουλας».

ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΑΣ

Οἱ ἄσπροι ἄνθρωποι

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ παίζεται σὲ αὐλὴ ἢ σὲ γήπεδο. Μποροῦν νὰ πάρουν μέρος 12—36 παιδιά. Πρέπει νὰ ἔχουν ἄφθονα περιβραχιόνια. (Γιὰ τέτοια μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν μιὰ ἄσπρη λουρίδα ἢ ἕνα κορδόνι ποὺ νὰ φαίνεται ὅμως καλὰ ὅταν δεθῆ στὸ χέρι.

Χαράσουμε στὸ ἔδαφος δύο παράλληλες γραμμὲς ποὺ νὰ ἀπέχουν μεταξύ τους 3 μέτρα (ὅπως βλέπετε στὸ σχέδιο). Οἱ παῖκτες χωρίζονται σὲ δυὸ ὁμάδες καὶ κάθε μιά τους παίρνει θέση πίσω ἀπὸ τὶς γραμμὲς κοιτάζοντας ἡ

μιὰ τὴν ἄλλη. Στὴ μέση τοποθετεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς παῖκτες ποὺ παίρνει τὸ ὄνομα «ὁ Ἄσπρος Ἄνθρωπος». Αὐτὸς φοράει στὸ χέρι του περιβραχιόνιο. Ὁ «Ἄσπρος Ἄνθρωπος» γυρίζει τότε καὶ ρωτάει τοὺς παῖκτες τῆς μιᾶς ὁμάδας.

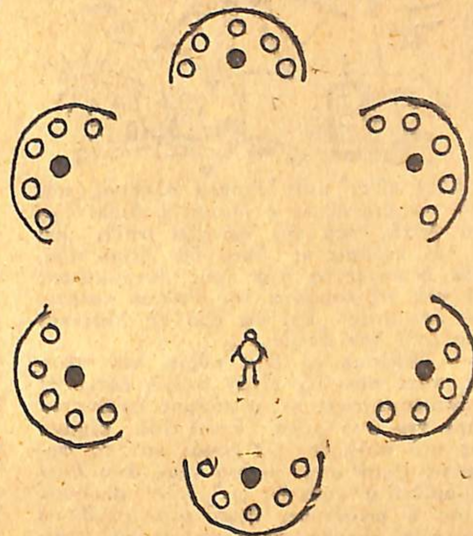
— Φοβᾶστε τὸ μαῦρο ἄνθρωπο;
Τότε ὅλοι ἀπαντοῦν:
— Ὄχι.
Γυρίζει τότε στὴ δεύτερη ὁμάδα. Τὴν ρωτάει τὰ ἴδια καὶ αὐτὴ θὰ ἀπαντήση φυσικὰ «Ὄχι».

Μὲ τὸ δεύτερο ὅμως «ὄχι» οἱ δύο ὁμάδες πρέπει νὰ ἀλλάξουν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν θέσεις, προσέχοντας νὰ μὴ τοὺς πιάση ἀπὸ τὸ χέρι ἢ τοὺς χτυπήση στὴν πλάτη ὁ «ἄσπρος ἄνθρωπος». Πρέπει φυσικὰ νὰ ἀλλάξουν θέσεις διασχίζοντας τὸ διάστημα μεταξὺ τῶν δύο γραμμῶν. Ὅποιος ἢ ὅποιοι πιαστοῦν ἀπὸ τὸν «Ἄσπρο ἄνθρωπο» φοροῦν κι' αὐτοὶ περιβραχιόνιο γίνονται «Ἄσπροι ἄνθρωποι» καὶ βοηθοῦν τὸν πρῶτο νὰ πιάση τὰ παιδιὰ τῶν ὁμάδων. Τὸ ξεκίνημα κάθε φορὰ γίνεται μὲ τὸ σύνθημα: Φοβᾶστε τὸν «Ἄσπρο ἄνθρωπο»; Στὸ «ὄχι» ποὺ θὰ πῆ ἡ δεύτερη ὁμάδα γίνεται καὶ τὸ ξεκίνημα! Τὸ παιγνίδι τελειώνει ὅταν ὅλοι γίνουν «ἄσπροι ἄνθρωποι».

Οἱ φωλιὲς

Καὶ τὸ παιγνίδι αὐτὸ παίζεται σὲ γήπεδο ἢ σὲ αὐλή! Παίρνουν μέρος 31 ἢ 37 παιδιά. Κάθε ἕξη παιδιὰ σχηματίζουν ἕνα ἡμικύκλιο. Καὶ θὰ γίνουν τόσα ἡμικύκλια ὅσες εἶναι οἱ ἑξάδες τῶν παιδιῶν ποὺ θὰ πάρουν μέρος στὸ παιγνίδι. Φυσικὰ θὰ περισέψη ἕνας ποὺ θὰ μείνη στὴ μέση τοῦ παιγνιδιοῦ ὅπως βλέπετε στὸ σχῆμα. Σὲ κάθε ἡμικύκλιο οἱ πέντε εἶναι πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σχηματίζουν τὴν φωλιὰ καὶ ὁ ἕνας εἶναι στὸ κέντρο του ἡμικύκλιου καὶ λέγεται πουλί.

Ἕνας ἀπὸ τὰ πουλιὰ δίνει τὸ σύνθημα τοῦ παιγνιδιοῦ. Τότε ὅλα τὰ «πουλιὰ» πρέπει νὰ ἀλλάξουν φωλιές». Στὸ διάστημα ποὺ γίνεται ἡ ἀλλαγὴ τῶν φωλιῶν ὁ παίκτης ποὺ εἶναι χωρὶς φωλιὰ πρέπει νὰ μπῆ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς φωλιές, ἀλλὰ μόνον ἂν δὲν ὑπάρχει μέσα πουλί. Δηλαδὴ θὰ προσπαθήση μόλις βγῆ τὸ πουλὶ ἀπὸ τὴ φωλιὰ καὶ πρὶν νὰ μπῆ μέσα ἕνα ἄλλο πουλὶ νὰ καταλάβη αὐτὸ τὴ θέση. Τότε τὸ πουλὶ ποὺ θὰ μείνη χωρὶς φωλιὰ προσπαθεῖ μὲ τὴ σειρά του νὰ πιάση μιὰ ἄλλη

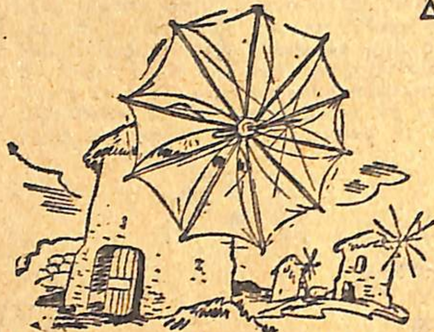

φωλιὰ ὅταν μὲ δεύτερο σύνθημα τὰ πουλιὰ θὰ θελήσουν ν' ἀλλάξουν φωλιές. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ παιγνιδιοῦ, τὰ παιδιὰ ποὺ σχηματίζουν τὶς φωλιὲς ἀλλάζουν θέση μὲ τὰ πουλιὰ ὥστε διαδοχικὰ ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ λάβουν μέρος στὸ παιγνίδι τῆς ἀλλαγῆς. Ἂν τὰ παιδιὰ δὲν εἶναι πολλὰ τότε οἱ φωλιὲς σχηματίζονται μὲ 3—5 παῖκτες κατὰ τρόπο ποὺ οἱ φωλιὲς νὰ μὴν εἶναι λιγώτερες ἀπὸ 4.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τους, τὰ ἀνταρτόπληκτα παιδάκια, ποὺ ἔμεναν στὴν Παιδόπολη «Ἅγιος Ἀλέξανδρος» στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα τῆς Ἀττικῆς, ὠργάνωσαν μιὰ ὡραία γιορτή. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος καὶ οἱ μικρὲς πριγκίπισσες Εἰρήνη καὶ Σοφία παρακολουθοῦν μιὰ εἰκόνα Ἐπαναπατρισμοῦ, ποὺ τὴ ζωντανεύουν στὴ σκηνὴ τῆς Παιδόπολης μικροὶ συμμοριόπληκτοι καλλιτέχνες.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΣΤΡΟ ΚΟΡΝΙΛΗ

Διήγημα τοῦ Ἀλφόνσου Ντωντὲ

Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἱστορία ἀληθινή, ποὺ μοῦ τὴν διηγήθηκε ὁ Μαμαΐ ὁ βιολιτζής, ἕνα βράδυ ποὺ τὸν φώναξα σπίτι μου νὰ τὸν κεράσω κι' ὅπου δὲν ξέρω πῶς, ἦρθε ἡ κουβέντα γιὰ τοὺς ἀνεμόμυλους καὶ γιὰ τὰ καράβια τοῦ παλιοῦ καιροῦ, ποὺ ἔπαιρναν καὶ τὰ δυὸ τὴ λεβεντιά τους ἀπὸ τὸν ἄνεμο...

— Ἔπρεπε νὰ ζῆς, κύριε, τὸν τόπο μας, τότε ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐφευρεθῆ οἱ ἀλευρομηχανὲς κι' ὁ κόσμος ἔφερνε τὸ στάρι του στὸ μύλο. Ἐμεῖς ἐδῶ, εἴχαμε τοὺς πιὸ πολλούς. Οἱ λόφοι καὶ τὰ ψηλώματα εἶχαν στὴν κορφή τους ἀπὸ ἕναν ἀνεμόμυλο ὁ καθένας κι' ὅταν φυσοῦσε νοτιὰς ἢ μαΐστρος, ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ βλέπης τ' ἄσπρα τους φτερὰ νὰ γυρίζουν.

Ὕστερα, μιὰ μέρα, ἄνοιξαν οἱ μεγάλοι ἀλευρόμυλοι στὴν πολιτεία. Δούλευαν πιὸ γρήγορα, πιὸ οἰκονομικά... Οἱ χωριανοί μας ἔμαθαν νὰ πηγαίνουν ἐκεῖ τὰ γεννήματά τους, ἦταν γι' αὐτοὺς πιὸ συμφερτικοί. Ἕνας—ἕνας οἱ ἀνεμόμυλοι ἔπαψαν νὰ γυρίζουν. Τὰ περήφανα, μεγάλα φτερά τους δίπλωσαν σὰν φτεροῦγες κουρασμένων πουλιῶν κι' οἱ μυλωνάδες ἔπεσαν στὴ δυστυχία.

Ὡστόσο, μέσα σ' ὅλους, ἕνας μοναχὰ κράτησε, ἕνας δὲν γκρέμισε τὸ μύλο του ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ δουλεύη. Ὁ μάστρο—Κορνίλης. Ὁ μάστρο—Κορνίλης ἦταν ὁ πιὸ γέρος μυλωνὰς τῆς περιοχῆς. Ὅταν ἄνοιξαν οἱ πρῶτοι κυλινδρικοὶ ἀλευρόμυλοι, κόντεψε νὰ τρελλαθῆ... Γύριζε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, κι' ἔβαζε πόστα στοὺς χωριάτες.

Ἀλλὰ ποιὸς τὸν ἄκουγε τὸ μάστρο—Κορνίλη! Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος κλείστηκε στὸ μύλο του σὰν γύπας τῶν ψηλῶν βουνῶν καὶ δὲν ἤθελε νὰ δῆ κανέναν. Οὔτε τὴν ἐγγονούλα του τὴ Λιζούλα δὲν ἔστερξε νὰ κρατήση κοντά του, μόνο τὴν ἔβαλε παραδουλεύτρα σ' ἕνα κτῆμα. Ὅλοι εἶπαν πὼς τὄκανε ἀπὸ τσιγγουνιά. Γιατὶ ἦταν κρῖμα γιὰ τὸ κακόμοιρο τ' ὀρφανὸ νὰ δουλεύη στὰ ξένα χέρια πρὶν καλὰ-καλὰ κλείση τὰ δεκαεφτά. Καὶ νὰ πῆς πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦσε ὁ προεστός; Τρεῖς ὧρες δρόμο ἔκανε πεζός, γιὰ νὰ κατεβαίνη κάθε τόσο νὰ τὴ βλέπη στὸ κτῆμα ποὺ ἑτοίμαζε τὴ σούπα τῆς ἐργατιᾶς. Κι' ἔπειτα καθόταν ὁ φουκαρᾶς ὁ γέρος καὶ τὴν κοίταζε κι' ἔκλαιγε...

Ὡστόσο ὁ μύλος ἄλεθε πάντα!

Ἦταν ὁ μόνος μύλος τῆς περισχῆς ποὺ εἶχε ὅλα του τ' ἄρμενα ἀνοιχτὰ ἐν τάξει καὶ τὸ παραθυράκι στὸ ἀπάνάρι. Τὸν ἔβλεπες κι' ἀναφτερούγιζε χαρούμενα ἡ καρδιά σου, σὰν τὰ λευκὰ φτερά του, ποὺ στιγμὴ δὲ σταματοῦσαν νὰ γυρίζουν...

— Μπράβο τοῦ λεβέντη μυλωνᾶ! Μπράβο τοῦ μάστρο—Κορνίλη, λέγαμε ἐμεῖς οἱ ἄλλοι χωριανοί. Μόνο ποὺ κανένας μας δὲν ἔστελνε τὸ στάρι του στὸ μύλο. Τί ἄλεθε ὁ γέρος;

Ἔ! αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικό του! Ὅταν τὸν ρωτούσαμε, μᾶς ἀποκρινόταν:

— Δουλεύω με παραγγελιά...

Καὶ μήπως ἄφινε κανένα νὰ ζυγώνη στὸ μύλο; Οὔτε ἡ ἴδια ἡ Λιζούλα δὲν εἶχε τὸ λεύθερο νὰ μπῆ!

Μυστήρια πράματα δηλαδή! Ὡστόσο ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ψιθυριζόταν πὼς ὁ μάστρο—Κορνίλης ἔκανε χρυσὲς δουλιὲς καὶ πὼς στὸ μύλο του εἶχε σακιὰ τὰ φλουριά...

Τὸ μυστήριο ὅμως δὲν ἄργησε νὰ φανερωθῆ καί, νά, πῶς: Ὅτι εἶχε γυρίσει ὁ γιός μου ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸ κι' ἤθελε νὰ στεφανωθῆ τὴ Λιζούλα. Γι' αὐτὸ μὲ παρακάλεσε νὰ πάω νὰ τὰ κουβεντιάσω μὲ τὸν παπποῦ της, πρὶν κάνει λόγο στὴν κοπέλλα.

Χάρηκα πολύ, γιατὶ εἶχε τὴ Λιζούλα στὴν καρδιά του καὶ τὴν ἤθελα γιὰ νύφη. Ντύθηκα, λοιπόν, μὲ τὰ γιορτινά μου καὶ ξεκίνησα γιὰ τὸ μύλο. Ἄ! τὸν ἄθλιο τὸ γέρο πὼς μὲ δέχτηκε! Στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὸν κάνω ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα! Ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ μιλήσω ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα κι' ὅσο μιλοῦσα, ἐκεῖνος ὁ ἀχαμνὸς ὁ γάτος του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, μοῦ φυσοῦσε — Χσσσ φσοῦ! — σὰ δαίμονας!

— Δὲν πᾶς στὸ καλό σου, βιολιτζή, μοῦ φώναξε ἀπὸ μέσα ὁ μάστρο—Κορνίλης καὶ σὺ κι' ὁ προκομένος ὁ γιός σου; Δὲν τὴν παντρεύω τὴ Λιζούλα! Χάθηκαν τὰ κορίτσια στὸ χωριό, γιὰ νὰ διαλέξη γυναίκα ὁ λεβέντης σου;

Αὐτὴν θέλει, μάστρο—Κορνίλη! Κι' αὐτὴν θέλω κι' ἐγώ! Ἔβγα νὰ τὰ κουβεντιάσουμε σὰν τίμιοι νοικοκυραῖοι!

Ἀλλὰ ποῦ ν' ἀνοίξη τὸ κάστρο του ὁ γέρος. Εἶδα κι' ἀπόειδα, γύρισα πίσω. Ὁ γιός μου ὡστόσο δὲν τὄβαλε κάτω.

— Θὰ πάω ἐγώ, πατέρα, μοῦ εἶπε, κι' ἔγνοια σου. Θὰ τὸν καταφέρω! Εἶμαι τίμιος καὶ δουλεφτὴς κι' ἡ Λιζούλα θὰ κάνη καλὴ ζωὴ κοντά μου!

— Μὲ τὴν εὐχή μου, παιδί μου, πήγαινε, τοῦ εἶπα.

Ὅταν ἀνέβηκε στὸ μύλο τὸ παλληκάρι, ὁ μάστρο - Κορνίλης ἔλειπε. Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή, ἀλλὰ ὁ γέρος εἶχε ξεχάσει τὴν ἀνεμόσκαλα στὸ παραθύρι... Θέλεις ἀπὸ περιέργεια, θέλεις ἀπὸ ἄλλο τι, ὁ γιός μου ἀνέβηκε καὶ μπῆκε...

Τί παράξενο! Τὸ ἀμπάρι τοῦ σταριοῦ ἦταν ἄδειανὸ καὶ μέσα ὁ μύλος γεμάτος ἀράχνες... Ἄδειανὸς ὁ κάλεβρος, ἄδειανὴ ἡ ἀλεβροθήκη... Οὔτε ἴχνος ἀλεβριοῦ στὴν μυλόπετρα, στοὺς τοίχους καὶ στὰ φαλάγγια. Δὲν ἔνοιωθες κἂν ἐκείνη τὴ ζεστὴ μοσκοβολιὰ τοῦ φρεσκοαλεσμένου ἀλευριοῦ, ποὺ κάνει τοὺς μύλους νὰ εὐωδιάζουν... Κάτω, στὴν κάμαρα τοῦ μυλωνᾶ ἦταν ἡ ἴδια κακομοιριὰ κι' ἡ ἴδια δυστυχία... Σ' ἕνα ξεχαρβαλωμένο τραπεζάκι, ἦταν ἕνα λαγήνι μὲ νερὸ κι' ἕνα ξεροκόμματο.... Σὲ μιὰ γωνιά, τὸ κρεβάτι τοῦ γέρου χωρὶς σεντόνια, μ' ἕνα τσόλι μοναχὰ γιὰ σκέπασμα... Καὶ κάπου ριγμένα τρία—τέσσερα σακκιά, γεμάτα λιθάρια κι' ἀσπρόχωμα. Αὐτὰ ποὺ κρυβαλοῦσε ἀδιάκοπα ὁ γέρος μὲ τὸν γαϊδαρό του τάχα πὼς ἦταν στάρι κι' ἀλεῦρι!

Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸ τοῦ μπάρμπα—Κορνίλη! Δὲν ἤθελε νὰ δείξη πὼς εἶχε μείνει χωρὶς δουλειά, δὲν ἤθελε νὰ δείξη πὼς ὁ μύλος του δὲν εἶχε πιὰ ν' ἀλέση παρὰ ἀέρα! Ἤθελε νὰ σώση τὴν τιμὴ τοῦ ἀνεμόμυλου καὶ τὴ δική του, ὁ δύστυχος ὁ γέρος.

Γύριζαν πάντα τὰ φτερά, μὰ ἡ μυλόπετρα δὲν εἶχε τίποτα ν' ἀλέση...

Γύρισε τὸ παιδὶ σχεδὸν μὲ κλάματα καὶ μοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλ' αὐτά!

Σφίχτηκε ἡ ψυχή μου καὶ τὰ μάτια μου βούρκωσαν...

Πιάνω, ποὺ λέτε, μιὰ—μιὰ τὶς πόρτες τοῦ χωριοῦ καὶ ξεσηκώνω ὅλους τοὺς χωριανούς.

— Τὸ καὶ τό, παιδιά, πρέπει νὰ κάνουμε τὸ χρέος μας στὸ μύλο.

— Σύμφωνοι Μαμαΐ! Ἀμέσως κιόλας!

Πιάνουμε καὶ σαμαρώνουμε τὰ ζῶα μας καὶ τὰ φορτώνουμε μὲ ὅ,τι γέννημα εἶχε ὁ καθένας. Καὶ ξεκινᾶμε ὅλο τὸ χωριὸ μαζί, μὲ τὰ ζῶα φορτωμένα γιὰ τὸ μύλο...

Ὁ γέρο—μυλωνάς, ὡστόσο, ὅταν γύρισε καὶ κατάλαβε πὼς κάποιος εἶχε μπῆ στὸ μύλο κι' ἔμαθε τὸ μυστικό του, κάθησε στὴν πόρτα κι' ἄρχισε νὰ κλαίη...

— Τί τὸ ὄφελος νὰ κρύβωμαι, ἔλεγε, τώρα ὅλοι ξέρουν τί ἄλεθε ὁ μύλος μου! Πάει! Ντρόπιασα τὰ γεράματά μου καὶ τὸν ἀνεμόμυλο!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξεπρόβαλαν στὸ πλάτωμα τὰ πρῶτα ζῶα μὲ τὰ φορτώματα, κι' ἀρχίσαμε νὰ φωνάζουμε ὅλοι μαζί, ὅπως στὸν παλιὸ καλὸ καιρό:

— Ἔ! ἀπὸ τὸ μύλο! Ἔ! μυλωνᾶ. Ἐεεεε!....

Καὶ νὰ τὰ πρῶτα σακκιὰ ποὺ ξεφορτώνονται μπροστὰ στὸ μύλο καὶ σχηματίζουν σιγὰ - σιγὰ σωρό!

Ἔπρεπε νὰ δῆτε τότε τὸν μπάρμπα—Κορνίλη! Δὲν πίστευε στὰ μάτια του, τὰ εἶχε χαμένα... Ὅταν στὸ τέλος κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν φάρσα, πὼς πραγματικὰ ἦταν ἀληθινὸ στάρι αὐτὸ ποὺ τοῦ εἴχαμε φέρει ν' ἀλέση, ἄρχισε νὰ κάνη σὰν τρελλός... Ἔτρεχε ἀπὸ σακκὶ σὲ σακκί, τ' ἄνοιγε καὶ βύθιζε τὰ χέρια του μέσα στὸν χρυσὸ καρπό...

— Ἄχ! στάρι, σταράκι, σταράκι ἀληθινό, χρυσό, σταράκι, ἔλεγε... Θεέ μου, ἄφησέ με νὰ τὸ δῶ, νὰ τὸ χορτάσω.... Ἄφησέ με...

Κι' ἔπειτα μᾶς εἶπε:

— Τὸ ἤξερα πὼς θὰ μοῦ ξαναρχόσαστε! οἱ κυλινδρόμυλοι σᾶς κλέβουν!

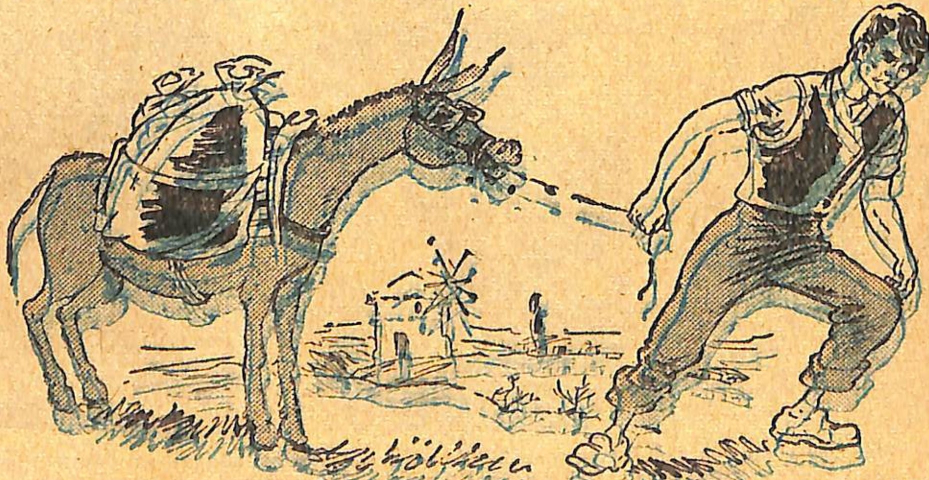
— Θέλαμε νὰ τὸν κατεβάσουμε στὸ χωριό, νὰ τὸν κεράσουμε... Μὰ ὁ γέρος οὔτε νὰ τ' ἀκούση!...

— Ὄχι, παιδιά μου! Πρῶτα δουλειά! Ὁ μύλος μου πεινάει, ὁ λεβέντης μου, ὁ φτερωτός μου ὁμορφονιός!

Κι' ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν παλληκαράκι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀνοίγοντας τοὺς σάκους, δίνοντας τροφὴ στὸ μύλο, ἀνακατεύοντας τ' ἀλεῦρι στὴν ἀλευροθήκη...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, φροντίσαμε νὰ μὴν ἀφήσουμε πιὰ τὸ γέρο χωρὶς δουλειά, ὥς τὴν ὥρα ποὺ συχωρέθηκε. Καὶ σὰν ἔκλεισε τὰ μάτια του ὁ μάστρο—Κορνίλης, τότε σταμάτησαν πιὰ τελειωτικὰ καὶ τὰ φτερὰ τοῦ μύλου νὰ γυρίζουν... Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, κύριε, τὴν ἡμέρα ποὺ εἴδαμε τὰ φτερὰ τοῦ μύλου σταματημένα γιὰ πάντα, δὲν ἔμεινε στὸ χωριὸ μάτι ποὺ νὰ μὴ δακρύση... Ἔ! Τί νὰ πῆς! Αὐτὰ ἔχει ἡ ζωή...

Μετάφραση Ε. Κ.

Φορτώσαμε στὰ ζῶα ὅ,τι γέννημα εἶχε ὁ καθένας καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ μύλο...

Τὰ παιδιά γράφουν

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ Η ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ἡ πολυβασανισμένη μας Ἑλλάδα εἶδε πολλὲς καταστροφές. Ὡστόσο δὲν δείλιασε. Κρατώντας τὴ λόγχη στὸ χέρι ἔδιωξε ἀπὸ τὸ αἱματοβαμένο ἔδαφός της τοὺς βάρβαρους καὶ ἀπειλητικοὺς ἐχθρούς, ποὺ ἦρθαν νὰ σβύσουν τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ τὴ θρησκεία ποὺ ἔχει ριζώσει μέσα στὰ ἑλληνικὰ στήθη. Τώρα ὅμως ποὺ νέος ἥλιος ξεπρόβαλε μέσα ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς σκλαβιᾶς καὶ τῆς δυστυχίας, ἡ Ἑλλάδα ἀγωνίζεται μὲ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὸ κατεστραμένο χωριό. Οἱ κάτοικοι ἐπιστρέφουν στὰ χωριὰ καὶ ἀνοικοδομοῦν τὰ σπίτια τους, τὶς ἐκκλησίες καὶ τὰ σχολεῖα τους. Μιὰ καινούργια ζωὴ ἄρχισε παντοῦ νὰ βασιλεύῃ. Κάθε πολίτης ἄρχισε νὰ ὀργώνῃ τὸ χωράφι του, νὰ σπαίρνῃ καὶ νὰ περνᾶ μιὰ εὐτυχισμένη ζωή.

ΚΑΒΑΝΟΖΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ
(Παιδόπολη Μυτιλήνης
τάξη Δ΄ Ν. Τ. Γυμνασίου)

*

ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟΣ

Οἱ βαθειὲς πληγὲς τῆς μάνας μας Ἑλλάδας φάνηκαν τώρα πιὸ πολὺ, ὅταν ἡ θύελλα καὶ ἡ ἀντάρα πέρασαν. Ὅπου κι᾽ ἂν ἔστρεφε κανένας τὸ βλέμμα του ἀντίκρυζε τὴ συμφορὰ, τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο.

Μέσα ὅμως ἀπὸ τὰ τραγικὰ ἐρείπια ἐπάνω ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ὀδύνη, ὑψώθηκε ἀλύγιστη, ὁλόλαμπρη, ἡ ἀθάνατη ἑλληνικὴ ψυχη, ποὺ ξέρει πιὸ πολὺ νὰ ξεδιπλώνῃ τὸν ἡρωϊσμό της, στὶς κρίσιμες καὶ τραγικὲς καμπὲς τῆς πολυκύμαντης ἱστορίας της.

Ἡ Ἑλλάδα μας ἡ μικρὴ, μὰ Μεγάλη στὴν ψυχὴ Ἑλλάδα μας, εἶναι ἐλεύθερη πιὰ ἀπὸ τοὺς φονιάδες τοῦ Βορρᾶ.

Πάτησε ὁ γνήσιος Ἕλληνας ἐπάνω στὰ ἐρείπια καὶ ἄρχισε νὰ δένῃ τὶς πληγές της καὶ νὰ χτίζῃ μιὰ νέα Ἑλλάδα, ἀντλώντας δύναμη ἀπὸ τὸ σύμβολο τῆς αἰώνιας θυσίας: Τὸν Σταυρό.

Παντοῦ βασιλεύει ἡ χαρά. Ὁ ἐλεύθερος ἀέρας ποὺ χαϊδεύει ἁπαλὰ τὴ φύση τῆς ἀθάνατης μας Ἑλλάδας, ρουφιέται ἀπὸ στήθη γεμᾶτα πατριωτισμό. Πόση χαρὰ αἰσθάνονται τὰ παιδιὰ τῆς Παιδοπόλης μας Ἅγιος Δημήτριος Θεσσαλονίκης ὅταν πρόκειται νὰ ἐπαναπατρισθοῦν. Βλέπομε καὶ τ᾽ ἄλλα παιδιὰ ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὶς παιδοπόλεις μὲ χαρὲς καὶ μὲ τραγούδια νὰ πηγαίνουν στὸ χωριό τους.

Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ γυρίσωμε στὰ χωριά μας ποὺ μᾶς περιμένουν καὶ μᾶς νοσταλγοῦν. Μὲ φωτισμένες τὶς ψυχὲς ἀπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς πίστεως, κι᾽ ὅταν ἡ ψυχὴ καὶ ὁλόκληρη ἡ ὕπαρξη τοῦ Ἕλληνα φωτίζεται ἀπὸ τέτοιο φῶς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ φθάσῃ σὲ ὑπέροχο ὕψος μεγαλουργίας.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ὄνειρα ποὺ πλάθαμε στὴν καλή μας Παιδόπολη «Ἅγιος Δημήτριος» Θεσσαλονίκης.

Νὰ οἰκοδομήσωμε καὶ νὰ φτιάσωμε τὰ χωριά μας καλύτερα ἀπ᾽ ὅ,τι ἦσαν πρίν.

Καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ σ᾽ αὐτό.

Ν. ΜΙΣΑΪΚΟΣ
(Τρόφιμος Παιδοπόλεως «Ἅγιος Δημήτριος» Θεσσαλονίκης)

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Καθισμένος σὲ μιὰ πέτρα
τοῦ βουνοῦ τ᾽ ἀντικρυνοῦ
παρακολουθῶ τὸν κάμπο
ποὺ ἁπλώνεται παντοῦ.

Μύρια λούλουδα στολίζουν
τὴν λιμνούλα πιὸ ἐκεῖ
καὶ τὴν κάνουν σὰν καθρέφτη
στολισμένο δῶ κι᾽ ἐκεῖ.

Πιὸ ἐπάνω εἶν᾽ τὰ σπίτια
τοῦ χωριοῦ μου τοῦ μικροῦ
μικρά, κάτασπρα, χιονάτα,
στὴν κοιλάδα τοῦ βουνοῦ.

Καὶ στὴ μέση του περνάει
ποταμάκι δροσερὸ
ποὺ τὰ δέντρα τὰ ποτίζει
μὲ τὸ ἄφθονο νερό.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΡΓΙΑΝΙΔΗΣ

*

ΤΟ ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Τίποτα δὲν ἀκούγεται μέσα στὴν πρωϊνὴ χαραυγή. Μόνο τὰ σιγοψιθυρίσματα τῶν χωρικῶν ποὺ πᾶνε στὸν κάμπο γιὰ τὴν καθημερινή τους ἐργασία.

Τὰ πουλάκια σὲ λίγο χαρούμενα ξεσποῦν σ᾽ ἀκράτητα κελαδήματα.

Δίπλα ἕνας κορυδαλλὸς ἀγουροξυπνημένος πετάχτηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν θόρυβο μιᾶς σαύρας κι᾽ ἄρχισε κι᾽ αὐτὸς νὰ συμπληρώνῃ τὴν πρωϊνὴ συναυλία τῶν συναδέλφων του.

Τὰ κουδουνάκια τῶν ἀρνιῶν καὶ ἡ φλογέρα τοῦ μικροῦ βοσκοῦ ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ πλαγιὰ γεμίζουν τὸν ἀέρα. Οἱ ἄνθρωποι σὰν μαργαριτάρια σκορπισμένοι στὸν κάμπο μοιάζουν σὰν ἕνα ἀπέραντο μωσαϊκὸ ποὺ τὸ κοσμοῦν τὰ χρυσοκέντητα πετράδια.

Τὰ σπαρτὰ καμαρώνουν γιὰ λίγο τὸ πολύτιμο φορτίο τους, ἀλλὰ ἀπεναντίας οἱ θερισμένες καλαμιὲς στέκουν λυπημένες.

Ἡ πρωϊνὴ αὔρα δροσίζει τὰ πρόσωπα τῶν ἐργατῶν καὶ δίνει σ᾽ αὐτοὺς δύναμη καὶ ἀποφασιστικότητα.

Πάει, πέρασε τὸ ξημέρωμα καὶ ὕψωσε τὸ ἀνάστημά της ἡ ἡμέρα!...

ΤΑΪΝΤΖΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
(Μαθητὴς Στ΄ τάξεως Γυμνασίου Θηβῶν, κάτοικος Πλατανακίου)

*

ΑΝΟΙΞΗ

Τὰ λούλουδα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο κάτι λέγουν. Τί ἄραγε; Στολίζονται μὲ τὰ καλύτερα χρώματα, ἡ γῆ φορεῖ τὴν καταπράσινη στολή της. Τὰ δέντρα τὸ ἴδιο καὶ τὰ πουλιὰ δοκιμάζουν τὶς φωνές τους ἐπάνω στὰ δέντρα. Ξαφνικὰ ἔγινε μεγάλη ἡσυχία καὶ πρόβαλε μιὰ κόρη στολισμένη μὲ λουλούδια. Στὸ διάβα της λουλούδια φύτρωναν. Ποιὰ εἶναι; Εἶναι ἡ «Ἄνοιξη». Ἔσκυβε καὶ φιλοῦσε κάθε λουλουδάκι καὶ κάτι τοῦ ἔλεγε ἐνῷ ἐκεῖνο γελοῦσε μὲ εὐχαρίστηση. Στὸν οὐρανὸ εἶχε ἁπλωθῆ ἕνα θαλασσὶ σεντόνι. Πέρα στὸ βουνὸ μερικὰ ἀρνάκια ἔβοσκαν καὶ ὁ βοσκὸς καθισμένος σὲ μιὰ πλαγιὰ παίζει τὴν φλογέρα. Οἱ ἦχοι του συνώδευαν τὴν Ἄνοιξη ποὺ πήγαινε καὶ στὰ ἄλλα λουλούδια νὰ τοὺς δώσῃ τὸ τρυφερό της φιλὶ καὶ νὰ τοὺς πῇ τὸ χαρούμενο μήνυμα: Ἡ Ἄνοιξη ἔφτασε.

ΑΓΡΙΟΒΙΟΛΕΤΤΑ

Η ΒΡΑΔΥΝΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΟΠΟΛΗΣ ΜΑΣ

Ὅλα τὰ παιδιὰ μετὰ τὰ βραδυνὸ φαγητὸ εἶναι σκορπισμένα στὴν αὐλὴ καὶ παντοῦ ἀκούγονται τραγούδια, χοροὶ καὶ εὔθυμα ξεφωνητά.

Μόλις ἀκούσουμε τὸν χαρούμενο ἦχο τοῦ κουδουνιοῦ, ποὺ μᾶς προσκαλεῖ, ἀμέσως μέσα σὲ λίγα λεπτὰ βρισκόμαστε στὴν καθημερινή μας θέση. Οἱ φωνὲς καὶ τὰ τραγούδια παύουν καὶ γίνεται νεκρικὴ σιγή. Ἂν προσέξῃς μὲ μεγάλη προσοχὴ δὲν θὰ ἀκούσῃς τίποτα ἄλλο παρὰ τὶς καρδοῦλες τῶν παιδιῶν νὰ χτυποῦν. Γιατὶ ἄραγε; Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβωμε. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὑψώνομε θερμὴ προσευχὴ καὶ ἐπικοινωνοῦμε μὲ τὸ Θεό. Καθένας μας ἀφήνει τὴν καρδιά του νὰ πλημμυρήσῃ ἀπὸ ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ τὸν εὐχαριστοῦμε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας γιατὶ καθημερινὰ μᾶς χαρίζει καὶ μιὰ καινούργια μέρα. Ἀκόμη, τὴ στιγμὴ αὐτὴ γίνεται κι᾽ ἕνα ἄλλο σπουδαῖο ἔργο κι᾽ ὅλα τὰ παιδάκια ἔχουν τὴν ἴδια σκέψη στὸ μυαλό. Εἶναι ἡ προσευχὴ ποὺ γίνεται γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τῶν 27.000 παιδιῶν ποὺ ζοῦν σὲ ξένες χῶρες. Παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς τὰ φέρῃ στὴν ἀφροζωσμένη καὶ γαλανὴ Ἑλλάδα. Δὲν πιστεύω κανένα ἑλληνόπουλο νὰ ξεχνᾶ στὴ βραδυνὴ προσευχή του τὰ ἀδέλφια μας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΟΥΣΗΣ
(Μαθητὴς Σιβιτανιδείου Σχολῆς τῆς Παιδόπολης Ἰωσηφογλείου)

*

21η ΜΑΪΟΥ

Ἀπ᾽ τὸ πρωΐ ξημέρωσε
μέρα χαριτωμένη
κι᾽ ὁ ἥλιος πάλι χρύσωσε
ὅλη τὴν οἰκουμένη.

Χαρμόσυνα στὶς ἐκκλησιὲς
ἠχοῦνε οἱ καμπάνες,
γοργὰ στὸ δρόμο τρέχανε
μάνες καὶ ἀδελφάδες.

Ἄνδρες, παιδιὰ γιορτάζουνε
τὴν σημερνὴ ἡμέρα
καὶ τὰ παιδιὰ φωνάζουνε:
«Χρόνια πολλὰ πατέρα».

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΛΑΦΑΣ
(Ρεπιτίτσα—Πωγωνίου)

*

ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ 21

Τιμὴ σὲ σᾶς ποὺ πέσατε
στῆς νίκης τὸν ἀγώνα,
ἡ κάθε μιὰ ἀπ᾽ τὸ αἷμα σας
ποὺ χύθηκε σταγόνα.

Τὴ λευτεριὰ θεμελιώσε
ποὺ τὴν χαιρόμαστε ὅλοι,
ποτὲ δὲν φοβηθήκατε
τοῦ βάρβαρου τὸ βόλι.

Καὶ στήσατε τὰ στήθη σας
ἀτσάλινη ἀσπίδα,
γιὰ νὰ μᾶς δῶστε λεύθερη
σὰν πρῶτα τὴν πατρίδα.

ΖΗΣΗΣ ΖΩΤΟΣ
Θεσσαλονίκη

Ο ΑΓΡΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΚΑΜΑΡΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Στὸ περασμένο τεῦχος γνωρίσατε «Σπίτι μας». Σήμερα ἐλᾶτε νὰ κάνωμε ἕνα περίπατο στὸν «Ἀγρό μας» ποὺ μὲ τὴ δουλειά μας θὰ γίνη τὸ καμάρι τὸ δικό μας κι' ὅλου τοῦ χωριοῦ.

Ὁ «Ἀγρός μας» εἶναι τὸ συμπλήρωμα τοῦ «Σπιτιοῦ μας». Ὅταν μπαίνουμε σ' αὐτὸν, τὸ παιχνίδι, ἡ ψυχαγωγία καὶ οἱ κάθε λογῆς διδασκαλίες σταματοῦν. Ἐδῶ ἀρχίζει ἡ πρακτικὴ δουλειά. Τὰ δέντρα τοῦ «Ἀγροῦ μας», τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ λουλούδια, πρέπει νὰ εἶναι τὰ καλύτερα τοῦ χωριοῦ, πρέπει νὰ τὰ βλέπουν οἱ γονεῖς μας καὶ νὰ τὰ θαυμάζουν. Γιὰ νὰ τὸ πετύχουμε, ὅμως, αὐτό, χρειάζεται δουλειά. Τὰ δέντρα θέλουν πότισμα, τὰ λαχανικὰ ξεφύλισμα, σκάλισμα. Τὸ μελίσσι, οἱ περιστερεῶνες, τὸ κουνελοτροφεῖο καὶ τὸ κοτέτσι μας, θέλουν περιποίηση καὶ ἄγρυπνη ἐπίβλεψη. Γιατὶ ὁ σκοπός μας, δὲν εἶναι μόνο νὰ βγάλωμε πολὺ μέλι ἢ πολλὰ καὶ ὑγειῆ ζζωντανά. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει προπαντὸς εἶναι νὰ φωτιστοῦμε ἀπὸ ὅσα μᾶς λέει καὶ μᾶς δείχνει ὁ γεωπόνος τοῦ «Σπιτιοῦ μας» κι' ἔτσι νὰ εἴμαστ[illegible] θέση νὰ φωτίσωμε κι' ἐμεῖς μὲ [illegible] σειρά μας κάθε συχωριανό μας πο[illegible] χ. δὲν ξέρει τὸν τέλειο τρόπο γιὰ [illegible]στηρίξη τὶς ντομάτες του στὶς κα[illegible]ές, ποὺ ρωτάει ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κ[illegible] νὰ τοῦ δείξουν πῶς πρέπει νὰ χτ[illegible] τὸν περιστερεῶνα καὶ τὸ κουνελ[illegible]εῖο του. Ἐμεῖς ποὺ τὰ μάθαμε ὅ[illegible]τὰ στὸν «Ἀγρό μας» πρόθυμα θὰ [illegible]ίσωμε τὶς γνώσεις μας, ποὺ θὰ [illegible]ίσουν τοὺς συγχωριανούς μας, ἀλ[illegible]υγχρόνως θὰ βοηθήσουν καὶ τὸ χω[illegible] μας νὰ γίνη πιὸ πλούσιο, πιὸ ζη[illegible] Τί περηφάνεια θὰ νοιώθουμε, ἀλ[illegible], ὅταν κατεβαίνοντας στὴν πολιτ[illegible] θὰ ἀκοῦμε νὰ μιλᾶνε μὲ θαυμασμ[illegible] τὸ χωριό μας κι' ἐμεῖς θὰ ξέρου[illegible] ὅτι κι' ὁ «Ἀγρός μας» τὸ βοήθησε [illegible] νὰ πάρη τὴ ζηλευτή του θέση.

«Σπίτια τοῦ [illegible]» μὰ καὶ «Ἀγροὶ» δὲν ὑπάρχου[illegible] τὴν ὥρα σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἡ [illegible]σίλισσά μας θὰ φτιάξη σιγὰ - σι[illegible] καὶ σ' ἐκεῖνα τὰ χωριὰ ποὺ δὲν ἔχου[illegible] στὸ μεταξὺ ἐμεῖς δὲν πρέπει [illegible]σωμε τὸν καιρό μας. Ὁ «Ἀγρός» ποὺ ὑπάρχει στὸ κοντινό μας χωριό, μπορεῖ μιὰ χαρὰ νὰ εἶναι καὶ δικός μας. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ περπατήσωμε λίγο, γιὰ νὰ παρακολουθήσωμε τὰ μαθήματα ποὺ γίνονται ἐκεῖ. Κι' ὅταν θὰ μποῦμε στὸ νόημα, εἶναι τάχα δύσκολο νὰ παρακαλέσωμε τὸν πατέρα μας, τὸ θεῖο μας, τὸ συγγενή μας, νὰ μᾶς δώση κάποιο ξέμακρο χωραφάκι του γιὰ νὰ φτιάξουμε καὶ τὸν «Ἀγρὸ» τοῦ δικοῦ μας χωριοῦ ; Ἐργαλεῖα καὶ ὁδηγίες κανένα «Σπίτι τοῦ παιδιοῦ» δὲν θὰ ἀρνηθῆ νὰ δώση γιὰ νὰ γίνη ὄχι ἕνας ἀλλὰ χίλιοι «Ἀγροὶ» στὰ γύρω κοντινὰ χωριά.

Ἡ Πατρίδα μας εἶναι δοξασμένη, μὰ δὲν εἶναι πλούσια. Τὴ δόξα τῆς τὴν χάρισαν οἱ παποῦδες, οἱ γονεῖς, τ' ἀδέρφια μας. Ἐμεῖς τώρα, μποροῦμε νὰ τῆς χαρίσωμε τὸν πλοῦτο. Ἄς βάλωμε τὰ δυνατά μας νὰ φτιάξουμε τὸν «Ἀγρό μας». Ἀπὸ τὸν μικρὸ χῶρο τῆς γῆς ποὺ θὰ κλείνη ὁ φράχτης του, θὰ ξεχυθῆ τὸ χρυσάφι, ποὺ θὰ δώση τὴν εὐτυχία στὰ χωριά μας πρῶτα καὶ ὕστερα σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ πνεῦμα τῆς Ὀλυμπίας

Τὸ πρῶτο μας βράδυ στὴν Ὀλυμπία δὲν τὸ περάσαμε μὲ τοὺς ἴσκιους τῶν μακρυνῶν μας προγόνων. Δὲν προσπαθήσαμε ν' ἀναστηλώσουμε μὲ τὴ φαντασία μας τὰ περασμένα ἐρείπια καὶ νὰ ζωντανέψουμε μὲ τὶς μυριάδες τῶν θεατῶν τοὺς τριγυρινοὺς ὁμαλοὺς καὶ γαλήνιους λόφους. Οἱ ἀθλητὲς κι' οἱ ἑλλανοδίκες, οἱ κήρυκες κι' οἱ ἁρματοδρόμοι κοιμόνταν βαθειὰ σ' ἕναν ὕπνο αἰώνων....

— Ἂς μὴν τοὺς ταράξουμε ἀπόψε τὸν ὕπνο, εἶπε ὁ Φάνης... Ἂς πᾶμε στὸν Ἀλφειὸ νὰ μᾶς πῆ τὸ τραγοῦδι του.

— Ναὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἀλφειοῦ εἶναι πάντα τὸ ἴδιο, Φάνη, εἶπα καθὼς ξεκινούσαμε. Ξέρεις τὸν ὡραῖο του μῦθο;

— Ὄχι, εἶπε περίεργο τὸ παιδί, μὰ τὸ ὄνομά του μ' ἀρέσει... Εἶναι γεμᾶτο δροσιὰ καὶ γαλήνη. Φαντάζομαι πὼς δὲν ἀγριεύει ποτέ του.

Περνώντας τὸ ξύλινο γεφυράκι πήραμε ὁλόϊσια τὴ γαλάζια κορδέλα ποὺ κυλοῦσε τεμπέλικα σὰ νὰ νύσταζε.

— Κι' ὅμως ὁ Ἀλφειὸς ἔχει καὶ τὶς κακές του, παιδιά μου... Γιὰ δέστε τὴν κοίτη του πόσο εἶναι βαθειά. Οἱ ὄχθες του ποὺ εἶναι ὁλότελα κάθετες καὶ σκαμμένες κάτω ἀπὸ τὴ βάση δείχνουν πὼς κάθε τόσο περνᾶ καὶ στιγμὲς μανίας. Ὤ, δὲν εἶναι πάντα ἔτσι γαλήνιος. Μαζὶ μὲ τοὺς σεισμοὺς καὶ τὶς ἄλλες θεομηνίες, πολὺ συνετέλεσε κι' αὐτὸ τὸ ποτάμι μὲ τὶς πλημμύρες του στὴν καταστροφὴ τῆς παλιᾶς μαρμαρόκτιστης Ὀλυμπίας.

— Εἶναι ἡ ὥρα τῶν παραμυθιῶν, εἶπε ἡ Μυρτούλα, κοιτάζοντας τὸ νερὸ π' ἀνατρίχιαζε, μουρμουρίζοντας πάνω στ' ἄσπρα χαλίκια. Πές μας τὸ παραμύθι τοῦ Ἀλφειοῦ... Ἦταν ἄνθρωπος θείτσα;

— Ἂν ἦταν ἄνθρωπος, θἄχε πιὰ πεθάνει, ἀπάντησα μ' ἕνα χαμόγελο. Ὄχι, σὰν ὅλα στὴ φύση, ὁ Ἀλφειὸς εἶναι ἀθάνατος. Ποταμίσιος θεός, ἀπ' τοὺς πιὸ ὡραίους... Ὅλα τὰ βραδάκια τὰ ἤρεμα σὰν αὐτό, ξαπλώνει τὶς ὄχθες του, τραγουδώντας στὴ νύφη Ἀρέθουσα, τὴ νεράϊδα μιᾶς κοντινῆς πηγῆς. Τὴν εἶχε ἀγαπήσει κάποτε κι' ὀνειρευόταν νὰ τὴν παντρευτῆ κάποια μέρα. Μὰ ἕναν χειμώνα ἡ κόρη τὸν εἶδε ἀγριεμένο σὲ μιὰ πλημμύρα. Φοβήθηκε, λοιπόν, κι' ἄρχισε νὰ φεύγη κατὰ τὴ θάλασσα. Ἀπὸ μακρυὰ τὴν εἶδε νὰ χάνεται μέσα στὰ κύματα. Τὴν ἀκολούθησε σὰν τρελλὸς σκίζοντας κι' αὐτὸς τὴ Μεσόγειο καὶ τὴν ἔπιασε τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔφτανε στὶς Συρακοῦσες τῆς Σικελίας. Ἐκεῖ τὴν καλόπιασε καὶ παντρεύτηκαν... Τὰ νερά της ἀνακατεύθηκαν κι' ἔγιναν ἐκεῖ πέρα μιὰ μεγάλη πηγὴ ποὔνει ἐδῶ τὴν ἀρχή της... Ὁ Σέλλεϋ, ἕνας Ἄγγλος ξακουστὸς ποιητής, ἔχει γράψει ἕνα ὡραῖο τραγοῦδι μ' αὐτὸ τὸ μῦθο...

Ὁ ἀέρας μύριζε πεῦκο καθὼς σάλευε τὰ κλαδιά.

— Αὔριο θὰ ξυπνήσομε μόλις φέξη καὶ θ' ἀνεβοῦμε στὸ Κρόνιο, εἶπε ὁ Λεωνίδας.

— Ναί, βέβαια, ἀπὸ κεῖ θὰ χαροῦμε καλύτερα τὸ τοπίο, εἶπε ὁ Φάνης. Καὶ στὸ γυρισμὸ πιὰ θὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τοὺς ἀγῶνες...

Τὸν κοιτάξαμε ἀπορημένοι.

— Ναί, μᾶς εἶπε τ' ἀγόρι γελώντας... Ἐλπίζω νὰ γίνη γιὰ χάρη μας αὔριο τὸ πένταθλο στ' Ὀλυμπιακὸ Στάδιο... Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται!.. Ἂν εἴχατε τὴ δική μου λαχτάρα, δὲν θἄχατε ἀμφιβολία γι' αὐτό. Μὰ ἐσεῖς γεννηθήκατε στ' ἅγια αὐτὰ χώματα καὶ τοὺς συνηθίσατε πιὰ τοὺς θρύλους καὶ τὶς ἀξέχαστες ἱστορίες... Ἐσεῖς ἔχετε ξανάρθει στὴν Ὀλυμπία... Ἐνῶ ἐγὼ χρόνια τὴν περίμενα τούτη τὴ μέρα... Γι' αὐτὸ δὲν ἤθελα ἀπόψε νὰ πᾶμε στὴν Ἄλτη... Τρέμω τὴ στιγμὴ καὶ τὴν ἀναβάλλω. Θὰ δῶ ζωντανὸ τὸ ἀρχαῖο Στάδιο; Θ' ἀκούσω τὸν ὅρκο τῶν ἀθλητῶν, θὰ τοὺς δῶ νὰ παλεύουν μὲ τὰ ὡραῖα κορμιά, ζωντανὰ ἀγάλματα, ἕτοιμα νὰ σταθοῦν πάνω σὲ γερὰ βάθρα... Θ' ἀκούσω τὶς φωνὲς τοῦ πλήθους, τὸν κήρυκα ν' ἀναγγέλη τὸ νικητή, θὰ τραγουδήσω τὰ ἐπινίκεια μὲ τὸ στόμα τοῦ Πινδάρου; Ὤ, ἀθάνατο πνεῦμα τῆς Ὀλυμπίας, πόσες φορὲς δὲ σ' ἔχω τραγουδήσει στὸν ἀθλητικὸ ὕμνο τοῦ σχολείου μας.

— Νἆσαι βέβαιος, Φάνη μου, εἶπα, πὼς γιὰ χατήρι σου αὔριο θὰ κατέβη τ' ἀθάνατο πνεῦμα νὰ ζωντανέψη τ' ἀρχαῖα ἐρείπια... Γιατὶ τὄχεις μέσ' στὴν ψυχή σου, μᾶς τὄφερες ἀπ' τὴ χώρα τὴ μακρινή, ποὺ ποτίστηκε τόσο ἀπὸ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά του.

Τ' ἀγόρι κοιτοῦσε τὴν Ἄλτη μὲ τὰ συντρίμια τὰ γραφικά, βυθισμένα στὸν ὕπνο... Τὰ μάτια του εἶχαν δακρύσει...

— Πατρίδα μου, σκέφθηκα συγκινημένη, πόσο πρέπει νἆσαι μεγάλη γιὰ νὰ κρατᾶς ἄσβυστη μέσα στοὺς αἰῶνες καὶ στοὺς λαοὺς τὴν παλιὰ γοητεία σου!

... ...

Ἡ δροσούλα τῆς αὐγῆς στόλιζε ἀκόμα τὰ καταπράσινα πεῦκα ὅταν ἀνεβήκαμε στὸ μικρὸ λόφο... Ἦταν ἀπότομο τὸ σκαρφάλωμα στὸ Κρόνιο κι' οἱ πευκοβελόνες ποὺ πατούσαμε τὄκαναν γλιστερό... Συχνὰ κατρακυλούσαμε πίσω γελώντας... Πιανόμαστε τότε ἀπ' τὰ κλαδιὰ γιὰ νὰ μὴ γλυστρᾶμε.

Φτάσαμε στὴν κορφὴ ποὖταν φαλακρὴ ὅπως σ' ὅλα τὰ πευκοβούνια. Τί θαῦμα! Στὰ πόδια μας ἦταν τὸ πυκνὸ δάσος ποὺ γυάλιζε μὲ τὶς πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου. Μπροστὰ ἡ κοιλάδα ἡ ἥμερη καὶ γλυκειὰ ποὺ τὴν ἔσκιζαν τὰ νερά. Χαμηλὰ κατάφυτοι λόφοι τὴν ἀγκαλιάζανε σὰ νἄθελαν νὰ τὴ φυλάξουν ἀπ' τοὺς ἀνέμους, νὰ κρατήσουν αἰχμάλωτη τὴ γαλήνη της καὶ τ' ἀρχαῖο της πνεῦμα.

— Πᾶμε στὴν Ἄλτη, εἶπε τότε ὁ Φάνης σὰ νἄπαιρνε ἄξαφνα θάρρος... Μὰ θέλω νὰ μὴ μιλήση κανεὶς παρὰ μόνο ἡ θεία... Θὰ δοῦμε λίγο βουβοὶ τὸ τοπίο κι' ὕστερα κλείνοντας τὰ μάτια, θ' ἀκοῦμε μονάχα... Ἐγὼ τουλάχιστο, ἔτσι θὰ κάμω...

— Μὲ βάζεις σὲ δύσκολη θέση, Φάνη, εἶπα. Μὰ θὰ ξεφύγω, ζητώντας βοήθεια ἀπὸ τὴν ποίηση. Θὰ βρῶ ν' ἀπαγγείλω κάτι ποὺ θὰ μᾶς φέρη τὸ πνεῦμα τῆς Ὀλυμπίας. Μονάχα ἡ τέχνη ἔχει τὴ δύναμη ν' ἀνασταίνη...

Κατεβήκαμε στὴν Ἄλτη μπαίνοντας ἀπὸ μιὰ μικρὴ πορτίτσα ἀπὸ συρματόπλεγμα. Κόντευε μεσημέρι. Πράσινες σαῦρες λιάζονταν πάνω στὶς πέτρες κι' ἔφευγαν τρομαγμένες καθὼς πλησιάζαμε... Προχωρήσαμε κατὰ τὰ ἐρείπια τῶν ναῶν... Εἴδαμε τὰ θεμέλια τοῦ πιὸ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἥρας καὶ τοῦ πιὸ μεγαλόπρεπου, ὅπου λατρεύονταν ὁ Δίας. Κομμάτια ἀπὸ πελώριους κίονες βρίσκονταν ὁλόγυρα. Ἕνας σεισμὸς εἶχε ρίξει πρὶν ἀπὸ 15 αἰῶνες τὸ ἱερό... Τείχη, στοές, βάσεις ἀπ' ἀγάλματα συλημένα, μετόπες κομματιασμένες, ἐξέδρες, βωμοὶ ποὖχαν γείρει στὸ χῶμα, πέτρες πολυσκάλιστες, φαγωμένες ἀπ' τὸν καιρό, μαυρισμένες ἀπὸ τὶς πυρκαγιές... Καθόμαστε πάνω σ' ἕνα μάρμαρο, ζεστὸ σὰν ὁλοζώντανο σῶμα... Μπροστά μας ἁπλώνεται τὸ Στάδιο. Πάνω στὰ πεῦκα παίζει τὸ φῶς. Τὸ Κρόνιο ρίχνει τὴ δροσερή του σκιὰ πάνω στὰ ἐρείπια... Ἐδῶ παραβγαίνανε τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδας. Δὲν πάλευαν γιὰ χρυσάφι κι' ἀσήμι, γιὰ πλούτη κι' ἀνταμοιβὲς ὑλικές... Ἐδῶ πάλευαν μόνο γιὰ τὴ δόξα τῆς νίκης, γιὰ τὸ κλωναράκι τῆς ἀγριελιᾶς ποὖχε ὁ Ἡρακλῆς φυτέψει.

Οἱ Πέρσες ποὺ ἦρθαν κάποτε νὰ μᾶς κυριέψουν φερμένοι ἀπ' τὸ Μαρδόνιο, τρόμαξαν ὅταν ἔμαθαν γιὰ ποιὸ ἔπαθλο ἀγωνίζονταν ἐδῶ πέρα οἱ Ἕλληνες. Αὐτοὶ εἶχαν μάθει νὰ ἐκτιμοῦν μόνο τὸ χρυσάφι...

— Ἀλλοίμονο, Μαρδόνιε, εἶπαν στὸν ἀρχηγό τους. Μὲ ποιοὺς ἀνθρώπους μᾶς ἔφερες νὰ πολεμήσουμε! Ποὺ δὲν ἀγωνίζονται γιὰ χρήματα παρὰ γιὰ τὴν ἀρετή.

Κανεὶς δὲ μιλᾶ, κανεὶς δὲ ζητᾶ ἀπ' τὸν ἄλλο πληροφορίες. Εἶχα ἔρθει πολλὲς φορές, εἶχα μάλιστα, σὰ δασκάλα, βγάλει καὶ λόγους κι' εἶχα ἐξηγήσει τὶς πέτρες μιὰ μιά... Μὰ σήμερα μ' ἔχει συνεπάρει τὸ πνεῦμα τῆς Ὀλυμπίας ποὺ λάμπει στὰ μάτια ἑνὸς παιδιοῦ ποὺ γεννήθηκε Ἑλληνόπουλο σὲ μιὰ ξένη χώρα καὶ τὸ μεγάλωσαν μὲ τὸν πόθο τῆς μακρινῆς του Πατρίδας.

Κοιτάζω τὸ Φάνη. Τὰ μάτια του εἶναι δακρυσμένα... Δὲ βρίσκω λόγια νὰ πῶ... Ἕνας στίχος τοῦ Πινδάρου σαλεύει ἀνήσυχος μέσα στὴ μνήμη μου.

«Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι τί να θεόν, τίνα ἥρωα, τίνα ἄνδρα κελαδήσομεν;»

Κι' ἕνας ἄλλος:

«Μῆτερ Χρυσοστεφάνων ἀέθλων, Ὀλυμπία δέσποινα...».

Μὰ ὁ Πίνδαρος, ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς ποὺ τραγούδησε τοὺς Ὀλυμπιονίκες εἶναι δύσκολος καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸν μεταφράσει...

Ἂς καλέσωμε τὴ βοήθεια ἑνὸς νέου ποιητῆ τοῦ Μαβίλη μὲ τὸ τραγούδι τῆς «Καλλιπάτειρας»....

Ἦταν μιὰ γυναίκα ποὺ ντύθηκε ἀντρίκια, γιὰ νὰ ξεγελάση τοὺς κριτὲς καὶ νὰ δῆ τοὺς ἀγῶνες..

Τὴν ἔπιασαν ὅμως κι' ἀκοῦστε τὰ λόγια της.

Ἂς τελειώσουμε σήμερα μ' αὐτὸ τὸ τραγοῦδι. Ἔτσι θὰ κάμουμε τὸ χατῆρι τοῦ Φάνη, ἀφίνοντας μέσα ἀπὸ τὴν ποίηση νὰ μιλήση τὸ πνεῦμα τῆς Ὀλυμπίας στὴ φαντασία μας...

— Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα πῶς μπῆκες;

Γυναῖκες διώχνει μιὰ συνήθεια ἀρχαία ἐδῶθε : — Ἔχω ἕνα ἀνήψι, τὸν Εὐκλέα τρία ἀδέρφια, γιό, πατέρα Ὀλυμπιονίκες. Νὰ μὲ ἀφήσετε πρέπει Ἑλλανοδίκες κι' ἐγὼ νὰ καμαρώσω μεσ' στὰ ὡραῖα κορμιά, ποὺ γιὰ τὸ ἀγρίλι τοῦ Ἡρακλέα παλαίβουν, θαυμαστὲς ψυχὲς ἀντρίκες.

Μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμαι ὅμοια. Στὸν αἰῶνα τὸ σόϊ μου θὰ φαντάζη μὲ τῆς ἀντριᾶς τ' ἀμάραντα προνόμια. Μὲ μάλαμα γραμμένος τὸ δοξάζει σὲ ἀστραφτερὸ κατεβατὸ μαρμάρου, ὕμνος χρυσὸς τοῦ ἀθάνατου Πινδάρου».

Πῶς μποροῦσαν νὰ μὴν τὴν ἀφήσουν μιὰ τέτοια ἡρωΐδα μάνα κι' Ἑλληνίδα νὰ δῆ τοὺς ἀγῶνες; Ὁ πατέρας της ἦταν ὁ Διαγόρας ὁ Ρόδιος παλιὸς Ὀλυμπιονίκης. Γέρος πιὰ πέθανε μέσα σ' αὐτὸ τὸ στάδιο ἀπὸ τὴ συγκίνηση ὅταν νίκησαν τὰ παιδιά του καὶ τὸν σήκωσαν στοὺς ὤμους ἀπ' τὴ χαρά τους.

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΗ.

Ὁ εἰδικός

Ὁ φαρμακοποιός : Θαυμάσια! Κατώρθωσα, ἐπὶ τέλους, νὰ διαβάσω αὐτὸ τὸ χαρτάκι. Μά, κυρία μου, δὲν εἶναι συνταγή!...

Ἡ κυρία : Τὸ ξέρω! Εἶναι γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ μου, μὰ δὲ μπόρεσα νὰ βγάλω τὰ γράμματά του καὶ γι' αὐτὸ σκέφθηκα νἄρθω σὲ σᾶς!...

★

Σὲ τί ἦταν πρῶτος

Ὁ πατέρας : Εἶσαι σὲ τίποτα πρῶτος στὸ σχολεῖο ;

Ὁ γιός : Πῶς! Εἶμαι πρῶτος στὸ... θρανίο!

ἡ Σελίδα τῶν Μικρῶν

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ

Τὰ βαφτίσια τοῦ Τοτοῦ

'Αγαπητά μου παιδιά,

Τὸν ξέρετε τὸν Τοτό; Οὔτε ἐγὼ τὸν ἤξερα ὥς χθὲς ποὺ βρέθηκα κατὰ τύχη στὰ βαφτίσια του. Εἶναι ἕνας στρουμπουλὸς πιτσιρῖκος τεσσάρων χρόνων, μὲ μπουκλίτσες ξανθὲς καὶ μὲ μάγουλα φουσκωτὰ σὰν ψωμάκια καλοψημένα...

Χθές, λοιπόν, τὸν Τοτὸ τὸν βάφτισαν. Σὲ ποιὰ ἐκκλησία θὰ μὲ ρωτήσετε; Ὄχι, ὄχι, δὲν ἦταν σὲ ἐκκλησία. Ἡ βάφτιση ἔγινε στὴ «Χονολολού», σὲ μιὰ ἀμμουδιὰ τοῦ Φαλήρου, ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ παράξενο ὄνομα. Εἶχα πάει κι' ἐγὼ μὲ τὰ ἐγγόνια μου νὰ κάνουν μπάνιο στὴ θάλασσα καὶ κεῖ τὸν γνώρισα τὸν Τοτό. Τ' ἀδέρφια του κι' ὅλα τὰ παιδιὰ εἶχαν κιόλας βουτήξει καὶ γέμιζαν τ' ἀκρογιάλι μὲ τὶς φωνές τους καὶ τὰ παιχνίδια τους. Ἔβαζαν νερὸ στὰ κουβαδάκια τους κι' ἔλουζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Πιάνονταν χέρι—χέρι καὶ χόρευαν μέσα στὰ κύματα... «Πλὰτς» μιά, μὲ τὸ πόδι, καὶ σ' ἔρριχναν κάτω... «Πλὰτς» δυό, μὲ τὸ χέρι καὶ οἱ ἀφροὶ ἔμπαιναν στὰ μάτια σου καὶ σὲ τύφλωναν... Ὅμως τὰ παιδιὰ ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια καὶ χαλοῦσαν τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς φωνές.

Ὁ Τοτὸς κρατοῦσε τὸ κουβαδάκι στὸ χέρι ὀλόγδυτος, ἕνα μέτρο μακρυὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὴ φοβόταν...

— Πήγαινε πιὸ κοντά, Τοτό, δὲ σὲ τρώει.

— Ἔλα, Τοτό, νὰ σὲ πάρω στὸν ὦμο μου καὶ νὰ πᾶμε βαθειά...

Τοῦ κάκου πήγαιναν οἱ προσκλήσεις... Μόλις ἁπλώνονταν ἕνα χέρι ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἔκανε δέκα βήματα πίσω... Καὶ ἀλλοίμονο ἂν προχωροῦσε κανεὶς πρὸς τὸ μέρος του: Τσίριζε, στρίγγλιζε, λὲς καὶ τὸν σκότωναν.

— Ἔλα, ἀγοράκι μου, ἔλεγε ἡ μητέρα του. Εἶναι ὡραῖα στὴ θάλασσα, δροσερά, δροσερὰ καὶ ἔχει τόσο ὄμορφα βοτσαλάκια... Πᾶμε κοντὰ νὰ μαζέψουμε οἱ δυό μας.

Ξεθάρρεψε λίγο ὁ Τοτός... Κοντὰ στὴ μαμὰ δὲν φοβᾶται κανένας πολύ.

— Βάλε λίγο τὸ ποδαράκι σου μέσα, Τοτό μου... Νά, τόσο...

Τὸν ἔσυρε λίγο μέσα καὶ βράχηκαν τὰ μικρὰ δαχτυλάκια. Χαλασμὸς κόσμου...

— Τί θὰ γίνη μ' αὐτὸ τὸ παιδί, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ μάνα. Τρεῖς μέρες τὸν φέρνουμε γιὰ νὰ στέκεται ἐκεῖ σὰν βραχάκι. 'Απ' τὴν τρομάρα του μὴν ἀγγίξη τὴ θάλασσα, οὔτε παίζει...

Πῆγε κοντὰ σ' ἕνα ἀπὸ τ' ἀδέρφια τοῦ Τοτοῦ καὶ τοῦ εἶπε κάτι στ' αὐτί. Μονομιᾶς δόθηκε ἀπ' ὅλη τὴ συντροφιὰ τὸ σύνθημα:

— 'Εμπρός, παιδιά. Θὰ βαφτίσουμε τὸν Τοτό.

Πότε βγῆκαν ἀπὸ τὸ νερό, πότε βρέθηκαν δίπλα του... Ὁ καϋμένος ὁ πιτσιρῖκος, ὅταν τὸ πῆρε χαμπάρι, δὲν ἔβρισκε τρόπο νὰ ξεφύγη. Δέκα χέρια τὸν ἅρπαξαν καὶ τὸν ἔσερναν πρὸς τὴ θάλασσα... 'Αναστατώθηκε τ' ἀκρογιάλι... Ὅλοι ἔτρεξαν νὰ μὴ χάσουν τὸ θέαμα. Ὁ Τοτὸς τσίριζε γραντζουνίζοντας καὶ κλωτσώντας ὁλόγυρά του...

— Γρήγορα νὰ τελειώνουμε, εἶπε λίγο ἀνήσυχη ἡ μαμά.

— Βαφτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ Τοτός.

Οἱ στριγγλιὲς μεγάλωσαν μιὰ στιγμή, ὕστερα πνίγηκαν καθὼς βούτηξε τὸ κεφάλι μέσα στὸ κῦμα. Τὰ παιδιὰ γελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους. Ὅταν πάτησε κάτω τὰ ποδαράκια του καὶ σηκώθηκε, εἶχε τόσο τρομάξει, ποὺ δὲν εὕρισκε δύναμη νὰ φωνάξη.

Μὰ τότε πιὰ ὁ Τοτὸς ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτό του καὶ βλέποντας τὰ παιδιὰ ποὺ γελοῦσαν, θύμωσε τόσο ποὺ ξέχασε κάθε φόβο. Ἄρχισε νὰ τοὺς κυνηγάη, νὰ τοὺς δέρνη, νὰ τοὺς γεμίζη ἀφρούς... Ἔτριζε τ' ἀραιά του δοντάκια, γούρλωνε τὰ μάτια του ποὔχαν πάρει τὸ χρῶμα τῆς θάλασσας καὶ τὰ δυὸ καλοψημένα ψωμάκια κοκκίνιζαν περισσότερο...

— Ἔλα, ντέ, σὰν κοτᾶς νὰ μὲ πιάσης, τοὔλεγαν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ κι' ὅλο μάκραιναν στὰ βαθειά...

— Εἶναι ὥρα, Τοτό μου, νὰ βγῆς, φώναζε ἡ μητέρα. Δὲν κάνει νὰ μείνης πολλὴ ὥρα στὸ πρῶτο σου μπάνιο.

Μὰ ὁ μικρὸς οὔτε ἄκουγε τί τοῦ ἔλεγαν τώρα... Πλατσούλιζε, ξεφωνοῦσε, πετοῦσε νερά, κυνηγιόταν καὶ κυνηγοῦσε. Σὲ λίγο ἔσβυσε καὶ ὁ θυμὸς καὶ τὸ κρυσταλλένιο παιδικὸ γέλιο τοῦ νεοβάφτιστου ἔσμιξε μὲ τὰ γέλια τῶν νέων παιδιῶν.

— Νὰ δοῦμε τώρα πῶς θὰ τὸν βγάζουμε ἔξω, εἶπε εὐχαριστημένη ἡ μάνα.

— Ἔτσι γίνεται σὰν γνωρίση κανεὶς τὶς χαρὲς καὶ τὶς ὀμορφιὲς τῆς θάλασσας. Νὰ σᾶς ζήση! Τώρα θὰ γίνη πιὸ ὄμορφος καὶ πιὸ στρουμπουλός...

Δὲν πιστεύω νἄχετε ἀντίρρηση, παιδιά μου...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΚΑΝΤΙΑΝΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

Τὸ κυπαρίσσι, τὸ ρυάκι κι' ἡ πεταλούδα

Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ μιὰ πλουμιστὴ πεταλούδα πέταξε ὅλο χάρη καὶ κάθισε ἐπάνω στὰ κλαδιὰ ἑνὸς πανύψηλου κυπαρισσιοῦ. Ἄφησε τότε τὰ πονηρὰ της ματάκια νὰ χαϊδέψουν τὸν κόσμο, ποὺ ξαπλωνόταν ἐμπρὸς στὰ πόδια της κι' ἐθαύμασε τὴν ὀμορφιὰ τοῦ τοπίου.

Πράσινα λειβάδια, κίτρινα στάχυα, λευκὰ ξωκκλήσια κι' ἕν ρυάκι ποὺ τραγουδοῦσε σιγανά, σκόρπιζαν γύρω μία θεϊκὴ ὀμορφιά.

Ἡ πλουμιστὴ πεταλούδα ἀφοῦ ρούφηξε τὸν μοσχοβολημένο ἀέρα, ἑτοιμάστηκε νὰ πετάξη μακρυά.

—Γιατὶ πεταλούδα μου, τῆς εἶπε τότε τὸ κυπαρίσσι, θέλεις νὰ φύγης τόσο γρήγορα ἀπὸ κοντά μου; Δὲν βλέπεις πόσο ὄμορφα εἶναι ὅλα ἐδῶ. Γιατὶ εἶσαι τόσο ἄστατη; Μεῖνε λίγο καιρὸ ἐδῶ, μαζὶ μου.

—Καλὸ μου κυπαρίσσι, ἀπάντησε τότε ἡ πεταλούδα, πόσο σὲ λυπᾶμαι! Νομίζεις πὼς κι' ἐγὼ μπορῶ νᾆμαι σὰν καὶ σένα καρφωμένη στὸν ἴδιο τόπο; 'Εγὼ ἔχω γεννηθῆ γιὰ νὰ ρουφῶ στάλα—στάλα τὴ ζωή. Πόσο δυστυχισμένο εἶσαι ἐσύ!

—'Εγὼ δὲν εἶμαι δυστυχισμένο, εἶπε τὸ κυπαρίσσι, εἶμαι γεμᾶτο χαρὰ καὶ περηφάνεια γιατὶ ἐκτελῶ τὸν προορισμό μου.

Κι' ἂν θέλης ἔλα νὰ βάλουμε ἕναν κριτὴ γιὰ νὰ μᾶς πῆ ποιὸς εἶναι πιὸ εὐτυχισμένος.

—Μ' ἀφήνετε καὶ μένα νὰ πάρω μέρος στὸν διαγωνισμό σας; ἀκούστηκε νὰ λέη σιγὰ-σιγὰ τὸ μικρὸ ρυάκι.

—Μετὰ χαρᾶς μας, εἶπαν μαζὶ ἡ πεταλούδα καὶ τὸ κυπαρίσσι. Δὲν φαντάζεσαι βέβαια, πὼς θὰ μᾶς νικήσης;

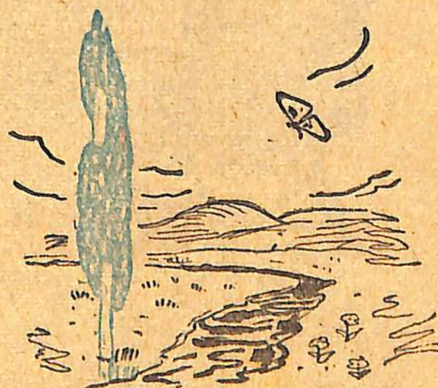
—Καὶ ποιὸν θὰ βάλουμε κριτή; ρώτησε τὸ ρυάκι.

—Νά, ἐκεῖνον τὸν βοσκό, ποὺ παίζει στὸν λόφο τὴ φλογέρα του, εἶπε τὸ κυπαρίσσι.

Κι' ἡ πεταλούδα πέταξε ἀμέσως στὸ βοσκὸ καὶ τὸν παρακάλεσε νἄρθη νὰ τοὺς κάμη τὸν κριτή. Ὁ βοσκὸς δέχτηκε κι' ἦρθε καὶ κάθησε στὴν σκιὰ τοῦ κυπαρισσιοῦ, κι' ἡ πεταλούδα ἄρχισε πρώτη νὰ λέη:

—Πιστεύω πὼς εἶμαι τὸ πιὸ εὐτυχισμένος πλᾶσμα στὸν κόσμο. Πουθενὰ δὲν στέκομαι. Πετῶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ ρουφῶ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς, ὅπου τὶς βρῶ. Εἶμαι ὄμορφη καὶ δὲν μὲ κουράζει καμιὰ σκέψη. Προορισμὸς μου εἶναι νὰ χαίρωμαι. Δὲν εἶμαι λοιπὸν εὐτυχισμένη;

—Ἄς ἀκούσουμε τώρα καὶ τὸ κυπαρίσσι, εἶπε ὁ νεαρὸς βοσκός.

—Πετῶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ ρουφῶ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς.

Καὶ τὸ κυπαρίσσι ἄρχισε:

—Τὸ λυγερό μου ἀνάστημα δείχνει τὴν εὐγενικιὰ καταγωγή μου. Γεννήθηκα ἐδῶ κι' ἐδῶ θὰ ζήσω γιὰ πάντα. 'Απὸ ψηλὰ ἀντικρίζω ὅλους. Εἶμαι ριζωμένο στὴν παράδοση καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κουνήση ἀπὸ δῶ. Εἶμαι εὐτυχισμένο γιατὶ βρίσκομαι μακρυὰ ἀπ' τὸν ὄχλο.

Ὁ μικρὸς βοσκὸς κούνησε μὲ λύπη τὸ κεφάλι του.

—Πόσο σὲ λυπᾶμαι γιὰ τὴν τόση σου περηφάνεια! Ξεχνᾶς πὼς μιὰ μέρα μπορεῖ νἄρθη ὡς ἐδῶ κάποιος ξυλοκόπος γιὰ νὰ σὲ κόψη ἀπ' τὴν ρίζα; Τὶ θὰ γίνη τότε ἡ περηφάνειά σου.

Καὶ τὸ κυπαρίσσι ἔπεσε ἀμέσως σὲ βαθειὰ λύπη καὶ δὲν ξαναμίλησε.

—Ὅσο γιὰ σένα, τρελλή μου πεταλούδα, συνέχισε ὁ βοσκός, λησμόνησες ἐκεῖνα τὰ κακὰ παιδιά, ποὺ θὰ σὲ πιάσουν κάποτε, θὰ σὲ παιδέψουν κι' ἔπειτα θὰ σὲ καρφώσουν μὲ μιὰ καρφίτσα στὸ στῆθος τους; Τὶ θὰ γίνη τότε ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς; 'Αλλὰ ἄς ἀκούσουμε τὶ θὰ μᾶς πῆ καὶ τὸ ρυάκι.

Καὶ τὸ ρυάκι ἄρχισε:

—Εἶμαι μικρὸ καὶ ταπεινό, μὰ δὲν στέκομαι οὔτε στιγμή. Ὁ σκοπός μου εἶναι νὰ φτάσω στὰ μεγάλα ποτάμια καὶ στὶς θάλασσες. Κι' ὅλο ἀγωνίζομαι γι' αὐτό. Χιλιάδες ἐμπόδια βρίσκονται στὸν δρόμο μου, μὰ πάντα προσπαθῶ νὰ τὰ ξεπεράσω. Κι' ἂν μιὰ μεγάλη δύναμη κάποτε μὲ σταματᾶ, ἐγὼ ξαναρχίζω ἀπ' τὴν ἀρχή. 'Αγωνίζομαι γιὰ νὰ φτάσω στὸν προορισμό μου καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι εὐτυχισμένο.

—Εὖγε, καλό μου ρυάκι, εἶπε τότε ὁ μικρὸς βοσκός. 'Εσένα σοῦ ταιριάζουν ὅλα τὰ βραβεῖα. Μακάρι κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ν' ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμά σου. Τότε θὰ ἔχη πραγματικὸ νόημα ἡ ζωὴ μας.

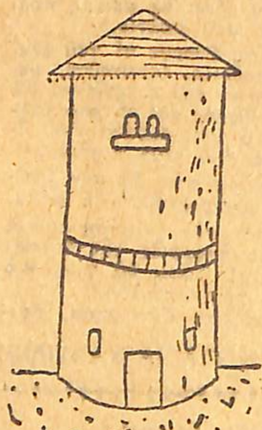
Η ΑΝΕΜΗ

ΓΕΩΡΓΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΚΙ' ΕΡΓΑΛΕΙΑ. Σήμερα θὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ ΑΛΩΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΛΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ. Μὲ τὸ ἁλώνισμα, ξεχωρίζουμε τὸ σπόρο ἀπὸ τὰ στάχυα καὶ τ' ἄχερα. Γίνεται μὲ τὸ πάτημα τῶν ποδιῶν τῶν ζώων, ἢ μὲ τὴ δουκάνα ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ κομμάτια σανίδες ποὺ φέρνουν στὸ κάτω μέρος μυτερὲς δυνατὲς πέτρες. Ἡ δουκάνα σέρνεται ἀπὸ ἕνα ζευγάρι ζῶα. Αὐτὸ γίνεται στὸ ἁλώνι, ὅπου ἁπλώνονται τὰ δεμάτια.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸ ἁλώνισμα εἶνε ἀργὸ καὶ κοστίζει ἀκριβά, γι' αὐτὸ τώρα χρησιμοποιοῦν σχεδὸν παντοῦ μηχανές. Ἔχει ὅμως καὶ τὰ καλά του: Πρῶτα-πρῶτα σπάζει τὸ ἄχερο καὶ τὰ ζῶα τρῶνε μὲ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση τὸ σπασμένο αὐτὸ ἄχερο παρὰ τὸ ὁλόκληρο (τὴ γκλασίνα, ὅπως λέγεται). Τώρα οἱ πιὸ τέλειες ἁλωνιστικὲς μηχανὲς ἔχουν ἀχυροκοπτικὸ μηχάνημα.

Ἄλλο προτέρημα τοῦ ἁλωνίσματος μὲ τὰ ζῶα ἢ τὴ δουκάνα, εἶνε πὼς δὲν σπάζει ὁ σπόρος οὔτε ραγίζει, ὅπως συμβαίνει μὲ πολλὲς ἁλωνιστικὲς μηχανές. Αὐτὸ ἔχει μεγάλη σημασία, γιατὶ ὅταν τὸν βρέχουμε μὲ γαλαζόπετρα, ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ ραγισμένου σπόρου, ποὺ μπορεῖ νὰ φτάση καὶ τὰ 15 στὰ ἑκατό, δὲν φυτρώνει.

Περιστεριόνας

Ὡστόσο οἱ πιὸ τέλειες ἁλωνιστικὲς μηχανὲς δὲν ἔχουν αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα.

Μιὰ καλὴ ἁλωνιστικὴ μηχανὴ ἁλωνίζει ὡς 15—20 χιλιάδες ὀκάδες στάρι τὴν ἡμέρα!

Στὴν εἰκόνα, βλέπετε μιὰ τέλεια ἁλωνιστικὴ μηχανή, ἀπ' αὐτὲς ποὺ λέγονται «μπατόζες».

Αὐτὴ ὄχι μονάχα ἁλωνίζει τὸ στάρι, παρὰ καὶ τὸ λυχνίζει καὶ τὸ καθαρίζει ἀπὸ τὶς ἀνεμίδες καὶ τ' ἄγανα. Οἱ μπατόζες ἔχουν κι' ἀχεροκοφτικὸ μηχάνημα, ποὺ κόβουν τὰ χόρτα σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ τὸ ρίχνουν σὲ μιὰ μεγάλη κρσκίνα ὅπου ὁ σπόρος ποὔτυχε νάχη ἀνακατευτῆ μὲ τὸ ἄχερο, μένει.

Ὅλες αὐτὲς οἱ μηχανὲς κινοῦνται τώρα μὲ ἀκάθαρτο πετρέλαιο καὶ μὲ βενζίνα. Τώρα ποὺ οἱ γεωργοὶ ἔχουν τοὺς συνεταιρισμούς τους, μποροῦν πολλοὶ μαζὶ νὰ ἀγοράζουν γεωργικὰ μηχανήματα καὶ νὰ μὴν κάνουν ὅλη τὴ δουλειὰ μὲ τὰ χέρια.

Πρέπει νὰ προσέχωμε ὅταν θὰ φυλάξουμε τὸ στάρι στὶς ἀποθῆκες, νὰ εἶνε ἐντελῶς στεγνό. Οἱ καλύτερες ἀποθῆκες εἶν' αὐτὲς ποὺ ἔχουν πάτωμα ἀπὸ τσιμέντο, ὅπου δὲν μποροῦν νὰ περάσουν ποντίκια ἢ ν' ἀναπτυχθοῦν ἄλλα ἔντομα. Τὸ στάρι τὶς πρῶτες μέρες θέλει φτυάρισμα, ὅπως καὶ κάθε φορὰ ποὺ θὰ δοῦμε πὼς ζεσταίνεται.

ΤΟ ΑΜΠΕΛΙ

Τώρα ποὺ εἴπαμε ὅσα εἴχαμε νὰ ποῦμε γιὰ τὸ καλαμπόκι, πιάνουμε μὲ τὴ σειρά του τὸ ἀμπέλι. Τὸ ἀμπέλι ποὺ μᾶς δίνει τὴν ξακουστή μας σουλτανίνα καὶ τὰ περίφημα κρασιά μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λαχταριστὰ σταφύλια ποὺ τόσο τ' ἀγαποῦν μικροὶ καὶ μεγάλοι.

Ὑπάρχει γεωργὸς στὴν Ἑλλάδα ποὺ νὰ μὴν ἔχη τὸ ἀμπελάκι του; Ὑπάρχει χωριὸ ποὺ τὸν Αὔγουστο, τὴν ἐποχὴ τοῦ τρύγου, νὰ μὴν παρουσιάζη εἰκόνα γιορτινή;

Δίκαια λοιπὸν διάλεξα γιὰ δεύτερο τὸ ἀμπέλι. Ὕστερα θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν ἐλιά, γιὰ τὸ στάρι, γιὰ τὸν καπνὸ καὶ γιὰ τὰ ὀπωροφόρα δέντρα, ἕνα-ἕνα, μὲ τὴ σειρά τους.

Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν ἀρχή, κι' ἂς ποῦμε πὼς ἕνας γεωργὸς θέλει νὰ φυτέψη τώρα ἕν' ἀμπέλι. Τί πρέπει νὰ κάνη; Πρῶτα Πρῶτα θὰ ζητήση νὰ ἐξετάση τὸ χτῆμα του ὁ Φυλλοξηρικὸς Ἐλεγκτὴς τοῦ νομοῦ του, ποὺ εἶνε ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας.

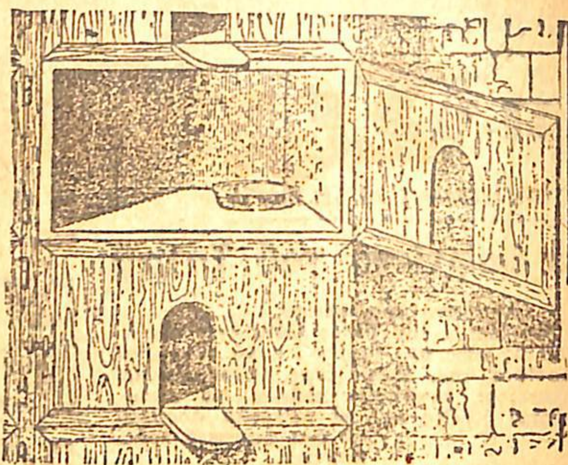
Αὐτὸ θὰ γίνη ἐνωρὶς τὴν ἄνοιξη. Ὁ ἐλεγκτὴς θὰ τοῦ πῆ ἂν τὸ χτῆμα του εἶναι καλὸ καὶ δὲν θὰ κινδυνέψουν νὰ πάθουν τὰ κλίματα τὴ φοβερὴ ἀρρώστεια τοῦ ἀμπελιοῦ, τὴ φυλλοξήρα. Ἐνωρὶς τὴν ἄνοιξη, πρέπει νὰ δώση ἄλλωστε καὶ τὴν παραγγελία στὸ φυτώριο γιὰ νὰ προμηθευτῆ ὁ ἀμπελουργὸς τὰ μοσκέματα ποὺ θὰ φυτέψη. Γιατί σήμερα, φυτεύουν ἀμερικάνικα μοσκέματα ποὺ εἶνε τὰ μόνα ποὺ ἀντέχουν στὴ φυλλοξήρα, μπολιασμένα μὲ τὴ ντόπια ποικιλία τοῦ ἀμπελιοῦ ποὺ θέλουμε. Τὸ μπόλιασμα μπορεῖ νὰ γίνη κι' ἀργότερα, πάνω στ' ἀμερικάνικα μοσκέματα ποὺ φύτεψε ὁ ἀμπελουργὸς πρίν. (Μόσκεμα, ὅπως ξέρουν ὅλοι, εἶνε ἡ βέργα τοῦ ἀμπελιοῦ ποὺ φυτεύεται, ἢ τὸ κομμάτι τῆς βέργας). Ἀλλὰ ὁ πιὸ σωστός, ὁ πιὸ ἁπλὸς τρόπος, ἀκόμη καὶ σὲ περιοχὲς ποὺ δὲν ἔχει παρατηρηθῆ φυλλοξήρα, εἶνε νὰ φυτεύωνται μπολιασμένα μοσκέματα ποὺ ὁ ἀμπελουργὸς τὰ παράγγειλε στὸ φυτώριο, ἢ ποὺ τὰ ἑτοίμασε καὶ τὰ μπόλιασε σὲ δικό του φυτώριο, πάντα σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ ἁρμόδιου ὑπαλλήλου τοῦ νομοῦ του. Γιατὶ ὁ κίνδυνος ἀπὸ τὴ φυλλοξήρα εἶνε μεγάλος καὶ τὸ Κράτος φροντίζει νὰ προστατεύη τοὺς παραγωγούς.

Ἀφοῦ λοιπὸν παραγγείλη στὸ φυτώριο τὰ μοσκέματα, πρέπει νὰ σκάψη βαθειὰ τὸ χτῆμα (κύλισμα, βωλογύρισμα, στρεμμάτισμα). Ἂν τὸ χτῆμα σκαφτῆ μὲ βενζινάροτρο, πρέπει νὰ φτάση τοὺς 80 πόντους, γιὰ ν' ἀεριστῆ καλὰ τὸ χῶμα καὶ νὰ ποτιστῆ μὲ τὰ νερὰ τῆς βροχῆς. Ἂν σκαφτῆ μὲ τὸ χέρι, πρέπει πάντως νὰ φτάση τοὺς 55 πόντους. Τὸ βάθος τοῦ σκαψίματος θὰ εἶνε μεγαλύτερο στὰ ξερὰ ἐδάφη.

Δὲν θὰ ἰσοπεδώση τὸ χῶμα, θὰ τ' ἀφήση ἀνώμαλο, νὰ ποτιστῆ μὲ νερό.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Φλεβάρη, πρὶν ἀρχίση τὸ φύτεμα, θὰ χαραχτῆ τὸ χτῆμα.

Μὲ τὸ βωλοκόπο θὰ ἰσοπεδωθῆ τὸ χῶμα καὶ μὲ ξυλάκια ἢ καλάμια ποὺ τὰ μπήγομε στὸ ἔδαφος, σημειώνουμε ποῦ θὰ ἀνοιχτῆ ὁ κάθε λάκκος ὅπου θὰ φυτέψουμε τὸ μόσκεμα. Τὰ κλήματα φυτεύονται ἢ κατὰ τετράγωνα, ἢ κατὰ ρόμβους ποὺ εἶνε καλύτερα, γιατὶ μποροῦμε νὰ ὀργώσωμε τὸ ἀμπέλι πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ νὰ φυτέψωμε περισσότερα κλήματα κατὰ στρέμμα.

Ἄλλος Περιστεριόνας

Ὅταν μέσα στὸ ἀμπέλι θέλουμε νὰ φυτέψωμε κι' ὀπωροφόρα, προτιμοῦμε τὸ φύτεμα κατὰ παραλληλόγραμμα. Τὰ κλήματα τῆς ἴδιας γραμμῆς εἶνε πιὸ κοντὰ τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο ἀπ' ὅτι οἱ γραμμὲς μεταξύ τους.

Ἡ ἀπόσταση ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ σταφυλιοῦ: στὴ σουλτανίνα π. χ. ἡ ἀπόσταση ἀνάμεσα σ.ὰ κλήματα πρέπει νὰ εἶνε 1.20 μὲ 1.50 μέτρα, ἐνῶ στὸ σιδερίτη πρέπει νᾶναι πάνω ἀπὸ δυὸ μέτρα.

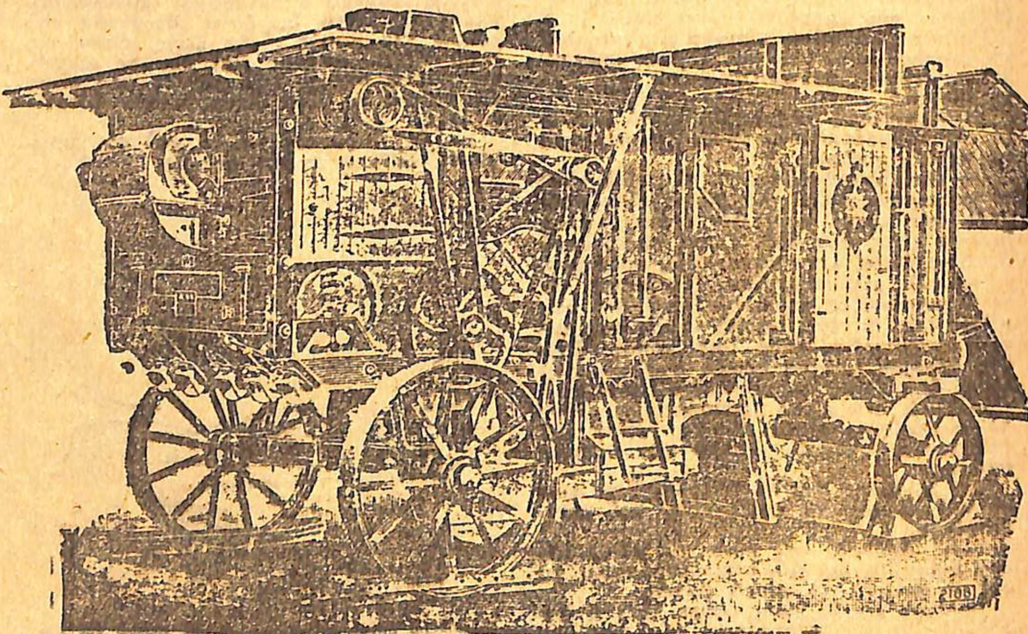
Ἀφοῦ χαράξωμε τὸ χτῆμα, στὴ θέση τοῦ κάθε καλαμιοῦ ποὺ μπήξαμε, ἀνοίγουμε κι' ἀπὸ ἕνα λάκκο, πενῆντα πόντους βάθος, πενῆντα μῆκος. Θὰ τοὺς ἀφήνουμε ἀνοιχτοὺς λίγες μέρες, γιὰ νὰ ἀεριστοῦν, ἐκτὸς ἂν τὸ χῶμα ἔχει πηλό, ὁπότε μαζεύουν νερό. Ἐκεῖ, τοὺς λάκκους θὰ τοὺς ἀνοίξουμε τὴν ὥρα ποὺ φυτεύουμε. Στὸ ἐρχόμενο θὰ ποῦμε πῶς φυτεύονται τὰ μοσκέματα.

Ο ΛΑΧΑΝΟΚΗΠΟΣ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΟΤΙΖΩΝΤΑΙ ΤΑ ΛΑΧΑΝΙΚΑ: 1) Γιὰ τὰ νέα φυτὰ ποὺ εἶνε ἀκόμη τρυφερά, τὸ πότισμα μὲ τὸ ποτιστῆρι εἶνε προτιμότερο (φυσικά, στοὺς κήπους. Ὅταν ὁ λαχανόκηπος εἶνε πολὺ μεγάλος, μόνο μὲ τὸν σωλῆνα μπορεῖ νὰ ποτιστῆ).

2) Ὅταν μεταφυτεύουμε φυτά, πρέπει ἀμέσως μετὰ τὴν μεταφύτεψη νὰ τὰ ποτίζουμε, γιὰ νἄρχωνται οἱ ρίζες σὲ τέλεια ἐπαφὴ μὲ τὸ χῶμα.

3) Τὰ νέα φυτὰ δὲν πρέπει ποτέ νὰ σκεπάζωνται μὲ τὸ νερό.

Ἀλωνιστικὴ μηχανὴ

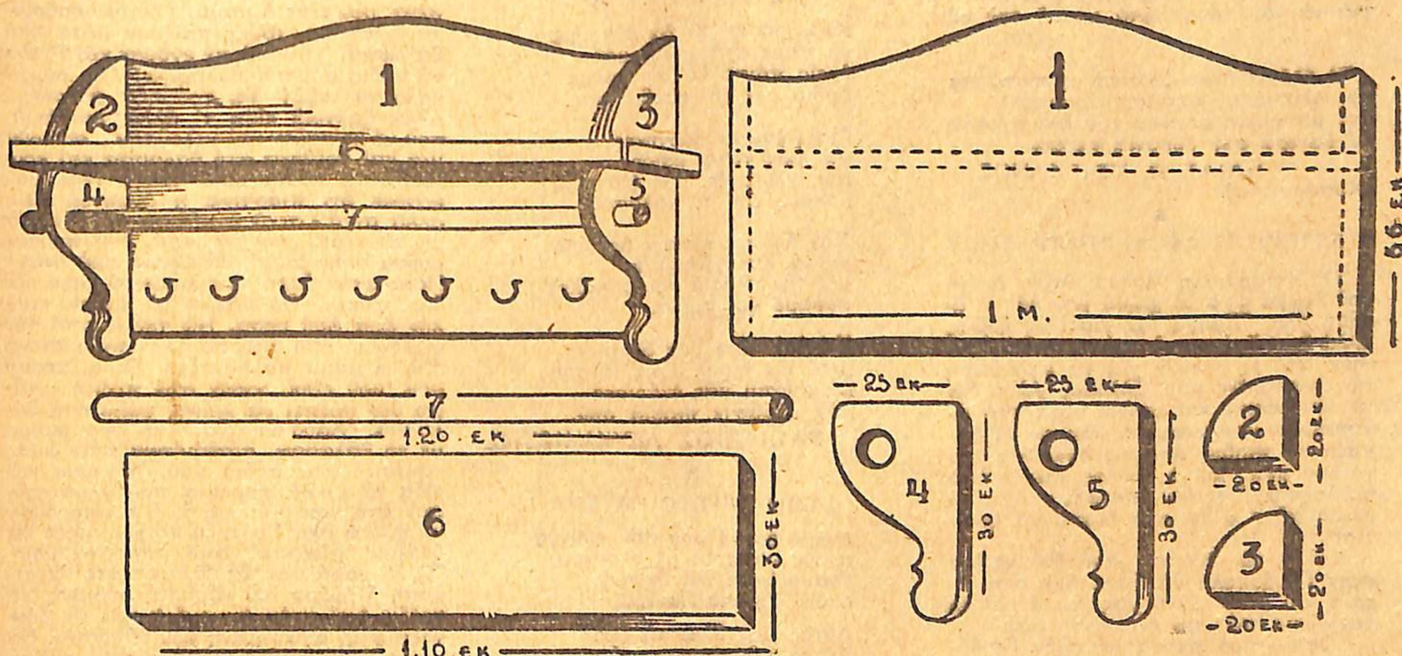
Μια χρήσιμη κατασκευή

Γιὰ τοὺς παλιοὺς ἀναγνῶστες αὐτῆς τῆς στήλης καὶ μόνο τὰ σχήματα μὲ τὶς διαστάσεις θὰ ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ καταλάβουν τί χρειάζεται γιὰ νὰ γίνη αὐτὴ ἡ τόσο χρήσιμη κατασκευὴ ποὺ σᾶς δίνουμε σήμερα.

Ἐπειδὴ δμως ὑπάρχουν διαρκῶς δλο καὶ νέοι ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ σᾶς δώσουμε πάλι λεπτομερῶς τὸν τρόπο τῆς κατασκευῆς.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅλα τὰ κομμάτια εἶναι ἀπὸ σανίδα πάχους τριῶν ἑκατοστῶν. Ἐκτὸς τοῦ Νο 7, ποὺ εἶναι στρογγυλὸ καὶ βγαλμένο ἀπὸ καδρονάκι μήκους 1,20 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ πάχους 5Χ5. Ὅσο γιὰ τὸ μέγεθος τοῦ καθενὸς ἀπὸ τ' ἄλλα κομμάτια, θὰ τὸ βρῆτε στὸν πίνακα ποὺ σᾶς παραθέτουμε.

Μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς πριονιοῦ θὰ κόψετε ὅλα τὰ κομμάτια σύμφωνα μὲ τὰ σχήματα ποὺ δίνουμε. Ὅταν εἶστε βέβαιος ὅτι δὲν παραλείψατε κανένα, ἀρχίζετε τὸ συναρμολόγημα μὲ βίδες ἢ καρφιά, ἀκολουθῶντας τὴν ἑξῆς σειρά: Στὸ Νο 1 βιδώνετε τὰ Νο 4 καὶ 5 (τρεῖς βίδες γιὰ τὸ καθένα) καὶ πάνω σ' αὐτὰ τὸ Νο 6 (μὲ δυὸ βίδες γιὰ τὸ καθένα ἀπὸ τὰ κομμάτια 4 καὶ 5 καὶ τρεῖς γιὰ τὸ Νο 1). Τὰ Νο 2 καὶ 3 στὸ Νο 1 (μὲ δύο βίδες τὸ καθένα καὶ ἐπὶ τοῦ Νο 6 μὲ μία βίδα γιὰ τὸ Νο 2 καὶ μία βίδα γιὰ τὸ Νο 3). Τέλος περνᾶτε τὸ κοντάρι Νο 7 στὶς δυὸ τρύπες τῶν κομματιῶν Νο 4 καὶ 5... καὶ ἡ κρεμάστρα σας εἶναι ἕτοιμη γιὰ νὰ δεχθῆ σακκάκια, παλτά, καπέλλα, ἀδιάβροχα, ὀμπρέλλες κλπ.

4) Ἡ καλύτερη ὥρα γιὰ τὸ πότισμα, εἶνε τὸ ἀπόγευμα, κοντὰ νὰ δύση ὁ ἥλιος.

5) Καλὸ εἶνε νὰ μὴν ποτίζωμε μὲ κρύο νερό, ἀλλὰ νὰ τ' ἀφίνουμε νὰ ζεσταίνεται λιγάκι στὸν ἥλιο.

6) Ὅταν τὰ λαχανικὰ εἶνε στὴν ἄνθησή τους, δὲν τὰ ποτίζουμε, παρὰ ἂν κάνη πολλὴ ζέστη.

7) Δὲν ποτίζουμε ποτὲ μὲ τὸν ἥλιο, προπαντὸς ὅταν τὰ λαχανικὰ ἔχουν φύλλα τρυφερά. Τότε οἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ ποὺ μένουν στὰ φύλλα μπορεῖ νὰ τὰ κάψουν.

ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τελειώνουμε τὸ ἁλώνισμα καὶ τὴν ἀποθήκευση τῶν πρωΐμων ὀργωμάτων.

Γυρίζουμε μὲ τὸ φτυάρι στὶς ἀποθῆκες τὰ γεννήματα, γιὰ νὰ μὴν ἀνάψουν, καὶ τ' ἀερίζουμε ταχτικά.

Καθαρίζουμε τὰ θερισμένα χωράφια ἀπὸ τὰ λιθάρια καὶ τ' ἀγριόχορτα, γιὰ νὰ εἶνε ἕτοιμα γιὰ τὸ ἅπλωμα τῆς κοπριᾶς ποὺ θὰ γίνη τὸν ἄλλο μῆνα.

Ἐξακολουθοῦμε τὸ ἁλώνισμα καὶ τὸ λίχνισμα ἀπὸ τὰ ὄψιμα: γεννήματα καὶ ὄσπρια, καλαμπόκι, φασόλια, κουκιά, σουσάμι.

Στ' ἀμπέλια καθαρίζουμε τὰ στφύλια ἀπὸ τὶς σάπιες ρόγες.

Καλλιεργοῦμε τὸ ἔδαφος γιὰ τὰ φθινοπωρινὰ φυτώρια τῶν δέντρων, ἢ τὸ μέρος ὅπου θὰ φυτέψουμε τὸ φθινόπωρο δεντράκια ἀπὸ τὸ φυτώριο. Κάνουμε κι' ἄλλη διαβροχὴ γιὰ τὸ δάκο τῆς ἐλιᾶς.

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Τὰ περιστέρια, ζοῦν στοὺς περιστεριόνες κατὰ ζευγάρια. Οἱ καλύτεροι περιστεριόνες πρέπει νὰ εἶνε χτισμένοι ψηλὰ καὶ τὸ κάθε ζευγάρι νὰ ἔχη τὴ δική του τὴ φωλιά. Οἱ φωλιὲς πρέπει νὰ εἶνε εὐρύχωρες καὶ νὰ καθαρίζωνται ταχτικά.

Τὸ θηλυκὸ περιστέρι γεννάει 6—10 φορὲς τὸ χρόνο ἀπὸ δύο αὐγά, καὶ τὰ κλωσσάει 19 μέρες περίπου, μαζὶ μὲ τὸ ἀρσενικό. Τὰ πιτσούνια βγαίνουν ἀπὸ τ' αὐγὸ γυμνὰ καὶ μὲ κλειστὰ βλέφαρα. Σὲ δέκα μέρες βγάζουν φτερὰ κι' ἀνοίγουν τὰ μάτια τους.

Τὰ πιτσούνια τρέφονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους ποὺ φτιάνουν μέσα στὴ γούσα τους (μιὰ σακκούλα ποὺ ἔχουν μέσα τους τὸν «πρόλοβο») μιὰ γαλατερὴ οὐσία ποὺ τὴ βάζουν στὸ στόμα τῶν μικρῶν μὲ τὸ ράμφος τους. Ὕστερ' ἀπὸ δώδεκα μέρες, ἀρχίζουν νὰ τρέφωνται μόνα τους μὲ διάφορους σπόρους ποὺ τοὺς τρῶνε πρῶτα οἱ γονεῖς τους, καὶ τοὺς μαλακώνουν μέσ' στὴ γούσα τους. Ὅταν γίνουν 25 ἡμερῶν, τσιμπολογοῦν πιὰ μόνα τους τοὺς σπόρους κι' εἶνε ἕτοιμα γιὰ νὰ φαγωθοῦν.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ κλωσσᾶνε ἢ τρέφουν τὰ πιτσούνια τους, δίνουμε στὰ μεγάλα περιστέρια νὰ φᾶνε μπιζέλια, ἀρακά, κουκιὰ κοπανισμένα, σκύβαλα, καναβούρι, νταρί, καλαμπόκι, κι' ὅ,τι ἄλλο.

Φροντίζουμε νὰ ὑπάρχη κοντὰ στὸν περιστεριόνα ἄφθονο καθαρὸ νερό.

Σὲ κάθε περιστεριόνα κρεμοῦμε καὶ δυὸ τρεῖς οὐρὲς μπακαλιάρου, γιατὶ τὰ περιστέρια ἀγαποῦν πολὺ τὰ ἁλμυρά.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ συνηθισμένα περιστέρια, οἱ καλύτερες ράτσες περιστεριῶν εἶνε τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ ἰταλικὰ «ρωμάνα».

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΗΤΡΟΣ

*

Κακὴ μέθοδος

Στὸ σχολεῖο:

— Ἀπὸ τί γίνεται τὸ μαλλί;

— Ἀπὸ τὸ πρόβατο.

— Καὶ τί γίνεται μὲ τὸ μαλλί;

Ὁ μικρὸς μαθητὴς διστάζει νὰ ἀπαντήσῃ. Ὁ δάσκαλος πιάνει τότε τὸ σακκάκι τοῦ μαθητῆ καὶ τὸν ἐρωτᾶ:

— Αὐτὸ ἀπὸ τί εἶναι καμωμένο;

Κι' ὁ μικρός:

— Ἀπὸ ἕνα παληὸ σακκάκι τοῦ μπαμπᾶ μου!

Τὰ παιδιὰ γράφουν

«Η ΔΟΞΑ»

Στενάζει ὁ πληγωμένος στρατιώτης
χάμω στὴ γῆ κοίτεται μές στὸ χῶμα
μὰ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια ἀντικρύζουν
τῆς Γαλανῆς σημαίας μας τὸ χρῶμα.

Κεῖ κάτω, τὸ κανόνι ἀργοβροντάει
σὰ νὰ κουράστηκε ἀπ' τῆς μάχης τὴν
(ἀντάρα
ὅπου χιλιάδες ἔπεσαν ἐχθροί
σὰν νά τοὺς βρῆκε τοῦ Θεοῦ ἡ κατάρα.

'Ο λαβωμένος νοιώθει πὼς πεθαίνει
μὰ τὴν καρδιά του τὴ θερμαίνει μιὰ χαρὰ
ξέρει πὼς θὰ τὸν περιμένει ἡ Δόξα
γιὰ νὰ τὸν πάρη στὰ χρυσᾶ της τὸ
(φτερά

...Τὴ βλέπει τώρα ζωντανὴ μπροστά του
τὸν πλησιάζει, ἁπαλά, ἀκουμπάει
στὸ ματωμένο μέτωπό του ἕνα στεφάνι
κι' ὕστερα στὰ οὐράνια πετάει.

ΗΛΙΑΣ Π. ΤΣΙΓΚΑΝΟΣ
(Κυπαρισσία)

♣

Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟΥ

Τὶ καταραμένη ἡμέρα ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὸ χωριό μου καὶ τ' ἄφησα ὅλα. Ἔφυγα ὄχι γιατὶ τὸ ἤθελα, ἀλλὰ ἕνας δράκος μὲ μαύρη καρδιὰ ξεκίνησε ἀπ' τὸ βορρᾶ γιὰ νὰ σκλαβώση τὴν ἀγαπημένη μας 'Ελλάδα. 'Αλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε καὶ μπῆκε μέσα στὰ ἀγαπημένα μας χωριὰ κι' ἄρχισε νὰ ἁρπάζη τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὶς ἀγκαλιὲς τῶν γονέων τους. Μὰ ὁ δράκος ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς ἀγῶνες δὲν βάσταξε καὶ λαβωμένος πῆγε πίσω στὸ βορρᾶ νὰ ξεψυχίση.

Καὶ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια στὴν Παιδόπολη θὰ ξαναπᾶμε στὰ ὡραῖα καὶ ἀγαπημένα μας χωριά καὶ θὰ ἀρχίσωμε πάλι τὴν ξένοιαστη ζωή.

Ὅσο καιρὸ περάσαμε στὴν Παιδόπολη θὰ μᾶς μείνη ἀξέχαστη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΙΓΓΟΣ
(Στ΄ Δημοτικοῦ, Παιδόπολι Κερκύρας)

★

Ο ΚΑΪΑΦΑΣ

Οἱ μέρες κυλοῦν ὅπως καὶ τὸ γάργαρο νερὸ τοῦ ρυακιοῦ. Ἔφθασε ὁ πολυπόθητος 'Ιούνιος. 'Ο κόσμος ἀφήνει τὶς πόλεις καὶ πηγαίνει στὶς ἐξοχές. Ἔτσι ἔρχονται στὴν ἐξοχὴ τοῦ Καϊάφα, ποὺ βρίσκονται καὶ τὰ ἰαματικὰ λουτρά. 'Ο Καϊάφας βρίσκεται ἀνάμεσα στὴν ἀγκαλιὰ τῶν πεύκων. Εἶναι τὸ καλύτερο στολίδι τῆς περιφερείας μας. Περπατώντας μέσα στὸν δρόμο, βλέπεις νὰ γλυκοφιλιοῦνται οἱ πανύψηλοι εὐκάλυπτοι μὲ τὰ καταπράσινα πεῦκα. Σὲ κάθε διαβάτη ποὺ περνᾶ προσφέρουν τὸ καθάριο ὀξυγόνο τους καὶ τὴ δροσιά τους. Μέσα σὲ κάθε καρδιὰ πονεμένη μπαίνει καὶ φωλιάζει μιὰ ζωηρὴ εὐχαρίστηση ἀπὸ τὸ μαγευτικὸ αὐτὸ θέαμα. Τὸ πέρασμα κάθε διαβάτη ἀπὸ τὸ φυσικὸ τοπίο τὸν ἀφήνει καταμαγεμένο. 'Αναρωτιέται πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι φτιαγμένα. Μὰ ὄχι! Ἕνα καὶ μόνο δημιουργὸ χέρι εἶναι ἐκεῖνο ποὺ τὰ ἔχει φτιάσει μὲ τέτοιο τρόπο, ἐπάνω στὴν ἀπέραντη φύση. Πιὸ πέρα φαίνονται τὰ γαλανὰ νερὰ τῆς ἀπέραντης λίμνης. Τὸ θρόϊσμα τῶν δέντρων κάνει τὰ νερά της νὰ σχηματίζουν μικρὰ κύματα ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια. 'Αληθινὸς Παράδεισος. Προχωρεῖς ἀργὰ μέσα στὰ μαγευτικὰ τοπία καὶ σοῦ φαίνεται πὼς τὴν ὥρα αὐτὴ βρίσκεσαι μέσα σὲ ἕναν παραδεισένιο τόπο. 'Ο νοῦς μου σὰν ἀστραπὴ τρέχει μέσα στὴ λίμνη. Προχωρῶ καὶ φτάνω στὴ σπηλιά, ποὺ ἀπέραντη ἁπλώνεται ἐπάνω μου. Κάτω ἀπὸ τὸ θόλο της βρίσκεται ἡ πηγὴ τῶν ἰαματικῶν λουτρῶν. Ξαναγυρίζω πάλι κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα, ἐνῶ ἡ ματιά μου ἀκούραστη κοιτάζει τὸ μεγαλεῖο τῆς φύσεως.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΠΑΝΙΤΣΑΝΟΥ
(Μαθήτρια Στ΄ Δημοτικοῦ, Ζαχάρω)

★

ΣΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

Κέρκυρα κι' ἂν θὰ φύγουμε
νὰ πᾶμε στὰ χωριά μας
ἐμεῖς πάντα θὰ σ' ἔχουμε
βαθιὰ μὲς τὴν καρδιά μας.

Γιατὶ ἐσὺ κουράστηκες
γιὰ μᾶς τόσον καιρὸ
μᾶς γλύκανες, μᾶς ζέστανες
μακρυὰ ἀπ' τὸ χαλασμό.

Σὰν ἤρθαμε κάποια βραδυά,
γυμνὰ κατατρεγμένα,
μές τὴν πλατιά σου ἀγκαλιὰ
πέσαμε φοβισμένα.

Κι' ἐσὺ τότε μᾶς δέχτηκες
μέσ' τὴν θερμὴ ἀγκαλιά σου
κι' ἀγάπη μᾶς ἐχάρισες
σὰν νἄμαστε παιδιά σου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΛΕΥΚΙΜΙΩΤΗΣ

★

ΣΤΟΝ ΥΨΙΣΤΟ ΠΑΤΕΡΑ

Μικρὲ βοσκέ μου ποὺ γυρνᾶς
στοὺς κάμπους μὲ φλογέρα,
τραγούδησε καὶ ὕμνησε,
στὸν Ὕψιστο Πατέρα.

Αὐτὸς μᾶς δίνει τὴ ζωὴ
Αὐτὸς μᾶς προστατεύει,
Αὐτὸς ὑγεία καὶ πνοὴ
μᾶς δίνει καὶ μᾶς παίρνει.

Τὰ φουντωμένα τὰ κλαδιὰ
τὰ δένδρα τ' ἀνθισμένα
σ' Αὐτὸν χρωστοῦν τὴν εὐωδιὰ
καὶ ζοῦν εὐτυχισμένα.

Καὶ τὰ πουλιὰ ὅταν ξυπνοῦν
ἀπ' τὴ μικρὴ φωλιά τους
τὸν Μέγα Πλάστη τους ὑμνοῦν
μὲ ὅλη τὴν καρδιά τους.

Γ. ΜΠΑΡΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(μαθητὴς Γ΄ τάξεως Γυμνασίου Κυπαρισσίας

★

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΜΠΑΝΙΟ

Μὲ βλέπετε ; Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Ὅταν μὲ κοιτάξετε καλὰ στὰ μάτια, θὰ μαντέψετε τὴν χαρά μου. Μὴ σᾶς φανῇ καθόλου συνηθισμένο πρᾶγμα αὐτὸ ποὺ μὲ κάνει νὰ χαίρωμαι. Ἄ, ὅλα κι ὅλα! Τότε θὰ θυμώσω μαζί σας καὶ θὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε καθόλου ἐμᾶς τοὺς μικρούς, ἀφοῦ δὲν ἀγαπᾶτε καθόλου τὶς χαρές μας. Νά, θέλω νὰ γελάσετε καὶ σεῖς μὲ τὴν καρδιά σας, ὅπως γέλασε ἡ γιαγιά μόλις τἄκουσε καὶ ἔπειτα μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ γέμισε φιλιά. Τόση ἦταν ἡ εὐχαρίστησή της. Λοιπόν, ἀκοῦστε: Σήμερα ἔκανα τὸ πρῶτο μπάνιο στὴ θάλασσα. Ἄ... τὶ βλέπω ; Ρωτᾶτε γιατὶ μπῆκα στὴν θάλασσα τόσο μεγάλος; Δὲν ἔχετε δίκιο. 'Ο γιατρὸς ἔτσι εἶχε πῆ στὴ μαμά. Εἶν' ἀλήθεια πὼς ,ὅταν ἔκανα μπάνιο στὸ σπίτι δὲν ἤμουν καθόλου, μὰ καθόλου εὐχαριστημένος. Φώναζα, ἔκλαιγα, προσπαθοῦσα ν' ἀποφύγω. Πότε ἔλεγα πὼς μὲ πόναγε τὸ δόντι μου κι' ἄλλες ψευτιὲς ἀκόμη. Μὰ τώρα, στὴ θάλασσα βρῆκα τὸ καλύτερο παιχνίδι. Ἄ! δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ μὲ λόγια τὶ αἰσθάνομαι. Στὴν ἀρχὴ εἶχα ἕνα φόβο μεγάλο. Σ' ὅλο τὸ δρόμο ποὺ πηγαίναμε μὲ τὴ μαμὰ δὲν μιλοῦσα διόλου... Παρακαλοῦσα νὰ μᾶς τύχη τίποτα, νὰ μὴν πᾶμε στὴν θάλασσα. 'Αλλά, νὰ, ὁ δρόμος σήμερα μοῦ φάνηκε πολὺ σύντομος.

— Δὲς καὶ ἄλλα παιδάκια σὰν καὶ σένα, μοῦ εἶπε ἡ μαμὰ, ποὺ δὲν φοβοῦνται καθόλου, ἀλλὰ παίζουν μέσα στὴ θάλασσα. 'Η μαμὰ μὲ ἔγδυσε καὶ ἔβαλα τὰ πόδια μου στὴ θάλασσα! Οὔ...οὔ...τὶ κρύο τὸ νερό! Τὰ τράβηξα ἀμέσως... ἀλλὰ ξαφνικὰ εἶδα τ' ἄλλα παιδάκια, ποὺ μὲ κοίταζαν καὶ γελοῦσαν... Μπλοὺμ μιὰ καὶ βρέθηκα στὴ θάλασσα καὶ κουνοῦσα τὰ πόδια μου. Μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε ὅτι πιάστηκε ἡ ἀναπνοή μου, ἀλλὰ σιγὰ - σιγὰ συνήθισα κι' ἔδιωχνα μὲ τὰ χέρια μου τὰ νερά, ἐνῶ προχωροῦσα στὴν ἄμμο. Τὶ ὡραία ποὺ ἦταν! Πέρα στὴν ἄκρη τοῦ λιμανιοῦ ἀρμένιζε ἕνα καΐκι... Θὰ ἤθελα νὰ μείνω πολλὴν ὥρα ἐκεῖ μέσα. Νὰ τρέξω ἀπὸ τὴν ἀμμουδιὰ στὴ θάλασσα καὶ πάλι πίσω, ἀλλ' ἡ μαμὰ μὲ φώναξε... Ἔλα, χρυσό μου, μοῦ εἶπε, γιατὶ στὸ πρῶτο μπάνιο δὲν πρέπει νὰ μείνης πολὺ στὴ θάλασσα. 'Αφοῦ ἔπαιξα λίγη ὥρα ἀκόμη μὲ τὴ θάλασσα, αἰσθάνθηκα κάτι ψιλὲς τσιμπιὲς στὰ πόδια μου. Ἔσκυψα καὶ εἶδα τὰ μικρὰ ψαράκια ποὺ γλυστροῦσαν στὸ νερό. Τὶ καλά. Θὰ μποροῦσα νὰ πιάσω ἕνα. Βούτηξα τὸ χέρι μουέ μὰ ὕστερα τἄχασα ἀπὸ μπροστά μου! Ὤ, τὶ χαρά μου, δὲ βλέπω πότε νὰ περάση ἡ ἡμέρα καὶ νάρθη ἡ αὐριανή, νὰ τρέξω ἐκεῖ στὴν ἀμμουδιὰ καὶ νὰ βουτήξω στὴν ἀγαπημένη μου θάλασσα. Θὰ κάνω τὰ κυματάκια νὰ ἀφρίσουν καὶ τὰ πόδια μου ν' ἀσπρίσουν. Ἔπειτα θὰ μπορέσω νὰ μείνω περισσότερο στὸ γαλανὸ νερό. Θάρθῆτε καὶ σεῖς;

Χ. ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ

★

Η ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Μὲ πολλὲς θυσίες καὶ μὲ ἄφθονο αἷμα ξαγόρασε πάντοτε ἡ ἡρωϊκή μας Πατρίδα τὴν ἐλευθερία της. Κάθε χιονισμένο βουνό της, κάθε κελαριστὸ ρυάκι της, κάθε πρασινισμένη πλαγιά της, ἔχει ποτισθῆ μὲ πολὺ αἷμα καὶ ἔχει νὰ μαρτυρήση ἕναν θρίαμβο, μιὰ δόξα, μιὰν αὐτοθυσία τῶν παιδιῶν της. Δὲν εἶναι ἡ 'Ελλάδα ἡ χώρα μόνο ποὺ σκόρπισε στὴν ἀνθρωπότητα τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ χώρα ποὺ ἐθεοποίησε τὴν 'Ελευθερία. 'Η 'Ελλάδα ποτὲ δὲν γονάτισε, ὅσες φορὲς κι' ἂν κινδύνεψε. Στὰ 400 χρόνια σκλαβιᾶς τῶν Τούρκων, ποιὸς πίστευε ὅτι θὰ γίνη ἐλευθέρα; Ὅλοι θεωροῦσαν ὅτι ἔσβησε πιά. 'Αλλ' ἡ ἀγαπημένη μας Πατρίδα, χάρη στὰ ἡρωϊκὰ παιδιά της, βρῆκε τὴν 'Ελευθερία καὶ ἔγινε Κράτος δοξασμένο.

Μὰ καὶ ἀπὸ τὴ σκληρὴ σκλαβιὰ ποὺ πέρασε — τῶν γερμανοϊταλῶν — πάλι βγῆκε δοξασμένη. Καὶ τώρα πάλι, ποὺ οἱ Σλαῦοι θέλησαν νὰ τὴν γκρεμίσουν, ἐξευτελίσθηκαν. Ἔτσι βλέπουμε ὅτι ἡ Πατρίδα μας ποτὲ δὲν πεθαίνει...

ΠΑΡΘΕΝΟΠΗ ΟΜΗΡΙΔΟΥ
(Α΄ Γυμνάσιο Θηλέων Θεσ)νίκης)

ΕΝΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

—Δὲν τὴν ἀναποδογυρίσατε φαίνεται... ἀρκετά!

— Νόμιζα, κύριε Κύρο, ὅτι ὅταν γυρίζη κανεὶς μιὰ χελώνα δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ φύγη! εἶπε ὁ Ἕρμπερτ.

— Πράγματι, παιδί μου, εἶναι ἀδύνατο νὰ γυρίση μόνη της.

— Μὰ τότε, κύριε Κύρο;

— Τότε... Γιὰ πές μου, τὴν ἀναποδογυρίσατε στὴ λειψονεριά, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί.

— Ὡς νὰ πᾶτε καὶ νὰ γυρίσετε, θὰ ἦρθε ἡ φουσκονεριά... καὶ τὴν γύρισε ἡ θάλασσα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη λογικὴ ἐξήγηση! εἶπε ὁ Ἕρμπερτ. Ὅμως τὰ νερὰ μόλις βρέχουν ἐκεῖνο τὸ μέρος ποὺ ἀφήσαμε τὴ χελώνα. Ἦταν τὸ κῦμα ἀρκετὰ δυνατὸ γιὰ νὰ τὴ σηκώση;

— Δὲν ὑπάρχει ὡστόσο ἄλλη ἐξήγηση.

— Ὄχι, δὲν ὑπάρχει! ἔκανε συλλογισμένα ὁ μηχανικός.

Ὡστόσο κατὰ βάθος αὐτὸς δὲν ἦταν βέβαιος πὼς τὴν χελώνα τὴν εἶχε γυρίσει ἡ θάλασσα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ον

ΟΙ ΑΠΟΙΚΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΟΥΝ ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥΣ

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ χειμώνας τελείωσε κι' ἦρθε ἡ ἄνοιξη, ἡ πολυπόθητη ἄνοιξη, μὲ τὶς ὄμορφες ζεστὲς μέρες, μὲ τὴν πρασινάδα, τὰ λουλούδια καὶ τὰ κελαηδήματα τῶν πουλιῶν...

Οἱ ἄποικοι δὲν ἦταν πιὰ ὑποχρεωμένοι νὰ ζοῦν κλεισμένοι στὸ γρανίτινο παλάτι, κατέβαιναν στὴν παραλία καὶ ψάρευαν ἢ πήγαιναν κυνήγι στὸ δάσος τοῦ Ζακαμάρ.

Ὡστόσο ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν ἦταν ἥσυχος. Καὶ μιὰ βραδιά, ἐκεῖ ποὺ ἔτρωγαν, τοὺς εἶπε:

— Ἀγαπητοί μου φίλοι, πολλὰ καὶ περίεργα ἔχουν συμβῆ σ' αὐτὸ τὸ νησί, ποὺ μᾶς κάνουν νὰ ὑποψιαζόμαστε πὼς δὲν εἴμαστε οἱ μόνοι κάτοικοί του. Ἀφήνω τὰ διάφορα ἀνεξήγητα ποὺ μᾶς ἔχουν τύχει, ἀφήνω καὶ τὴν κάσα ποὺ βρήκαμε καὶ ποὺ δείχνει καθαρὰ πὼς κάποιο ναυάγιο ἔχει γίνει τελευταῖα ἐδῶ, καὶ σᾶς μιλῶ γιὰ τὰ σκάγια ποὺ βρήκαμε στὸ τρυφερὸ κρέας τοῦ ζώου. Κάποιος πρέπει νάρριξε αὐτὴν τὴν τουφεκιά, κι' αὐτὸν τὸν κάποιον πρέπει νὰ τὸν ἀνακαλύψωμε.

— Πολὺ σωστά, Κύρο! εἶπε ὁ δημοσιογράφος. Μόνο τότε θὰ εἴμαστε ἥσυχοι πὼς εἴμαστε κύριοι στὸ σπίτι μας!

— Λοιπόν, φίλοι μου, εἶπε ὁ μηχανικός, ἐπειδὴ ἐνστικτα ὁ κάθε ναυαγὸς πιάνει πάντα τὴν κατοικία του κοντὰ στὴ θάλασσα, κι' ἐπειδὴ τὸ βόρειο μέρος τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τ' ἀκρωτήριο τοῦ Ράμφους ὡς τὸ ὄρος Φραγκλῖνο εἶναι ξερὸ καὶ ἄγονο, προτείνω νὰ ἐξερευνήσουμε τὸ δυτικὸ μέρος ποὺ μᾶς εἶναι ἄγνωστο: τὴν παραλία δηλαδὴ ὡς τὸν Κάβο τῆς Ὀχιᾶς.

— Σύμφωνοι! εἶπε ὁ Πένκροφ. Ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ δρόμου, ἄλλωστε, μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε μὲ τὴ βάρκα, ὡς τὶς πηγὲς τοῦ ποταμοῦ τῆς Εὐχαριστίας. Πρωΐ-πρωΐ μὲ τὴ φουσκονεριά, τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ δὲν εἶναι πρὸς τὴ θάλασσα, παρὰ εἶναι ἀντίθετο, ἐφόσον ἡ θάλασσα χύνεται στὸ ποτάμι.

— Πολὺ σωστά, Πένκροφ! Ἔτσι θὰ κουραστοῦμε πολὺ λιγώτερο.

— Θὰ πάρουμε τρόφιμα γιὰ τρεῖς μέρες! εἶπε ὁ Σπίλετ, γιατὶ βέβαια τὸ κυνήγι δὲν θὰ μᾶς λείψη.

— Καὶ θὰ ὁπλιστοῦμε ὡς τὰ δόντια! ἔκανε ὁ Ἕρμπερτ, ποὺ τὸν διασκέδαζε πολὺ ἡ ἰδέα νὰ ζωστῆ μὲ μαχαίρια καὶ νὰ περάση «ἀληθινὸ» ὅπλο στὸν ὦμο του, κι' ὄχι τὸ τόξο καὶ τὰ βέλη.

— Φυσικά! εἶπε ὁ μηχανικός.

— Καὶ ξέρετε κάτι; εἶπε ὁ Γεδεών. Ἐγὼ λέω νὰ φύγωμε αὔριο πρωΐ-πρωΐ! Μήπως ἔχουμε τίποτε σπουδαῖες προετοιμασίες νὰ κάνουμε; Λίγο παστὸ κρέας, μπύρα, τσάϊ, αὐτὸ εἶν' ὅλο!

— Μπράβο! Εὖγε! Ζήτω! φώναξαν ὁ Νάβ, ὁ Πένκροφ κι' ὁ Ἕρμπερτ. Αὔριο πρωΐ-πρωΐ! Σύμφωνοι!

— Δὲν ἔχω ἀντίρρηση ! εἶπε κι' ὁ κ. Σμίθ.

Κι' ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα τὰ χαράματα, ὁ Πένκροφ καθόταν στὸ τιμόνι τῆς βάρκας του, ποὺ τὸ ἐλαφρὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, τὴν ἔσερνε στὰ βάθη τοῦ δάσους τοῦ Ζακαμάρ.

Καθὼς οἱ δυὸ ὄχθες τοῦ ποταμοῦ τῆς Εὐχαριστίας ἦταν πυκνοφυτεμένες ἀπὸ πανύψηλα δέντρα ὅλων τῶν εἰδῶν, ἀπὸ γιγάντιες φτέρες, περιπλοκάδες, καὶ κάθε λογῆς λουλούδια, ἐκεῖνο τὸ ταξίδι εἶχε κάτι τ' ὀνειρεμένο, τὸ ἀληθινὰ μαγευτικό. Βουβοὶ ἀπὸ θαυμασμὸ οἱ ἄποικοι καθισμένοι ἀναπαυτικὰ στὴν μικρή τους βάρκα ποὺ ἔσκιζε ἀθόρυβα τὰ κρυστάλλινα νερὰ τοῦ ποταμιοῦ, δὲν χόρταιναν νὰ κοιτάζουν τὰ θαυμάσια τροπικὰ λουλούδια, τὶς μεγάλες, σπάνιες πεταλοῦδες, καὶ τὰ πουλιὰ μὲ τὰ μύρια χρώματα στὰ φτερά τους. Ἀλήθεια τὸ νησί τους ἦταν πάρα πολὺ ὡραῖο, κι' εἶχαν μεγάλη τύχη ποὺ ἔπεσαν σ' αὐτό.

Ἀφοῦ ἀφέθηκαν στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ κάπου τρεῖς ὧρες, σταμάτησαν στὴν ἀριστερὴ ὄχθη, καὶ βγῆκαν γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν καὶ νὰ κυνηγήσουν.

Ὁ Ἕρμπερτ κατὰ τὴ συνήθειά του, ἔψαχνε νὰ βρῆ κανένα χόρτο ἢ κανένα βότανο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς εἶναι χρήσιμο. Καὶ ἡ τύχη τὸν βοήθησε καὶ πάλι, γιατὶ ἀνακάλυψε ἕνα εἶδος ἄγριο σπανάκι, καθὼς κι' ἕνα εἶδος ἄγριο κουνουπίδι, ποὺ δὲν θἆταν διόλου δύσκολο νὰ τὰ μεταφυτέψη στὸ λαχανόκηπο ποὺ εἶχαν σκοπὸ νὰ φτιάσουν. Ἐπίσης βρῆκε σέλινο, κάρδαμο, ρόκα, ράβες, καθὼς κι' ἕνα φυτὸ πιὸ ψηλὸ ἀπὸ τ' ἄλλα, μὲ κάτι σπόρους καφέ.

— Ξέρεις τί εἶναι αὐτὸ τὸ φυτό; ρώτησε τὸν Πένκροφ.

— Μὴ μοῦ τὸ λές! Καπνός! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ ναυτικός, ποὺ δὲν εἶχε δῆ ποτέ του οὔτε φυτὸ καπνοῦ, οὔτε κὰν φύλλα καὶ τὸν ἤξερε μόνο ψιλοκομμένο κι' ἕτοιμο γιὰ κάπνισμα.

— Δυστυχῶς, καλέ μου Πένκροφ, δὲν εἶναι καπνὸς παρὰ μουστάρδα!

— Ἄ! ἔκανε ὁ Πένκροφ μ' ἀπογοήτευση. Καλὴ εἶναι κι' ἡ μουστάρδα, δὲν λέω. Ἀλλὰ λίγος καπνὸς θὰ ἦταν ἀκόμη καλύτερος.

— Λυποῦμαι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω! εἶπε ὁ Ἕρμπερτ. Μὴν ἀπελπίζεσαι ὅμως! Μὲ τὸν καιρὸ θὰ βροῦμε καὶ καπνό.

Ξαναμπῆκαν στὴ βάρκα κι' ἀφέθηκαν στὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ὡς ἕνα σημεῖο ὅπου τὸ νερὸ εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ μὴν ἔχη ἀρκετὸ βάθος. Γιατὶ τὸν ποταμὸ τῆς Εὐχαριστίας τὸν τροφοδοτοῦσαν διάφοροι μικροὶ παραπόταμοι, ὄχι ἀπὸ τὶς πηγές του, ἀλλὰ σὲ διάφορα σημεῖα τῆς διαδρομῆς του. Ἐκεῖ ἡ βλάστηση ἦταν λιγώτερο πυκνή, ἂν καὶ στὶς ὄχθες ὑψώνονταν ἕνα πλῆθος μεγάλοι εὐκάλυπτοι.

Ὅταν οἱ ἄποικοι εἶδαν ὅτι δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ πλεύσουν στὸν ποταμό, βγῆκαν ἀπὸ τὴ βάρκα τους καὶ τὴν ἔδεσαν σ' ἕνα δέντρο τῆς ἀριστερῆς ὄχθης. Ἕνα πλῆθος πίθηκοι τοὺς ἀκολουθοῦσαν πηδῶντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, κι' ὁ Πένκροφ φοβόταν μὴ τυχὸν χαλάσουν τὴ βάρκα.

Ὡστόσο δὲν γινόταν ἀλλοιῶς: ἀναγκάστηκαν ν' ἀφήσουν τὸ «πλεούμενο» τους, καὶ νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους πεζῆ.

Ἀφοῦ ἀκολούθησαν τὸν ποταμὸ — ποὺ ἦταν ἄβαθος πιὰ σὰν ρυάκι, ὣς τὸ σημεῖο ποὺ τὰ νερά του σχημάτιζαν μιὰ μικρὴ λιμνούλα ποὺ τὴν τροφοδοτοῦσε κάποια ὑπόγεια φλέβα νεροῦ, ἀποφάσισαν νὰ σταματήσουν καὶ νὰ περάσουν ἐκεῖ τὴ νύχτα.

Ἡ ὥρα θἆταν ἑπτὰ τὸ βράδυ. Ἄναψαν φωτιά, δείπνησαν, κι' ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο.

Ξύπνησαν πρὶν καλὰ καλὰ ξημερώση κι' ἄρχισαν ἀμέσως τὴν πορεία: σκοπός τους ἦταν νὰ φτάσουν τὴν δυτικὴ παραλία τοῦ νησιοῦ, στὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο σημεῖο τῆς ἀνατολικῆς παραλίας ὅπου ὑψώνοταν τὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Καθὼς εἶχαν τώρα καὶ πυξίδα, δὲν ἦταν δύσκολο νὰ βροῦν τὸ δρόμο τους.

Ἡ βλάστηση ἦταν πάλι πυκνή. Ἀφοῦ περπάτησαν κάπου δυὸ ὧρες, ἔφτασαν σ' ἕνα ποταμάκι, ποὺ δὲν τὸ εἶχαν δῆ στὴν πρώτη ἐκείνη ἐκδρομή τους στὸ ὄρος Φραγκλῖνο. Φαίνεται πὼς τὸ ἔκρυβαν τὰ πανύψηλα δέντρα.

Δὲν ἦταν πολὺ πλατύ, ἀλλὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ ὁρμητικό, καὶ στὰ νερά του κυλοῦσαν μεγάλα κομμάτια βράχων. Δὲν ἦταν πλωτό.

— Καὶ τώρα πῶς θὰ τὸ περάσουμε; εἶπε ὁ Πένκροφ. Μᾶς κόβει τὸ δρόμο!

— Καὶ φαίνεται ἀρκετὰ βαθύ! εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ διαβοῦμε! εἶπε ὁ μηχανικός. Τὸ ἄγνωστό μας αὐτὸ ποταμάκι, χύνεται φυσικὰ στὴ θάλασσα. Δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσουμε καὶ θὰ μᾶς ὁδηγήση ἀσφαλῶς στὴ δυτικὴ παραλία, ὅπου θέλουμε νὰ φτάσουμε!

— Ἀγαπητέ μου, Κύρο, ἔχεις ὅπως πάντα δίκηο, ἔκανε μὲ θαυμασμὸ ὁ δημοσιογράφος. Ἐμπρὸς λοιπόν!

— Ὁμολογῶ ὅτι πείνασα! εἶπε ὁ ναυτικός. Τὸ κυνήγι γιὰ τὴν ὥρα ἀπαγορεύε-

Ἄναψαν φωτιὰ καὶ δείπνησαν

ται! Τὸ ψάρεμμα ὅμως ἐλπίζω νὰ ἐπιτρέπεται.

— Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο, Πένκροφ! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Δυὸ λεπτὰ μόνο θὰ σᾶς ἀργοπορήσω, κύριε Κύρο! εἶπε ὁ ναυτικός, ποὺ προχώρησε κιόλας στὰ βραχάκια ποὺ ἦταν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

— Τί μπορεῖς νὰ ψαρέψης μέσα σὲ δυὸ λεπτά; ἀπόρησε ὁ Ἕρμπερτ.

— Τώρα θὰ δῆς! εἶπε ὁ ναυτικός, ποὺ βύθισε τὸ χέρι του στὸ νερό, ἀνάμεσα στὰ βραχάκια. Ὅταν τὸ τράβηξε, κρατοῦσε μιὰ τεράστια καλοθρεμμένη γαρίδα!

Σὲ λίγο, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, εἶχε ψαρέψει δυὸ ντουζίνες.

— Δὲν ὑπάρχει νοστιμότερος μεζὲς ἀπὸ τὶς βραστὲς γαρίδες! εἶπε μὲ δικαιολογημένη περηφάνεια, καθὼς ὁ Νὰβ τὶς τύλιγε μὲ δροσερὰ φύλλα καὶ τὶς ἔκρυβε στὸ ταγάρι του.

— Συμφωνῶ! εἶπε ὁ δημοσιογράφος. Τρελλαίνομαι γιὰ τὶς γαρίδες. Πένκροφ ἀξίζεις ὅ,τι καὶ νὰ πῆ κανείς.

— Αὐτὸ τὸ νησὶ ἔχει ἀπ' ὅλα, εἶπε ὁ ναυτικός. 'Απ' ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ καπνό!

'Εξακολούθησαν τὴν πορεία τους, ἀκολουθώντας τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. 'Ηταν ἡ ὥρα τῆς φουσκονεριᾶς, καὶ κανονικὰ τὸ νερὸ τοῦ ποταμιοῦ, τώρα ποὺ τὰ νερὰ τῆς θάλασσας θὰ χύνονταν σ' αὐτόν, θάπρεπε νάχη ἀλλάξει ρεῦμα. Τίποτε ὅμως τέτοιο δὲ συνέβαινε: τὸ ποτάμι, ὁρμητικὸ πάντα κυλοῦσε πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση.

— Αὐτὸ εἶναι κυριολεκτικά... ἄνω ποταμῶν! ἔλεγε ὁ μηχανικὸς ποὺ κάθε τόσο κοίταζε τὴν πυξίδα του ποὺ ἔδειχνε καθαρὰ πὼς τραβοῦσαν κατὰ τὴ θάλασσα.

Κατὰ τὶς ἕντεκα, ὁ Ἕρμπερτ ποὺ βάδιζε μπροστά, ἔβγαλε ξαφνικὰ μιὰ φωνή.

— Ἡ θάλασσα!

Σὲ λίγα λεπτά, οἱ ἄποικοι ποὺ ἔτρεξαν ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν, εἶδαν ν' ἁπλώνεται μπροστὰ στὰ πόδια τους, ἡ ἀπέραντη δυτικὴ παραλία τοῦ νησιοῦ.

'Εκεῖ λύθηκε καὶ τὸ μυστήριο τοῦ ρεύματος ποὺ δὲν ἄλλαζε: τὸ ποταμάκι, ἔκοβε δεξιά, μέσ' ἀπὸ κάτι βράχους, καὶ χύνονταν στὴ θάλασσα ἀπὸ ὕψος εἴκοσι μέτρων, σχηματίζοντας ἕνα μικρὸ καταράχτη. Γι' αὐτὸ τὸ νερὸ τῆς θάλασσας στὴν φουσκονεριὰ δὲ μποροῦσε νὰ χυθῆ στὸ ποταμάκι, καὶ γι' αὐτὸ ἦταν τὸ ρεῦμα του τόσο ὁρμητικό.

— Νὰ τὸ βγάλουμε «ποταμὸ τοῦ Καταράχτη»! φώναξε ὁ Ἕρμπερτ.

— Δεκτό! εἶπε ὁ δημοσιογράφος, ποὺ βιάστηκε νὰ σημειώση στὸ καρνέ του τ' ὄνομα τοῦ ποταμιοῦ.

Πόσο διαφορετικὴ ἦταν ἡ δυτικὴ παραλία ἀπὸ τὴν ἀνατολική! 'Εδῶ, τὸ δάσος σταματοῦσε σχεδὸν στὸ κῦμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὸ προφύλαγε μιὰ σειρὰ χαμηλῶν βράχων ἀπὸ γρανίτη.

Ὁ Νὰβ κι' ὁ Ἕρμπερτ σκαρφάλωσαν στὸν πιὸ ψηλό. Ἔβλεπαν μπροστά τους ν' ἁπλώνεται ὁ ἀπέραντος Εἰρηνικός, χωρὶς οὔτε ἕνα πανί. Οὔτε μιὰ βάρκα.

— 'Ελᾶτε, φίλοι μου, εἶπε ὁ μηχανικός, ἂς μὴ χασομερᾶμε, πρέπει νὰ φτιάσωμε τὸ γρηγορώτερο στὸ ἀκρωτῆρι τῆς 'Οχιᾶς!

Τώρα περπατοῦσαν κατὰ μῆκος τῆς παραλίας.

Ἔφτασαν στὸ ἀκρωτῆρι τῆς 'Οχιᾶς κατὰ τὶς ἑφτὰ τὸ βράδυ, κατάκοποι ἀπὸ τὴν μακρινὴ πορεία τους. Δὲν συνάντησαν οὔτε ἴχνος ναυαγίου, τίποτε ποὺ νὰ δείχνη τὸ πέρασμα ἀνθρώπου.

— Στόπ! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ. Θὰ περάσουμε τὴ νύχτα ἐδῶ, καὶ θὰ συνεχίσουμε τὴν ἐξερεύνησή μας αὔριο!

— Καιρὸς ἦταν, εἶπε ὁ Ἕρμπερτ. Ἔχω μιὰ κούραση! Μὰ ποῦ θὰ περάσουμε τὴ νύχτα; 'Εδῶ φυσάει, κάνει κρύο, δὲ μποροῦμε νὰ κοιμηθοῦμε στὸ ὕπαιθρο!

— Πᾶμε νὰ ψάξουμε σ' ἐκείνους τοὺς βράχους ποὺ βλέπω ἐκεῖ! εἶπε ὁ δημοσιογράφος, δείχνοντας τὴν ἄκρη τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς 'Οχιᾶς. Ἴσως ἀνακαλύψουμε καμμιὰ σπηλιά.

— Καλὴ ἰδέα! Πᾶμε!

Ὁ δημοσιογράφος, ὁ ναυτικός, κι' ὁ Ἕρμπερτ προχώρησαν πρὸς τοὺς βράχους ὅταν ἕνα φοβερὸ βρούχισμα, τοὺς ἔκανε νὰ κάνουν πίσω.

— Προσοχή! Ὄπισθεν ὁλοταχῶς! φώναξε ὁ Πένκροφ, τραβώντας τὸν Ἕρμπερτ πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο.

Δὲν πρόφτασαν ὅμως νὰ κρυφτοῦν. 'Απὸ ἕν' ἄνοιγμα τῶν βράχων, ἀκριβῶς μπροστά τους, ξεπρόβαλε ἕνα τεράστιο ἰαγουάρ. Στὸ ξανθό του τρίχωμα εἶχε ἕνα πλῆθος μαῦρες κηλῖδες, ἐνῶ ἡ κοιλιά του ἦταν ἄσπρη. Τὸ ἰαγουάρ, εἶναι θηρίο μεγάλο κι' ἐπικίνδυνο σὰν τὴν τίγρη, ποὺ τῆς μοιάζει μάλιστα πολύ.

Τὰ μάτια τοῦ ἰαγουὰρ ἔφεγγαν μέσα στὸ σούρουπο σὰν ἀναμμένα κάρβουνα, καθὼς τοὺς πλησίαζε σχεδὸν ἕρποντας μὲ ἀργά, σίγουρα βήματα. 'Ηταν χαμένοι.

Τότε εἶδαν τὸν δημοσιογράφο ποὺ μὲ τὴν καραμπίνα στὸ χέρι, προχωροῦσε μὲ ἀργὰ βήματα κι' αὐτὸς πρὸς τὸ θηρίο. Ὅταν ἔφτασε σὲ ἀπόσταση δέκα μέτρων, σταμάτησε καὶ σημάδεψε μὲ τὴν καραμπίνα του. Οὔτε ἕνας μῦς στὸ πρόσωπό του δὲν ἔτρεμε.

Γρυλίζοντας ὑπόκωφα τὸ ἰαγουάρ, μαζεύτηκε καὶ τινάχτηκε ξαφνικὰ σὰ μιὰ τεράστια βολίδα πρὸς τὸν δημοσιογράφο... γιὰ νὰ πέση τὴν ἴδια στιγμὴ στὸ χῶμα χτυπημένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια.

Ὅταν οἱ ἄποικοι ἔτρεξαν νὰ τὸ πλησιάσουν, ἦταν πιὰ νεκρό.

— Ἄ, κύριε Σπίλετ! Πόσο σᾶς θαυμάζω καὶ πόσο σᾶς ζηλεύω! φώναξε ὁ Ἕρμπερτ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

— Ψυχραιμία μιὰ φορά! θαύμασε κι' ὁ Πένκροφ.

— Ὁ φίλος μας ὁ Σπίετ, εἶπε χαμογελώντας ὁ Κύρος Σμὶθ, δὲν εἶναι πρωτάρης. Ἔχει σκοτώσει τοῦ κόσμου τὶς τίγρεις καὶ τὰ λιοντάρια στὶς Ἰνδίες καὶ στὴν 'Αφρική... Ὅμως στοιχηματίζω πὼς εἶναι τὸ πρῶτο του ἰαγουάρ.

— Πράγματι, ἀγαπητέ μου Κύρο! Εἶναι τὸ πρῶτο!

— Πῶς δὲν χάσατε τὴν ψυχραιμία σας! Πῶς δὲν φοβηθήκατε! Ἐμένα θὰ κοβόταν ἡ χολή μου! ὡμολόγησε ὁ Νάβ.

— Μπά! Ζήτημα συνήθειας! Λὲς ἀπὸ μέσα σου πὼς εἶναι κουνέλι. Σημαδεύεις καὶ τραβᾶς! Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

— Δὲν εἶναι τόσο εὔκολο νὰ εἶναι κανεὶς ἥρωας! εἶπε ὁ μηχανικός.

— Θὰ τὸ γδάρουμε μὲ τὸ Νὰβ, καὶ τὸ τομάρι του θὰ τὸ κρεμάσουμε στὴν τραπεζαρία τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Πρὸς γνῶση καὶ συμμόρφωση!

— Τῶν ἄλλων ἰαγουάρ, Πένκροφ; γέλασε ὁ Ἕρμπερτ.

— Τῶν κάθε λογῆς ἰαγουάρ, τετραπόδων καὶ δίποδων ποὺ θάχαν τὴν βλακεία ν' ἀναμετρηθοῦν μὲ τὴν καραμπίνα τοῦ κυρίου Γεδεών.

— Πάντως, φίλοι μου, εἶπε ὁ δημοσιογράφος, νομίζω πὼς μποροῦμε νὰ περάσουμε τὴ νύχτα στὸ ἄντρο τοῦ θηρίου.

—Κι' ἂν ἔρθουν ἄλλα ἰαγουάρ; ρώτησε δειλὰ ὁ Νάβ.

— Θ' ἀνάψουμε φωτιὰ στὴν εἴσοδο κι' αὐτὴ θὰ τὰ διώξη. Ἕρμπερτ, ἔχει δῶ κάτι πανύψηλα καλάμια, μπαμποῦ, ὅπως τὰ λένε. Πᾶμε νὰ κόψουμε μερικὰ γιὰ προσάναμμα.

— Μόνο γιὰ προσάναμμα λὲς νᾶναι καλὰ τὰ μπαμποὺ Πένκροφ; ρώτησε ὁ Ἕρμπερτ καθὼς ἔκοβαν μερικὰ μὲ τὰ μαχαίρια τους.

— 'Αμ' γιατί ἄλλο; εἶπε ὁ ναυτικός. Καὶ γιά... φλογέρες!

— Λοιπόν, ἄκου καὶ σημείωνε! εἶπε τὸ παιδί. Μὲ τὴ φλούδα τοῦ καλαμιοῦ αὐτοῦ φτιάνουν περίφημα πανέρια. Ἡ ἴδια ἡ φλούδα, ὅταν τὴν κατεργαστοῦν, γίνεται τὸ θαυμάσιο κινέζικο χαρτί. Μὲ τὰ ἴδια, φτιάνουν ἔπιπλα, μπαστούνια, ἀκόμη κι' ὁλόκληρα σπίτια, στερεώτατα καὶ δροσερά. Καὶ στὶς Ἰνδίες τὰ τρῶνε σὰ σπαράγγια.

— Σπαράγγια τριάντα μέτρα ὕψος;

— Ὄχι, Πένκροφ, τρῶνε τὰ μικρὰ βλαστάρια ποὺ βραστὰ εἶναι τρυφερώτατα.

— Μπράβο! Νὰ φᾶμε καὶ μεῖς!

— Γιατί ὄχι; 'Απὸ τὴν ψύχα τους φτιάνουν νοστιμότατα τουρσιά.

— Νὰ φτιάσουμε καὶ μεῖς!

— Κι' ἀπὸ τὸ χυμό τους, ἕνα θαυμάσιο πιοτὸ σὰν ρούμι.

Τίποτ' ἄλλο; ρώτησε ὁ ναυτικός.

— Θέλεις κι' ἄλλα ; Εἶσαι ἀχόρταγος Πένκροφ.

— Ἔλεγα μήπως καπνίζονται κιόλας! ἔκανε ὁ ναυτικός.

— Ὄχι. Δυστυχῶς δὲν καπνίζονται.

Ἡ σπηλιὰ τοῦ ἰαγουὰρ ἦταν μεγάλη καὶ ψηλή. Τὴν καθάρισαν πρόχειρα, κι' ὕστερα ἀπὸ ἕνα καλὸ δεῖπνο ποὺ τὸ ἐτίμησαν ὅλοι ὅπως τοῦ ἄξιζε, ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν, ἀφοῦ ἄναψαν στὴν εἴσοδο μιὰ μεγάλη φωτιὰ ποὺ τὴν τροφοδότησαν μὲ τ' ἄφθονα ξερὰ ξύλα ποὺ εἶχαν μαζέψει ὁ Νὰβ κι' ὁ δημοσιογράφος.

Τὰ καλάμια δὲ ποὺ ἔριξαν, καθὼς ἦταν χλωρά, καθὼς καίγονταν ἐκπυρσοκροτοῦσαν μὲ μεγάλο θόρυβο. Αὐτὸ καὶ μόνο θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ κρατήση μακριὰ τὰ θηρία.

— Ξέχασες νὰ πῆς, εἶπε ὁ ναυτικὸς στὸν Ἕρμπερτ πὼς τὰ μπαμποὺ εἶναι καὶ θαυμάσια πυροτεχνήματα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο

ΝΑΥΑΓΙΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΕΡΑ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ οἱ ἄποικοι ἔκαναν... πολεμικὸ συμβούλιο. Θὰ γύριζαν στὸν ποταμὸ τῆς Εὐχαριστίας ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχαν ἔρθει; Ἢ θάστριβαν τὸ ἀκρωτήρι τῆς 'Οχιᾶς καὶ θὰ ἐξερευνοῦσαν καὶ τὴ νότια παραλία; 'Απὸ κεῖ, μποροῦσαν νὰ πᾶνε στὸν Κάβο 'Αρπάγι, καὶ νάβγουν στὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ τῆς Εὐχαριστίας. Μιᾶς μέρας πορεία ἦταν. Μόνο ποὺ γιὰ νὰ πᾶνε στὸ Γρανίτινο Παλάτι, θάπρεπε νὰ περάσουν τὸν ποταμὸ τῆς Εὐχαριστίας.

— Βλέπεις, Κύρο, πὼς πρέπει νὰ φτιάσουμε ἕνα γεφύρι πάνω στὸν ποταμὸ τῆς Εὐχαριστίας! εἶπε ὁ δημοσιογράφος!

— Νὰ φτιάσουμε! φώναξε ὁ Πένκροφ. Μήπως ὁ κύριος Κύρος δὲν εἶναι μηχανικός; Ὅ,τι θέλει φτιάνει! Πάντως γι' αὐτὴ τὴ φορά, ἀναλαβαίνω νὰ σᾶς κάνω νὰ περάσετε χωρὶς νὰ βραχῆτε. Ἂς ξεκινήσουμε λοιπόν.

— Δὲν εἶναι πολὺς ὁ δρόμος; εἶπε ὁ μηχανικός.

— Μπά! Θὰ περπατήσουμε. Τρόφιμα

Ἕνα πλῆθος πιθήκων τοὺς ἀκολουθοῦσαν...

ἔχουμε ὅσα θέλουμε. Γιατί νὰ μὴν ἐξερευνήσουμε ὅλη τὴν παραλία, μιὰ κι' ἀρχίσαμε; Ἔτσι θὰ εἴμαστε βέβαιοι πὼς δὲν ὑπάρχει ψυχὴ στὸ νησί!

— Καὶ ἡ βάρκα μας; εἶπε ὁ Νάβ.

— Πέρασε μιὰ νύχτα μονάχη της, ἂς περάση κι' ἄλλες δυὸ-τρεῖς μέρες. Τί θὰ πάθη; εἶπε ὁ ναυτικός. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν συναντήσαμε ἀκόμη κλέφτες!

— Καὶ ἡ χελῶνα μας; εἶπε ὁ Νάβ.

— Τὴν χελώνα σας τὴν πῆρε ἡ θάλασσα!

— Χμ... Δὲν εἶμαι καὶ τόσο βέβαιος! ἔκανε ὁ μηχανικός.

Ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ὀχιᾶς ἔστριψαν κατὰ τὸ νοτιά, καὶ πῆραν τὴν παραλία τῆς Σερπετῆς, χερσονήσου, ποὺ τελείωνε στὸν κάβο Ἁρπάγι.

Αὐτὴ ἡ παραλία ἦταν ξερὴ καὶ ἄγονη, ὅλο βράχια κι' ἄμμο.

— Ἂν ἕνα πλοῖο ναυαγοῦσε σὲ τοῦτο τὰ μέρη, εἶπε ὁ Πένκροφ, θὰ βούλιαζε ἀμέσως. Ἐδῶ ἡ θάλασσα εἶναι κακή, ὅλο ἀμμουδερὴ παραλία, ποὺ ἔπειτα χώνεται βαθειὰ μές στὸ πέλαγος γιὰ μίλια. Αὐτὴ ἡ ἄβαθη θάλασσα μὲ τὸν ἀμμουδερὸ βυθό, εἶναι θάνατος γιὰ τὰ καράβια!

— Πάντως κάτι θἄμενε ἀπὸ τὸ ναυάγιο! εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

— Ὄχι, δὲν θἄμενε τίποτε! Ἡ ἄμμος θὰ κατάπινε τὰ πάντα, εἶπε ὁ ναυτικός. Σὲ λίγες μέρες, ἕνα καράβι μὲ κατάρτια ὡς ἐκεῖ πάνω, θὰ χανόταν ἐντελῶς!

— Ὥστε, κατὰ τὴ γνώμη σου, Πένκροφ, ἂν ἕνα καράβι ναυαγοῦσε ἐδῶ, δὲν εἶναι παράξενο νὰ μὴν ἀφήση ἴχνη.

— Διόλου παράξενο, κύριε Σμίθ.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, οἱ ἄποικοι εἶχαν φτάσει στὸ κέντρο τοῦ κόλπου Οὐάσιγκτων καὶ σταμάτησαν γιὰ νὰ φᾶνε.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς τὰ βράχια ἦταν περισσότερα ἀπὸ τὴν ἄμμο κι' ἡ ἄποικοι προχωροῦσαν μὲ δυσκολία.

Κατὰ τὶς τέσσαρες ἔφτασαν σ' ἕνα μικρό, κλειστὸ ὅρμο, ὅπου σχημάτιζε ἕνα πρώτης τάξεως φυσικὸ λιμανάκι. Ἐκεῖ ἡ βλάστηση ἦταν πυκνή, γιατὶ τὰ δέντρα τοῦ δάσους τοῦ Φὰρ Οὐέστ κατέβαιναν ὡς τὸ κῦμα.

— Ξανατρῶμε; ρώτησε ὁ Ἕρμπερτ.

Ὅλοι ἦταν ἐξαιρετικὰ πεινασμένοι ἀπὸ τὴν πορεία, γι' αὐτὸ εὐχαρίστως ξάπλωσαν στὸν ἴσκιο ἑνὸς τεράστιου δέντρου κι' ὁ Νὰβ ἄνοιξε πάλι τὸ σακκίδιο μὲ τὰ τρόφιμα.

— Πολὺ φοβᾶμαι, ἀγαπητέ μου Κύρο, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ πὼς εἴμαστε οἱ μόνοι κύριοι κι' οἱ μόνοι κάτοικοι τῆς νήσου Λίγκολν!

— Ὅμως τὸ σκάγι ποὺ ἔσπασε τὸ δόντι τοῦ Πένκροφ δὲν ἦταν φανταστικό, εἶπε ὁ Ἕρμπερτ.

— Φυσικὰ ὄχι! φώναξε ὁ ναυτικός, ποὺ τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν κρύωνε γιὰ τὸ δόντι του ποὺ ἔσπασε «μπαμπέσικα», ὅπως ἔλεγε.

— Ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέα ὅτι ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες κάποιο πλοῖο πλησίασε τὸ νησί, εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸ δοῦμε;

— Κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸ δοῦμε!

— Κι' ἀφοῦ χάσαμε τὴν εὐκαιρία νὰ γυρίσουμε στὴν πατρίδα μας, δρόμο γιὰ τὸ Γρανίτινο Παλάτι, εἶπε ὁ Πένκροφ.

— Ἀποζητᾶς, βλέπω, πολὺ τὸ σπίτι μας, φίλε μου, εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

— Τ' ὁμολογῶ, κύριε Γεδεών. Τὸ ἔχω συνηθίσει.

Μόλις σηκώθηκαν κι' ἑτοιμάστηκαν νὰ ξεκινήσουν, ἀντήχησαν τὰ γαβγίσματα τοῦ Τόπ, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ δάσος, κρατώντας στὸ στόμα του ἕνα κουρέλι.

Ὁ Νὰβ τὸ τράβηξε ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ σκύλου. Ἦταν σκισμένο καὶ λασπωμένο.

— Νὰ ἡ ἐξήγηση τοῦ σκαγιοῦ, ποὺ μοὔσπασε τὸ δόντι! εἶπε ὁ ναυτικός.

— Δὲν εἶναι ἀπίθανο στὸ δάσος νὰ βρίσκεται κανένας ναυαγός.

— Ἴσως πληγωμένος.

— Ἢ νεκρός! εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

— Τὶ περιμένουμε; Δρόμο!

— Ἐμπρός, Τόπ! Ὡδήγησέ μας!

Τὸ ἔξυπνο ζῶο ἄρχισε νὰ τρέχη μὲς στὴν πυκνὴ λόχμη κι' οἱ ἄποικοι τὸ ἀκολουθοῦσαν μὲ δυσκολία.

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, κρατοῦσαν ἕτοιμα τὰ ὅπλα τους στὸ χέρι.

Ὁ Τὸπ τοὺς περνοῦσε ἀπὸ μέρη ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ εἶχε περάσει ἄνθρωπος. Κι' οὔτε ἀνακάλυψαν ἴχνη βημάτων πουθενά.

Ὕστερ' ἀπὸ ἑνὸς τέταρτου βασανιστικὴ πορεία μέσ' ἀπὸ ἀγκάθια καὶ πυκνὰ φυτά, ἔφταναν σ' ἕνα ξέφωτο, ποὺ ὁ Τὸπ σταμάτησε κι' ἄρχισε νὰ γαβγίζη.

Τοῦ κάκου ὅμως ἔψαξαν οἱ ἄποικοι. Δὲν ἀνακάλυψαν τίποτα.

— Μὰ τὶ εἶναι Τόπ; Γιατὶ γαβγίζεις; ρώτησε ὁ Κύρος Σμίθ.

Ὁ Τὸπ γάβγιζε μὲ σωστὴ μανία, χοροπηδώντας κάτω ἀπὸ ἕνα πανύψηλο πεῦκο.

Ξαφνικὰ ὁ Πένκροφ φώναξε:

— Α! Μπράβο! Θαυμάσια! Κατάλαβα!

— Τὶ εἶναι; ρώτησε ὁ Γεδεών.

— Ἐμεῖς γυρεύουμε ναυάγιο στὴν στεριὰ ἢ στὴ θάλασσα...

— Ἔ, λοιπόν;

— ... καὶ τὸ ναυάγιο εἶναι στὸν ἀέρα!

Καὶ τοὺς ἔδειξε μέσ' ἀπὸ τὰ κλαριὰ τοῦ πεύκου κάτι ποὺ ἄσπριζε κοντὰ στὴν κορυφή.

— Μὰ δὲν εἶναι ναυάγιο! εἶπε ὁ δημοσιογράφος.

— Τὶ εἶναι, λοιπόν;

— Εἶναι ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὸ ἀερόστατο ποὺ μᾶς ἔφερε ἐδῶ! Φαίνεται πὼς ὅταν τὸ πῆρε ὁ ἀέρας, ἦρθε καὶ σκάλωσε σ' αὐτὸ τὸ πεῦκο!

Ὁ Πένκροφ, ὁ Νὰβ καὶ ὁ Ἕρμπερτ ἐσκαρφάλωσαν σὰν πίθηκοι πάνω στὸ δέντρο, καὶ σὲ λίγο ἡ τεράστια φοῦσκα τοῦ ἀερόστατου, ἔπεσε στὸ χορτάρι...

Δὲν εἶχε πάθει σχεδὸν καμμιὰ βλάβη, γιατὶ τὸ προφύλαγε τὸ δέντρο κι' ἦταν ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο καὶ στερεώτατο λινομέταξο ὕφασμα.

— Ζήτω καὶ πάλι ζήτω! φώναξε ὁ Πένκροφ. Εἶναι δῶ πέρα ἀρκετὸ πανὶ γιὰ νὰ ράψουμε ὅλοι μας πουκάμισα καὶ νὰ φτιάσουμε σεντόνια καὶ μαξιλαροθῆκες.

Ἦταν πραγματικὰ μεγάλη τύχη νὰ ξαναβροῦν ἐκεῖνο τὸ ὕφασμα. Ὁ Νὰβ ἄρχισε μάλιστα νὰ τὸ μετράη καὶ βρῆκε πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ κόψουν ἀρκετὲς ντουζίνες σεντόνια κι' ἀσπρόρρουχα καὶ πάλι νὰ περισσέψη.

Καὶ δὲν εἶχαν μονάχα τὸ ὕφασμα τοῦ ἀερόστατου, ἀλλὰ κι' ὅλα του τὰ σκοινιά, τὸ δίχτυ του, τὰ μετάλλινα μέρη του ἀπὸ καθαρὸ χαλκὸ καὶ μπροῦτζο, ἄφθονο λάστιχο κι' ἕνα πλῆθος σύνεργα. Ἦταν πράγματι ἕνα θησαυρὸς ποὺ τοὺς ἔπεφτε ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Μόνο ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ μεταφέρουν ὅλον ἐκεῖνον τὸν ὄγκο στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Γι' αὐτὸ ἔσυραν τὸ ἀερόστατο ὡς τὴν παραλία, τὄκρυψαν μέσα σὲ μιὰ σπηλιὰ π' ἀνακάλυψαν στοὺς βράχους κι' ἔκλεισαν τὴν εἴσοδό της μὲ μεγάλες πέτρες.

Ἀργότερα θὰ εὕρισκαν τρόπο νὰ τὸ μεταφέρουν κομματιαστό. Ὅπως ὅμως ἔχασαν κάπου τρεῖς ὧρες μὲ τὸ νὰ σιγουρέψουν τὸ ἀερόστατο, ἀπεφάσισαν νὰ περάσουν τὴ νύχτα ἐκεῖ καὶ νὰ ξεκινήσουν τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Ἔκανε ὅμως κρύο, σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ καὶ ἀναγκάστηκαν ν' ἀνάψουν φωτιὰ ποὺ τὴν διατήρησαν ὅλη τὴ νύχτα.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὰ χαράματα ξαναπῆραν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, ἐξαιρετικὰ χαρούμενοι γιὰ τὸ εὕρημά τους. Σὲ λίγο ἔφτασαν στὸν ποταμὸ τῆς Εὐχαριστίας, ὅπου ὁ Πένκροφ μὲ τὸ Νὰβ ἑτοιμάστηκαν νὰ ρίξουν δυὸ μικρὰ δέντρα, γιὰ νὰ φτιάσουν μιὰ πρόχειρη σχεδία γιὰ νὰ τὸν διαβοῦν.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Ἡ καταστρεπτική διαφήμιση

Ὁ κ. Ἀτυχίδης ἐδῶ καὶ ἕνα μῆνα εἶχε τὸ μεγαλύτερο ἐστιατόριο τῆς Ἀθήνας. Ἀλλὰ τώρα καθόταν ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ ἐστιατορίου του, ἐνῶ ὁ δικαστικὸς κλητῆρας τελείωνε τὴν κατάσχεση τῶν ἐπίπλων, τῶν σερβίτσιων κ.λ.π.

Ὅταν ὁ δικαστικὸς κλητῆρας τέλειωσε τὴ δουλειά του, πλησίασε τὸν δυστυχισμένο καταστηματάρχη, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση.

— Κουράγιο, τοῦ εἶπε, αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος. Ἀλλὰ ἕνα πρᾶγμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Πῶς ἔπεσες ἔξω, ἀφοῦ τὸ μαγαζί σου δούλευε περίφημα.

Ὁ κ. Ἀτυχίδης κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἡ διαφήμιση μ' ἔφαγε, ἀπάντησε, ἡ διαφήμιση ποὺ ἦταν γιὰ μένα δίκοπο μαχαῖρι. Καὶ νὰ πῶς: Εἶχα ἕνα καλοθρεμμένο γκαρσόνι στὸ ἐστιατόριό μου. Τὸ ἔντυσα λοιπὸν καλὰ καὶ τὸ ἔβαλα νὰ γυρνᾶ στοὺς δρόμους, κρατῶντας στὸ χέρι μιὰ ταμπέλλα ποὺ ἔγραφε: «Ἐγὼ τρώγω στὸ ἐστιατόριο τοῦ Ἀτυχίδη».

— Λοιπόν;

— Ὡς ἐδῶ τὰ πράγματα πήγαιναν καλά. Ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνω πιὸ μεγάλη διαφήμιση, ἔπιασα ἕναν ἄλλο μικρὸ φουκαρᾶ, ποὺ ἦταν ἀδύνατος, πετσὶ καὶ κόκκαλο, καὶ τὸν ἔβαλα κι' αὐτὸν νὰ γυρίζη στοὺς δρόμους μὲ τὴν ταμπέλλα: «Δὲν τρώγω στὸ ἐστιατόριο τοῦ Ἀτυχίδη».

— Ὡραία διαφήμιση!

— Ὡραία, ἀλλὰ ἐμένα μὲ κατάστρεψε. Γιατὶ ὁ ἀντικρυνὸς ἐστιάτορας πλήρωσε τὰ παλησπαιδα καὶ ἄλλαξαν τὶς ταμπέλλες. Καὶ γυρνοῦσαν στοὺς δρόμους, ὁ κοκκαλιάρης μὲ τὴν ταμπέλλα: «Ἐγὼ τρώγω στοῦ Ἀτυχίδη» καὶ ὁ καλοθρεμμένος μὲ τὴν ταμπέλλα: «Ἐγὼ δὲν τρώγω στοῦ Ἀτυχίδη»!....

Εἶδαν ν' ἁπλώνεται μπρός τους ἡ δυτικὴ παραλία τοῦ νησιοῦ

Ὁ Ἀρχισυντάκτης ἀπαντᾷ:

★ Π. Α. ΠΑΠΑΣΤΑΜΟΥ (Ἀθήνα): Ἔχει καλῶς. Σοῦ κάμαμε τὸ χατῆρι καθὼς εἶδες.

★ Ἀπὸ τὴν Παιδόπολη «Καβάλλας» πήραμε ἐκθέσεις καὶ ποιήματα τῆς ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΤΟΜΑΔΑΚΗ, ΤΑΣΣΟΥΛΑΣ ΞΕΝΙΤΙΔΟΥ καὶ ΠΑΡΘΕΝΟΠΗΣ ΤΣΙΜΠΡΙΚΙΔΟΥ. Παρακαλοῦμε θερμὰ τὴν διεύθυνση τοῦ σχολείου νὰ μᾶς πληροφορήση ἂν αὐτὰ εἶναι δουλειὰ τῶν παιδιῶν — ἀμφιβάλλουμε πολὺ — ἢ τῶν καθηγητῶν τους καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπηγγέλθησαν ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ ὑπογράφουν σὲ κάποια γιορτή. Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὸ γνωρίζουμε. Γιατὶ ἀλλιῶς παρουσιάζουμε ὡς ἔργασία παιδιῶν κάτι ποὺ δὲν εἶναι δικό τους. Ἀντίθετα αὐτὰ θὰ μποροῦσαν νὰ μποῦν σὰν εἴδηση στὴν κίνηση τῶν Παιδοπόλεων. Ἡ ἴδια παράκληση ποὺ γίνεται γιὰ τὴν παιδόπολη Καβάλλας, ἀπευθύνεται καὶ σὲ ὅλες τὶς παιδοπόλεις.

★ Ἀπὸ τὸ πεζό σου καὶ τὸ ποίημά σου ἕνα συμπέρασμα βγάνουμε φίλτατε ΓΙΑΝΑΚΗ ΤΑ·Ι·ΝΤΖΗ (Πλατανάκι Θηβῶν). Ἐὰν ἐργασθῆς μπορεῖ νὰ διαπρέψης στὴν πεζογραφία. Στὸν ἔμμετρο ὅμως λόγο πολὺ λίγα θὰ καταφέρης. Γι' αὐτὸ σοῦ συνιστοῦμε κυρίως ἐκεῖ νὰ ἐπιδοθῆς. Ἔτσι τὸ πεζό σου θὰ δημοσιευθῆ στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». Ἐνῷ τὸ ποίημα σου κρίνεται ἀκατάλληλο: Δὲς καὶ σὺ ἐδῶ τὰ δυὸ τετράστιχα:

Εἶσαι τοῦ κόσμου τὸ στολίδι
Ἑλλάδα μας γλυκιά,
καὶ πάντα δίδεις εἰς τ' ἄλλα κράτη
τὴν λάμψη τὴ χαρά!...

Μικρὴ σὲ λένε ἐμπεχτικὸ
καὶ ὅμως εἶσαι
τρανὴ στὴ λεβεντιά,
Ἑλλάδα μας γλυκιά.

★ Πολὺ καλὸ τὸ ἀνέκδοτό σου ΚΑΙΤΗ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ (Κυπαρισσία). Βέβαια εἶναι κάπως γνωστό. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μαζεύουν τέτοια ἀνέκδοτα ἢ θρύλους, ἢ παραμύθια τοῦ τόπου τους καὶ νὰ μοῦ τὰ στέλλουν. Τὸ «Ἀραβικὸ Παραμύθι» θὰ μπῆ στὴ σελίδα «Τὰ Παιδιὰ γράφουν».

★ Μόλις εἶχα τελειώσει τὴν πάρα πάνω ἀπάντηση ὅταν ἄνοιξα καὶ τὸ γράμμα σου, φίλε ΝΙΚΟ ΔΑΚΙΔΗ. Καὶ ἡ μὲν περιγραφή σου πολὺ καλή. Ἀλλὰ τὸ παραμύθι σου εἶναι τὸ ἴδιο ἀκριβῶς μὲ αὐτὸ τῆς Καίτης Ἀγγελοπούλου. Αὐτὸ σημαίνει πῶς καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ κάπου τὸ διαβάσατε τώρα τελευταῖα καὶ μοῦ τὸ στείλατε. Εἶπα: Νὰ μαζεύετε ἀνέκδοτα ὄχι ὅμως κι' ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶναι δημοσιευμένα στὰ παιδικὰ περιοδικά. Πάντως θὰ τὸ δημοσιεύσω αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτο μὲ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Ἀγγελοπούλου καὶ τὴν περιγραφή σου μὲ τὴ δική σου, φυσικά, ὑπογραφή.

★ Θὰ δημοσιεύσουμε τὶς «Ἀναμνήσεις σου» ΑΝΔΡΕΑ ΤΟΥΜΠΑΚΗ (Ἀγουλινίτσα). Εἶναι πολὺ καλές. Οἱ σπαζοκεφαλιές σου πῆραν τὸ δρόμο τους.

★ Δὲν εἶναι κακὴ ἡ περιγραφή σου ΑΝΔΡΕΑ ΑΛ. ΣΚΛΗΡΗ (Κόρινθο). Θὰ δημοσιευθῆ στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Δημοσιεύουμε ἐδῶ ὁλόκληρη τὴν ἐπιστολὴ σου ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΣΑΜΣΟΥΡΗ (Παιδόπολη — Ψυχικοῦ) καὶ μὴ λησμονήσης ποτὲ τὰ λόγια σου αὐτά:

«Καλή μας Βασίλισσα. Σ' εὐχαριστοῦμε ποὺ μᾶς ἔσωσες ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Βουλγάρων. Διότι ἐσὺ ἦρθες καὶ μᾶς πῆρες, ἐσὺ ποὺ μᾶς ἔφερες ἐδῶ στὴν ἀγκαλιά σου. Σ' εὐχαριστοῦμε ποὺ μᾶς ἔφερες ἐδῶ καὶ μάθαμε γράμματα, καὶ τέχνες. Στὰ χωριά μας δὲν ξέραμε οὔτε τὸ α, οὔτε τὸ β. Καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶναι ποῦ μάθαμε νὰ διαβάζουμε καὶ νὰ γράφουμε τὴν ἑλληνική μας γλῶσσα. Καὶ γρήγορα, Βασίλισσά μας, θὰ τὴν δοξάσουμε τὴν Πατρίδα μας Ἑλλάδα!».

★ Μπράβο, ΚΩΣΤΑΚΗ ΓΟΥΣΗ (Ἰωσηφόγλειο): Ἀρκετὰ καλὴ ἡ ἀβραδυνὴ συγκέντρωση». Θὰ μπῆ στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Δὲν εἶναι πολὺ ἄσχημο τὸ ποίημά σου ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΡΥΔΗ (Ἰωσηφόγλειον). Καὶ δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικὰ τετράστιχα:

Ἀπόψε στ' ὄνειρό μου
σὲ εἶδα νὰ προβαίνης μπρός μου,
μὲ ὁλόχρυση στολὴ
κορμοστασιὰ λιγερή.
Νὰ ψιθυρίζης γλυκὰ
μὲς στὴν καρδιά μου,
νὰ μὲ κοιτᾶς γελαστὰ
μὲ μάτια λαμπερά.

Ξέρω τί θές, καὶ τί ζητᾶς
στὰ μάτια μὲ κοιτᾶς,
εἶσαι ἡ Πατρίδα Ἑλλάδα
βαστᾶς ψηλὰ τὴ δάδα.

Καὶ τὸ δημοσιεύουμε, κρίνοντάς το, ἐπιεικῶς, γιατὶ λαβαίνουμε ὑπ' ὄψη ὅτι εἶσαι μόνο στὴν 6η τοῦ Δημοτικοῦ.

★ Πολὺ καλὴ ἡ ἔκθεσή σου πρὸς τοὺς Βασιλεῖς ΜΑΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΛΟΚΥΘΑ (Ἀλίαρτος). Θὰ δημοσιευθῆ στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ ΒΟΥΛΑ Ν. ΚΡΙΝΟΥ (Αἴγιο): Μπορεῖς καὶ νὰ στέλνης συνεργασία καὶ ψευδώνυμο νὰ πάρης.

★ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΑΘ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΑ (Ἐπιταλιο): Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅ,τι γράφεις καὶ σὲ δεχόμαστε στὸ πλῆθος τῶν ἀφωσιωμένων μας φίλων. Τὸ «ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος» ὡς γράψιμο ἀρκετὰ καλό, ἀλλὰ μοιάζει περισσότερο μ' ἄρθρο παρὰ μὲ περιγραφή. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ δημοσιευθῆ. Γράψε μας κάτι πιὸ πρωτότυπο καὶ περιγραφικό.

★ Πολὺ καλὸ τὸ ποίημά σου μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Βασίλισσα» ΠΕΤΡΟ ΜΗΤΡΑΚΑ καὶ τὸ δημοσιεύουμε ὁλόκληρο ἐδῶ:

Ὦ! γλυκειὰ βασίλισσά μας
ὡσὰν μάνα στοργικὴ
βρίσκεσαι ἀνάμεσά μας
μὲ ἀγάπη μητρική.

Ἦρθες εἰς τὴ Μυτιλήνη
τὸ ὡραῖο μας νησὶ
νὰ σκορπίσης τὴ γαλήνη
σὰν μητέρα μας ἐσύ.

Μπαίνεις μέσα στὴ φωλιά μας
τὴ ζεστὴ καὶ στοργικὴ
σὲ δεχόμεθα κοντά μας
μὲ χαρὰ τιμητική.

Οἱ σπαζοκεφαλιές σου πῆραν τὸ δρόμο τους.

★ Δὲν εἶναι κακὴ ἡ ἔκθεσή σου ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΠΑΝΙΤΣΑΝΟΥ, (Ζαχάρω): Παίρνει τὴ σειρά της γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Καὶ ἡ δική σου ἔκθεση ΝΙΚΟ ΜΠΙΓΚΟ (Κέρκυρα) ἀρκετὰ καλὴ καὶ θὰ δημοσιευθῆ στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Ὄχι κακὸ «Τὸ κατηχητικό» σου ΧΡΗΣΤΟ ΤΟΚΑΤΛΙΔΗ. Τὸ δημοσιεύουμε ὅμως ἐδῶ γιὰ νὰ τὸ δῆς τυπωμένο:

Τὸ καλό μας κατηχητικό,
εἶναι τόσο στοργικό.
Μὲ προθυμία πηγαίνουμε
καὶ λόγια φλογερὰ μαθαίνουμε.

Ἀκοῦμε τὸ μαθηματάκι
μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στοματάκι
καὶ ἔπειτα προσευχώμαστε
καὶ καλοὶ γινώμαστε.

Σὰν σχολᾶμε τὸ βραδάκι
καὶ πηγαίνουμε στὸ σπιτάκι,
εἴμαστε πολὺ καλοί,
κι' ἡ μητέρα μᾶς φιλεῖ.

★ Μᾶς συγκινεῖ τὸ γράμμα σου ΚΩΝ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ (Γιάννινα). Καὶ σοῦ εὐχόμαστε κάθε προκοπὴ στὸ χωριό σου ποὺ θὰ ξαναγυρίσης. Οἱ μαγικές σου εἰκόνες δόθηκαν στὸν ἁρμόδιο συντάκτη μας. Οἱ στίχοι σου δὲν εἶναι κακοί. Παίρνουν τὴ σειρά τους γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Πολὺ καλὸ ΑΘΑΝΑΣΙΕ ΙΩΑΝ. ΤΟΛΙΑ τὸ κομμάτι σου μὲ τὸν τίτλο «Ὁ νεκρὸς καὶ ἡ Σημαία». Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά του στὴ σελίδα τὰ παιδιὰ γράφουν.

★ Καὶ ἡ δική σου ἔκθεση ΣΤΑΣΙΝΗ Μ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ (Ζαχάρω). Θὰ δημοσιευτῆ κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Πήραμε τὰ γράμματά σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ ὅσα μᾶς λὲς ΙΑΚΩΒΕ ΕΜΜ. ΨΑΡΡΑ (Νάξο). Καθὼς θὰ εἶδες γίνηκε λόγος γιὰ τὸ σοβαρώτατο ζήτημα. Καὶ τὰ δυὸ ποιήματά σου εἶναι πολὺ καλά. Ἂν δὲν μεσολαβοῦσε ὅμως ἡ ἐπιστολή σου θὰ ἐλέγαμε πῶς εἶναι τόσο καλὰ ὥστε νὰ μᾶς γεννοῦν τὴν ἀμφιβολία, ἂν εἶναι δικά σου. Θὰ δημοσιευτοῦν στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Καλὴ ἡ ἔκθεσή σου, ἀγαπητὴ ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΙΧΟΠΟΥΛΟΥ (Ζαχάρω). Παίρνει τὴ σειρά της γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Καὶ γιὰ τὴ δική σου ἔκθεσι ΕΛΕΝΗ ΑΘ. ΦΟΥΡΛΗ (Ζαχάρω) τὰ ἴδια ἔχουμε νὰ ποῦμε. Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ συγχαίρουμε καὶ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς δασκάλους τῆς Ζαχάρως γιὰ τὰ τόσο καλὰ παιδιὰ ποὺ βγάζουν.

★ Μπορεῖς νὰ στέλνης ὅ,τι καὶ ὅσα θέλεις ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΑΡΑΒΙΔΑ (Βελλᾶ) φτάνει νὰ μὴ ξεχνᾶς τὸ ἀρχαῖο ρητὸ «πᾶν μέτρον ἄριστον». Τὸ ποίημά σου καλό. Παίρνει τὴ σειρά του στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Πήραμε τὴ λύση σου, ΛΟΓΟΘΕΤΗ ΒΑΣ. ΚΟΝΤΟΠΙΔΗ (Νάξο). Μπράβο σου.

★ Συνιστοῦμε καὶ σὲ σένα καὶ σ' ὅλους τοὺς φίλους μας νὰ ἐξασκηθῆτε λίγο στὴν καλλιγραφία, ΘΕΟΧΑΡΗ ΔΡΑΓΩΨΗ. Δὲν μπορέσαμε νὰ διαβάσουμε τὰ ὅσα μᾶς γράφης. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ξέρουμε καὶ τί νὰ σοῦ ἀπαντήσουμε.

★ Τὸ ποίημά σου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΕ ΤΖΙΝΑ (Πύργο Βασιλίσσης) παίρνει τὴ θέση του γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιμονὴ τὰ πάντα κατορθώνει κανείς. Γίνεται καὶ ζωγράφος ΑΘΑΝ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΟΓΛΟΥ (Κομοτινή). Μπράβο σου.

★ Διάβασα τὸ γράμμα σου καὶ ὅλα ὅσα μᾶς ἔστειλες φίλε ΑΝΤΩΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΕ. Εἶναι ὅλα καλά. Ἀπὸ τὸ παιγνίδι μέχρι τὰ ποιήματα καὶ τὰ πεζά. Ἂν ἐσὺ καὶ ὁ Στάθης ὁ Δάγλαρης, ποὺ τὸν ἔχω γνωρίσει καὶ προσωπικῶς καὶ διάβασα καὶ τὸ βιβλίο του, ἀποφασίσατε νὰ γίνετε δημοσιογράφοι θὰ τὰ καταφέρετε. Μὰ πρέπει νὰ ξέρετε ἀπὸ τώρα πῶς ἡ δημοσιογραφία θέλει «σκλάβους» τῆς δουλειᾶς. Καὶ πρέπει γιὰ νὰ γίνετε καλοὶ δημοσιογράφοι νὰ παλαίψετε, νὰ ὑποφέρετε, νὰ κουρασθῆτε.

★ ΓΙΩΡΓΟ ΚΟΛΟΒΕ (Ἀλμυρό), ΝΑΟΥΜ ΚΥΡΙΑΖΗ (Μαυροβούνι). ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΑΡΑΒΑΡΓΙΩΤΗ: Πήραμε τὶς σπαζοκεφαλιές σας. Εὐχαριστοῦμε.

★ Πολὺ μᾶς ἄρεσε τὸ γράμμα σου στὸν πατέρα σου ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΟΥΖΗ (Παιδόπολη «Θεομήτωρ»). Ἀντιγράφουμε ἐδῶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολή σου:

«Πατέρα, δὲν ξέρεις τί ζωὴ περνῶ στὴν Παιδόπολη. Ἡ μεγάλη Βασίλισσα ὅλα τὰ καλὰ μᾶς τὰ δίνει. Ἀκόμη στέλνει δασκάλες καὶ καθηγητὲς γιὰ νὰ μᾶς μάθουν γράμματα καὶ νὰ πηγαίνουμε πάντα στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ξέρεις πατέρα τὴ μόρφωση μᾶς ἔδωκε ἡ Παιδόπολη. Ὅλα τὰ παιδιὰ ξέρουν τώρα νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γράφουν ἕνα γράμμα στὸ σπίτι τους. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ πατέρα πρέπει ὅταν θὰ πάω στὸ χωριὸ νὰ διδάξω ὅσα ἔμαθα σὲ ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν εἶχαν τὴν τύχη νὰ ἔρθουν στὴν Παιδόπολη νὰ μάθουν κι' ἐκεῖνα τὰ ὅσα καλὰ μάθαμε.

★ Καλογραμμένο τὸ «Γράμμα στὸ Μέτωπο», φίλε ΧΡΙΣΤΟ ΣΟΚΟΛΑΚΗ (Παιδόπολη «Ἡ Θεομήτωρ»), μὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου.

★ Πολὺ καλὸς καὶ ὁ «Γυρισμὸς στὸ χωριό», ΚΩΣΤΑΚΗ ΔΗΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ (Παιδόπολη «Ἅγιος Κωνσταντῖνος»—Ἰωάννινα). Παίρνει τὴ σειρά του γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». Ἡ «Ὥρα τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ» παίρνει τὴ σειρά του γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». Εἶναι ἀρκετὰ καλογραμμένο.

★ Καλογραμμένοι καὶ οἱ «Καταρράκτες τῆς Ἐδέσσης», ΧΡΙΣΤΟ ΜΠΙΝΤΣΗ (Γυμνάσιο ἀρρένων). Παίρνει κι' αὐτὸ τὴν σειρά του στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ὡραῖο σου γράμμα, φίλε ΙΩΑΝΝΙΔΗ. Ἔτσι λοιπόν. Μὲ τέτοια λαχτάρα περιμένεις τὴν «Παιδόπολι» καὶ τρέχεις νὰ τὴν πάρης ὅταν τὴν διαλαλεῖ ὁ ἐφημεριδοπώλης. Ἡ «σπαζοκεφαλιά» σου δόθηκε στὸν συντάκτη μας.

★ Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὸ παιδικὸ πνεῦμα καὶ γιὰ τὶς «σπαζοκεφαλιές» σου, ἀγαπητὴ ΑΝΘΗ ΚΡΙΝΟΥ (Αἴγιο). Θὰ δημοσιευθοῦν.

★ Μᾶς συγκίνησαν ὅσα μᾶς γράφεις, φίλε ΗΡΑΚΛΗ ΠΑΠΑΓΕΡΜΑΝΕ (Καστοριά). Σὲ γράψαμε συνδρομητὴ καὶ φρόντισε νὰ στείλης τὴ συνδρομή σου ἀπὸ 10.000 δραχμές, ἂν δὲν τὶς ἔχης στείλει μέχρι τώρα.

★ Τὸ ποίημα πολὺ καλό, ΘΑΛΕΙΑ ΜΠΑΖΙ-

ΝΑ (Κανάλι Πρεβέζης). Μὰ εἶσθε μαθήτρια; Ἂν ὄχι, πῶς θὰ γίνη νὰ τὸ βάλουμε στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν»; Ὅσοι θὰ τὸ ξέρουν, θὰ γελάσουν εἰς βάρος καὶ τῶν δυό μας. Παρακαλῶ, λοιπόν, ἄλλη μιὰ φορὰ τοὺς φίλους ποὺ μᾶς γράφουν, κάτω ἀπὸ τὴν ὑπογραφή τους νὰ σημειώνουν καὶ τὴν ἰδιότητά τους: Μαθητὴς ἢ μαθήτρια, δάσκαλος, καθηγητής, γονεύς. κλπ. Ἔτσι θὰ ἀποφεύγουμε τὶς γκάφες. Καὶ ὅλα αὐτά, γιατὶ τὸ ποίημα δὲν φαίνεται καθόλου παιδικό!

★ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Ἄγναντα Ἄρτης: Μᾶς γράφεις: «Εἰς τὸν φάκελλον ἔχω ἕνα διήγημα, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ μ ε ῖ ζ ο ν νὰ τὸ δημοσιεύσητε εἰς τὸ περιοδικό σας». Θὰ ἤθελα πολύ, παραπολύ, νὰ ἱκανοποιήσω αὐτὴν τὴν «ζεῖζον» ἐπιθυμία σου. (Ἀλήθεια, παιδί μου, ποῦ ἄκουσες ἢ ποῦ διάβασες ἢ ποῦ ἀπάντησες αὐτὴν τὴ φράση «ἐπιθυμῶ μεῖζον» καὶ τὴν ἐπαναλαμβάνεις καὶ σύ;) Ἀλλὰ τὸ διηγηματάκι σου θέλει πολὺ διόρθωμα, ξαναγράψιμο ἀπὸ τὴν ἀρχή. Χρειαζόταν λίγη προσοχή. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποφύγης φράσεις ποὺ δὲν τὶς λέει κανεὶς καὶ εἶναι χωρὶς νόημα — καὶ τότε θὰ μποροῦσες νὰ γράψης ἕνα ἀριστούργημα ποὺ θὰ ἔπαιρνε τὴ θέση του στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». Προσπάθησε νὰ μοῦ ξαναστείλης κάτι τὸ πιὸ σύντομο καὶ γραμμένο ἁπλᾶ. Ἡ ἁπλότης στὸ γράψιμο εἶναι μεγάλο προτέρημα. Καὶ τὸ πιτυχαίνει κανένας ὅταν γράφη στὴ γλῶσσα του, ὅπως μιλάει στὸ σπίτι του, στὸ σχολειό του, μὲ τοὺς φίλους του κλπ.

★ Σ' εὐχαριστοῦμε, φίλε Κ. Θ. ΚΑΛΑΪΤΖΙΔΗ (Χαϊδευτὸ Χρυσουπόλεως) γιὰ τὶς ἐνέργειες ποὺ ὑπόσχεσαι νὰ κάμης. Ἡ ὑπόθεση τοῦ πατέρα σου μᾶς λύπησε πολύ. Μὰ τί μπορεῖ νὰ γίνη; Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ ἐξακριβώση κανεὶς τί τοὺς ἔκαμαν οἱ συμμορῖτες. Ὁ καλύτερος τρόπος θὰ ἦταν νὰ ἐνδιαφερθῆ ἡ χωροφυλακὴ τοῦ τόπου σας καὶ νὰ ζητήση νὰ μάθη. Ἴσως κάτι θὰ κατάφερνε!

★ Καλὸ τὸ «Μὲ τὸν πόθο στὴν καρδιά» ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΓΚΞΙΚΗ (Ἰωάννινα). Ἀλλὰ πολὺ θλιβερὸ καὶ γι' αὐτὸ ἀκατάλληλο.

★ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΤΑΪΝΤΖΗ: Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ χαρὰ ποὺ μᾶς ἔδωσε τὸ τόσο ὡραῖο γραμματάκι σου. Οἱ διαβεβαιώσεις αὐτὲς τῶν ἀναγνωστῶν μας εἶναι γιὰ μᾶς κάτι ἀφάνταστα ἱκανοποιητικό. Δημοσιεύουμε ἐδῶ τὰ πρῶτα τετράστιχα ἀπὸ τὸ ποίημά σου γιὰ νὰ τὸ δῆς τυπωμένο:

Εἶσαι σὰν ἄστρο λαμπερὸ
μικρὸ χωριό μου φτωχικὸ
καὶ καμαρώνεις πάντα
σὰν τίμιος φρουρός.
Τὸ ἔχω καύχημα τρανὸ
γιατὶ ἔχω ὄμορφο χωριὸ
καὶ πάντοτε μιλῶ γιὰ σένα
ὡραῖο μου μικρό.

★ ΣΩΤΗΡΙΕ ΠΑΝ. ΤΟΥΦΙΔΗ (Ἰωάννινα): Τί θέλεις, βρὲ παιδί μου, μὲ τὰ νεκροταφεῖα; Ἔχει ἡ ζωὴ πόσες χαρές, τόσα ζητήματα ποὺ θὰ μποροῦσες νὰ ἀσχοληθῆς καὶ σὺ βρῆκες νὰ περιγράψης τὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ σου; Σὲ καλό σου. Ἀφῆστε αὐτὰ τὰ θλιβερὰ θέματα. Τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι ἄσχημο. Ἀλλὰ δὲν τὸ λάβαμε ὑπ' ὄψη μας γιατὶ εἶναι γραμμένο ἀνάκατα μὲ τὶς «σπαζοκεφαλιές», τὸ «γελᾶτε» κλπ. Καὶ τὸ εἴπαμε τόσες φορές. Κάθε θέμα χωριστὰ καὶ γραμμένο μόνο στὴ μιὰ ὄψη τοῦ χαρτιοῦ.

★ Δὲν εἶναι καθόλου καλὸ τὸ ποιημά σου «Ἡ δόξα πάντοτε σὲ συνοδεύει» ΑΘΑΝΑΣΙΕ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΑΣΣΑΛΕ. Ἔχει τεχνικὰ ἐλαττώματα Μπορεῖς ὅμως, μὲ μιὰ καλὴ προσπάθεια νὰ γράψης κάτι καλύτερο. Καὶ περιμένουμε πραγματικὰ κάτι τὸ πιὸ καλὸ ἀπὸ σένα.

★ Εὐχαριστοῦμε πολὺ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΑΓΓ. ΤΣΕΡΑΒΙΝΗ (Αἴγιο) γιὰ τὰ τόσο καλά σου λόγια. Οἱ σπαζοκεφαλιές σου δόθηκαν στὸν ἁρμόδιο συντάκτη μας.

★ Ἂν θυμᾶμαι καλά, ἔχεις πάρει ἀπάντηση στὶς προηγούμενες ἐπιστολές σου, ἀγαπητὲ ΗΛ. Π. ΤΣΙΓΚΑΝΕ. Τὸ ποίημα ποὺ μᾶς στέλνεις «Ἡ δόξα», εἶναι πολὺ καλό. Παίρνει τὴ σειρά του γιὰ τὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν». Συνεργασίες, φυσικά, μπορεῖς καὶ σύ, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά, νὰ μᾶς στέλνης, χωρὶς κανένα περιορισμό.

★ Δὲν παίρνουμε, φυσικά, λεπτὰ γιὰ ψευδώνυμα καὶ δημοσιεύσεις, φίλτατε ΑΛΕΚΟ ΚΑΒΟΥΛΑΚΟ (Ἀμφίκλεια). Ἀλλὰ τὰ ἀνέκδοτα ποὺ μᾶς στέλνεις δὲν θὰ δημοσιευθοῦν. Καὶ ξέρεις γιατί; Εἶναι γνωστά. Ἀπὸ σᾶς θὰ θέλαμε νὰ μᾶς στέλνετε ὄχι ἀντιγραφές, ἀλλὰ κάτι ποὺ τὸ δημιουργεῖτε μὲ τὸ δικό σας μυαλό. Μὲ τὸ νὰ ἀντιγράψετε ἕνα ἀνέκδοτο ἢ ἕνα ἀστεῖο ἀπὸ κάποιο ἄλλο περιοδικό, δὲν προσφέρετε τίποτα οὔτε στὸν ἑαυτό σας, οὔτε στὸ περιοδικό.

★ Ἔπρεπε, ἀγαπητὲ φίλε ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΕ (Γυμνάσιο Κρεσταίνων) νὰ ἀφήσετε κατὰ μέρος τὶς «παρεξηγήσεις» — ἐγὼ θὰ ἔλεγα τὶς φιλοδοξίες — καὶ νὰ φτιάσετε τὴν κοινοτητά σας. Μὲ τὸ νέο σχολικὸ ἔτος θὰ μπορέσετε νὰ τὴν φτιάσετε, προπαρασκευάζοντάς την ἀπὸ τώρα. Εὐχαριστοῦμε ἰδιαιτέρως τὸν καθηγητή σου κ. Βασιλόπουλο γιὰ ὅσα καλὰ σᾶς εἶπε γιὰ τὴν «Παιδόπολι». Καὶ σένα, γιὰ τὶς ἐνέργειές σου, θερμὲς εὐχαριστίες.

★ Καὶ ἡ νέα σου ἔκθεση, ΧΡΗΣΤΟ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ, δὲν εἶναι ἄσχημη. Ἀλλὰ θὰ προτιμούσαμε θέματα πρωτότυπα καὶ ὄχι μαθήματα τοῦ «Κατηχητικοῦ».

★ Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅσα καλὰ λόγια μᾶς γραφεις, ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ ΚΩΝ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ (Πτολεμαΐδα). Δὲν ξέρω ἂν θὰ γίνης κάποτε ποιητής, μὰ γιὰ νὰ γίνης, θὰ χρειασθῆ νὰ ἐργασθῆς καὶ πρὸ παντὸς νὰ μορφωθῆς καὶ στὸ σχολεῖο σου καὶ ἐξωσχολικά, διαβάζοντας ποιήματα νεωτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα σοῦ συνιστῶ θερμῶς νὰ κοιτάζης καὶ τὴν ὀρθογραφία. Γιατὶ ἐκεῖ ποὺ τὸ γράμμα σου εἶναι τόσο καλογραμμένο καὶ σχετικῶς χωρὶς ὀρθογραφικὰ λάθη, μοῦ πετάς ἕνα «ἠρινικά», ποὺ χαλάει ὅλη τὴν καλὴ ἐντύπωση. Αὐτὰ δὲν τὰ λέω γιὰ σένα, τὰ λέω γιὰ ὅλους τοὺς φίλους μου. Ἕνα προσεκτικὸ γράψιμο, κάνει τὸ χειρόγραφο ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ καλύτερο.

★ Διαβάσαμε καὶ τὰ δυό σου ποιήματα ΘΟΔΩΡΕ ΣΥΡΓΙΑΝΝΙΔΗ (Μυτιλήνη)). Εἶναι ἀρκετὰ καλά, ἂν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψη του ὅτι εἶσαι μόνο στὴ 2α γυμνασίου. Ἀλλὰ ἀπὸ τετράστιχο σὲ τετράστιχο ἀλλάζεις τὸ ρυθμό. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Πάντως δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ ποίημά σου γιὰ νὰ δῆς καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι πῶς δὲν στέκει ὅλη αὐτὴ ἡ ἀλλαγή:

Χαρούμενα τὰ πρόβατα
βόσκουν ὅλην τὴ μέρα,
πάνω εἰς τὰ ψηλώματα
στὸν καθαρὸν ἀέρα.

⁂

Καὶ ὅταν τὸ μεσημέρι φτάση
καὶ μὲ νερὸ θὰ δροσιστοῦν,
τὸ κάθε ἀρνάκι θὰ πλαγιάσ
καὶ ὅλα θὰ ἀναπαυθοῦν.

⁂

Ὅταν ὁ ἥλιος βασιλεύση
καὶ τὸ σκοτάδι ἁπλωθῆ,
τὸ κάθε ἀρνάκι θὰ γυρίση
στὴ στάνη γιὰ νὰ κοιμηθῆ.

⁂

Τότε ὁ βοσκὸς μὲ τὴ φλογέρα
τὸν Πλάστη ἀρχίζει νὰ ὑμνᾶ
καὶ ὁ ἦχος φθάνει στὸν πατέρα
ποὺ μᾶς χαρίζει τὴ ζωή.

★ Δὲν μπορεῖτε νὰ αἰσθανθῆτε, πόση ἱκανοποίηση αἰσθανόμαστε ὅταν διαβάζουμε γράμματα σὰν τὸ δικό σου, ΓΡΗΓΟΡΙΕ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (Παιδόπολη «Ἁγία Σοφία» — Ἀγριὰ Βόλου). Γιατὶ αὐτὴ καὶ μόνη εἶναι ἡ ἀπόλαυσή μας ἀπὸ τὴν προσπάθειά μας. Νὰ μένουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τοῦ περιοδικοῦ οἱ φίλοι ἀναγνῶστες μας.

★ Ἀγαπητὲ ΘΟΔΩΡΕ ΞΙΦΑΡΑ (Ἀρεόπολη). Πολὺ καλὸ αὐτὸ τὸ «Ἀνθρώπινη δυστυχία». Ἀλλὰ φροντίζετε νὰ γράφετε κάτι πιὸ ἐπίκαιρο. Μέσα στὸν Ἰούνιο μὲ τὶς ἀφόρητες ἐφετεινὲς ζέστες του, μοῦ μιλᾶς γιὰ «τσουχτερὸ κρύο». Νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλης τὸ Δεκέμβριο. Οἱ σπαζοκεφαλιές σου πῆραν τὸ δρόμο τους. Περιμένουμε τώρα νὰ γραφοῦν, ὅπως σοῦ ὑποσχέθηκαν, συνδρομηταὶ οἱ φίλοι σου.

★ Τὸ σημερινό σου ποίημα «Μὲ πίστη πολεμᾶ» Κ. ΣΑΡΔΕΛΗ (Λευκάδα) μπορεῖ νὰ εἶναι καλό, ἀλλὰ δὲν στέκει. Αὐτὸ μποροῦσε νὰ γραφῆ πρὸ ἐτῶν, στὴν ἐποχὴ τῆς σκλαβιᾶς. Ὄχι σήμερα. Τὸ ἄλλο, «Οἱ νέοι ἐφιάλτες», δὲν εἶναι ἄσχημο. Θὰ πάρη τὴ σειρά του γιὰ τὴν σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν».

★ Πήραμε τὸ γράμμα σου καὶ τὶς σπαζοκεφαλιὲς Δ. ΓΚΙΞΑΝΗ (Λαμία) καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.

★ Τὰ θερμά μας συγχαρητήρια, ΣΤΑΥΡΟ ΚΩΤΣΗ (Ἐθνικὸ Οἰκοτροφεῖο Κερκύρας) γιὰ τὸ ὡραῖο σου γράμμα. Πόσο εἴμαστε λυπημένοι ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε.

★ Δὲν μᾶς διαφεύγει, ἀγαπητὲ ΚΥΡΙΕ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΜΑΝΔΥΛΑ, ἡ ἄριστη ὀργάνωση τῆς παιδοπόλεως Κερκύρας. Ἀλλὰ ἀσχοληθήκαμε μὲ τὴν παιδόπολη αὐτὴ τοὐλάχιστο ὅσο καὶ μὲ τὶς ἄλλες, μὲ βάση φυσικὰ τὸ ὑλικὸ ποὺ μᾶς ἔστειλε. Παρακαλοῦμε μόνο τὸ ὑλικὸ αὐτὸ νὰ μᾶς ἔρχεται ἀπ' εὐθείας στὸ περιοδικὸ γιὰ νὰ φτάνη ἀσφαλῶς στὰ χέρια μας.

★ Τὸ σχέδιο σου δόθηκε στὸν ἁρμόδιο συντάκτη μας, ἀγαπητὴ ΣΟΝΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ (Ἰωάννινα). Εὐχαριστοῦμε. Τὸ τραγούδι σου ἀρκετὰ καλό. Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ ἀκούση τραγουδιστά. Ἔτσι, χωρὶς μουσική, δὲν ἔχει μέτρο καὶ δὲν δείχνει τὴν ἀρτιότητα ποὺ χρειάζεται.

★ Σ' εὐχαριστοῦμε, ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ γιὰ τὰ ὅσα μᾶς γράφεις. Ἡ διεύθυνση τοῦ φίλου σου καὶ ἡ δική σου διορθώθηκε.

★ Μπορεῖς νὰ εἶσαι περήφανος «Γιὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ λιποτάκτη», μικρέ μου φίλε ΒΑΣΙΛΗ ΣΙΩΜΟΠΟΥΛΕ (Πρέβεζα). Μὰ γιὰ λόγους ψυχολογικοὺς δὲν τὸ δημοσιεύω. Καταλαβαίνεις, φυσικά, καὶ μόνος σου, ὅτι παρ' ὅλη του τὴ μετάνοια ὁ «Κώστας τοῦ Μπάρμπα Μήτσου» ἔκαμε ἕνα σφάλμα. Καὶ τὸ σφάλμα του αὐτὸ δικαιολογεῖται μὲ τὶς πιὸ ὑλιστικὲς σκέψεις.

★ ΑΝΔΡΕΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ (Παρανέστιον). Δὲν λάβαμε ὑπ' ὄψη μας τὸ ποίημά σου γιατὶ εἶναι ἀνακατεμένο μέσα στὶς σπαζοκεφαλιές. Αὐτὲς ὅμως τὶς δώσαμε στὸν ἁρμόδιο συντάκτη μας.

ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΟΥΤΣΗ Ἀμύνταιο), ΕΥΣΤΑΘΙΕ ΔΡΙΓΚΑ (Θεσσαλονίκη), ΚΩΣΤΑ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΕ (Πύργο Τριφυλλίας), ΒΑΣΙΛΕΙΕ ΠΕΤΡΙΤΣΗ (Πολύγυρο), ΓΕΩΡΓΙΕ ΛΟΜΠΡΑΝΟ (Νάξος), ΕΛΕΝΙΤΣΑ ΚΟΝΤΟΥ (Ἀθῆναι), ΓΙΩΡΓΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΕ (Αἴγιο), ΑΝΑΣΤΑΣΙΕ ΤΣΙΤΣΙΜΙΔΑ (Καστοριά), ΝΕΣΤΟΡΑ ΝΤΟΥΜΑΝΗ, ΤΕΤΗ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ (Ναύπλιοή, ΝΙΚΟ ΚΟΥΦΑΚΗ (Μυτιλήνη) πήραμε τὶς σπαζοκεφαλιές σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε ὅλους γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ Α' Διαγωνισμοῦ τῆς «Παιδοπόλεως» λήγει, μετὰ τὴν πρώτη παράτασή του, στὶς 31 Ἰουλίου 1950. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ δεχώμαστε ἐκθέσεις τῶν φίλων μας.

Οἱ παρακάτω φίλοι μας μᾶς ἔστειλαν τὶς ἐκθέσεις τους τὸ τελευταῖο δεκαπενθήμερο:

Τάκης Δημ. Τριανταφυλλόπουλος (Ἀρεόπολη Λακωνίας), Εὐστάθιος Χρ. Δρίγγας (Θεσσαλονίκη), Καίτη Νικολ. Γεωργιάδου (Καρδίτσα), Παντελῆς Γ. Πλεμμένος (Κρήτη), Ἀχιλλέας Γρηγ. Πάντος (Παιδόπολη Πατρῶν), Παῦλος Στεργιόπουλος (Παιδόπολη Πατρῶν), Δημοσθένης Λάλλας (Κατερίνη), Γεώργιος Νικ. Γιαννόπουλος (Ἡράκλειο Κρήτης), Βεζβρεβάνης Χρῖστος (Παιδόπολη Καστρὶ), Ἀνδρέας Ζουμπάκης (Ἐπιτάλιον), Παναγιώτης Κωνστ. Μπακόπουλος (Κρέσταινα), Ἀπόστολος Γεωργ. Καρανίκας (Παιδόπολη «Ἅγιος Ἀλέξανδρος» — Ἅγιος Ἀνδρέας Ἀττικῆς), Ἠλίας Σωτ. Κόσουβας (ΠαλαιὸΦάληρο), Τζανέτος Γεωρ. Καραμιχαλάκος (Καλαμάτα), Δήμητρα Γ. Μουσίκα, Κωνσταντῖνος Γεωρ. Κουτσώνης (Παιδόπολη «Ἀπόστολος Παῦλος» Καστρὶ—Κηφισιά), Εὐάγγελος Σάρρας (Παιδόπολη «Ἀπόστολος Παῦλος» —Καστρί), Ἀθηνᾶ Παναγῆ Παπαδάτου (Ἀργοστόλιο Κεφαλληνίας), Εὐστράτιος Νικ. Μισγίρης (Μυτιλήνη), Γκανάτσας Γεώργιος (Γρεβενά), Κωνσταντῖνος Δημ. Αναγγνωστόπουλος (Πιέριον), Στέφανος Ἀθαν. Χαρακάπης (Παιδόπολη «Ἅγιος Ἀνδρέας»—Σῦρος)' Βασίλειος Χρ. Παπανῖκος (Ἀμφιλοχία), Ἰωάννης Κωνστ. Παράσχος (Ἀμφιλοχία), Εὐθύμιος Γρηγ. Λώλης (Τρίκαλα), Ἀραβανῆς Γ. Παναγιώτης (Ἀσκληπιεῖον Βούλας), Δημήτριας Δ. Κουτρουμπῆς (Κορυφάστον), Χαρίλαος Γεωργ. Δημητρακόπουλος (Ἠλεία), Σωτήριος Βασ. Παπαϊωάννουν (Βόλος), Θεοδόσιος Π. Μπουφοῦνος (Καλαμάτα), Χωρὶς ὑπογραφή. Μαθητὴς ΣΤ' Γ. Δημ. Σχολείου Καλαμῶν, Λάσκαρης Γεώργ. Μαμίλης (Κομοτινή), Γεώργιος Ἀναγνωστόπουλος (Κόρινθος), Γεώργιος Διον. Τσουκαλᾶς (Ζάκυνθος), Μαρία Ἰωάν. Μητροφάνους (Σέριφος), Χρῖστος Ἰωάν. Παντούρης (Ἠλεία), Γεώργιος Γρ. Ρίζου (Ἅγιος Γεώργιος), Νικόλαος Χρ. Ρίζου (Ἅγιος Γεώργιος), Ἀλκιβιάδης Γρηγ. Τζουμας

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΟΠΟΛΕΩΝ

Ἡ παιδόπολη Σύρου

Τὴν Πέμπτη 22 Ἰουνίου τὰ μέλη τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδας τῆς Παιδόπολης Σύρου προπονήθηκαν γιὰ νὰ ἀγωνισθοῦν τὴν Κυριακὴ 25 Ἰουνίου μὲ τὴν ὁμάδα τῆς Νεαπόλεως. Οἱ ποδοσφαιρισταὶ τῆς Παιδόπολης ἔκαναν μιὰ πρώτης τάξεως ἐμφάνιση. Ἰδιαίτερη ἐντύπωση προκάλεσε ὁ νεαρὸς τερματοφύλακας Δοδούδης ποὺ μὲ τὶς ἐπιτυχεῖς καὶ τεχνικὲς ἀποκρούσεις του προκάλεσε τὸν θαυμασμὸ ὅλων ποὺ παρακολούθησαν τὴν προπόνηση.

★

Ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη

Στὶς 21 Ἰουνίου στὴν Παιδόπολη Μυτιλήνης καὶ στὴν αἴθουσα ψυχαγωγίας ἔγινε ἡ γιορτὴ τῶν ἐξετάσεων. Τὴν γιορτούλα αὐτὴ παρακολούθησαν πολλοὶ θεατὲς ἀπὸ τὴν Μυτιλήνη. Μέσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ μεγάλος μας πατέρας ὁ Δεσπότης ποὺ δὲν λείπει ἀπὸ κοντά μας ποτέ. Ἀφοῦ παίξαμε θέατρο, τραγουδήσαμε καὶ χορέψαμε, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης παρέλαβε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τοῦ σχολείου κ. Γκαγκάνη τὰ ἀπολυτήρια τῆς Στ' Τάξεως καὶ μᾶς τὰ μοίρασε. Ἕνας — ἕνας πηγαίναμε παίρναμε τὰ ἀπολυτήρια καὶ φιλούσαμε τὸ χέρι τοῦ Δεσπότη. Δέκα πῆραν 9 παιδιά, 7 ἀγόρια καὶ δυὸ κορίτσια. Τὰ ἀγόρια ἦταν τὰ παρακάτω: 1) Μακρυλάκης Ἀλέξανδρος, 2) Παπαδημητρίου Κωνσταντῖνος. 3) Μητράκας Πέτρος, 4) Λεωνίδας Ζώγας, 5) Μπακαλούδης Μάριος, 6) Κισσούδης Κυριάκος καὶ 7) Πασχάλης Θεόδωρος.

Τὰ κορίτσια ἦταν: Καλλινάκη Κ. καὶ Γαγλάκη Γιαννούλα. Στὶς 27 Ἰουνίου ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος μᾶς ἔστειλε δῶρα: Σημειωματάρια, βουρτσάκια καὶ ὀδοντόκρεμες, τὰ ὁποῖα λάβαμε μὲ εὐχαρίστηση μεγάλη.

Τρόφιμος
Α. Μ.

★

Στὸ Ἰωσηφόγλειο

Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τῶν παιδιῶν τῆς Παιδόπολης «Ἅγιος Χαράλαμπος» γίνηκε στὶς 7 μ.μ. τῆς 4ης Ἰουλίου γιορτὴ εἰς τὸ Ἰωσηφόγλειο. Ἡ ἀποχαιρετιστήριος αὐτὴ γιορτὴ ἐστέφθη ἀπὸ ἐπιτυχία.

★

Σχολικαὶ ἐπιδείξεις

Στὶς ἐπιδείξεις τῶν Δημοτικῶν Σχολείων Ἰωαννίνων ἔλαβαν μέρος καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν Παιδοπόλεων. Ἡ χορωδία τῆς Παιδόπολης «Ἁγία Ἑλένη» ἔψαλε τὴν προσευχή.

Στὸ πρόγραμμα ὑπῆρχαν πέντε ἀγωνίσματα στὰ ὁποῖα ἔλαβαν μέρος παιδιὰ ὅλων τῶν Δημοτικῶν σχολείων.

Ἀπ' τὰ σχολεῖα τῆς Παιδοπόλεως νικηταὶ ἀνεδείχθησαν καὶ πῆραν ἔπαθλα οἱ: 1) Στὴν σχοινοδρομία 60 μέτρων ἡ Ἀλεξάνδρα Ζήκα (1ον βραβεῖο). 2) Στὸ δρόμο 60 μέτρων ἡ Ἑλένη Παπασωτηρίου (2ο βραβεῖο) καὶ 3) Στὸ δρόμο 50 μέτρων ἀρρένων ὁ Ἰωάννης Κώττης (Γ' βραβεῖο).

Τὰ ὑπόλοιπα ἔπαθλα τὰ κέρδισαν τὸ Ὀρφανοτροφεῖο Θηλέων (Δρόμος 40 μέτρων) καὶ τὰ 9 Δημοτικὰ Σχολεῖα τῆς πόλεως.

★

Στὴν Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ «Ἁγίας Βαρβάρας» Γλυφάδας 70 κορίτσια τοῦ Ἱδρύματος ἔδωσαν σ' ἐπίσημη τελετὴ τὴν ὁδηγικὴ ὑπόσχεση.

Στὸ Γυμναστήριο Φωκιανοῦ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος κ. Νέρης ἀπένειμε τὰ διπλώματα εἰς 100 ἀποφοίτους τῶν Τεχνικῶν Σχολῶν Λέρου, ποὺ τελείωσαν τὴν ἐκπαίδευσή τους καὶ γυρίζουν στὰ χωριά τους.

Μὲ τὸ πολεμικό μας «Πυρπολητὴς» ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία τὰ 40 συμμοριόπληκτα παιδιά, ποὺ φιλοξενήθηκαν ἐπὶ ἕνα οκτάμηνο ἀπὸ Βρετανικὲς οἰκογένειες, μὲ τὴν φροντίδα τῆς Λαίδης Νόρτον.

Ἀπὸ τὴν ὡραία γιορτὴ ποὺ ἔγινε στὸ «Ἰωσηφόγλειο» πρὶν ἀναχωρήσουν οἱ τρόφιμοι τῆς παιδόπολης γιὰ τὰ χωριά τους.

Περνᾶτε εὐχάριστα τὴν ὥρα σας

1) Κλιμακωτὲς λέξεις

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	Α	Ν						
2		Α	Ν					
3			Α	Ν				
4				Α	Ν			
5					Α	Ν		
6						Α	Ν	
7							Α	Ν

Συμπληρῶστε τὰ λευκὰ τετραγωνίδια ὥστε νὰ σχηματισθοῦν 7 λέξεις τῆς παρακάτω σημασίας. Ἡ συλλαβὴ «ΑΝ» θὰ μετατεθῆ κλιμακωτὰ ὅπως δείχνει τὸ σχέδιο.

1) Δὲν εἶναι ἱκανὸς γιὰ τίποτα. 2) Ἔχουν ἄφθονη οἱ ποιηταί. 3) Πόλη τῆς Ἠπείρου. 4) Εἶδος ζυγαριᾶς. 5) Μεγάλο δένδρο. 6) Μαγειρικὸ σκεῦος. 7) Ἕνας ἀπ' τοὺς «Σωματοφύλακες» τοῦ Δουμᾶ.

2) Τονόγριφος

Εἶμαι ἀδύνατος, οἰκτρὸς
γρήγορα θὰ μὲ θρηνήσης
μὰ προβάλλω δυνατὸς
ἂν τὸν τόνο μου κινήσης.

3) Ἀστέρι

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι μὲ γράμματα, ὥστε νὰ διαβάζωνται: Ὁριζόντια: Ἕνας μόνο. Κάθετα: Φρουρὸς τοῦ Ἔθνους. Διαγωνίως: Τὰ καλλιεργοῦμε. — Ἀρχαῖος Δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Βασ. Μητρόπουλος, Ἀθήνα

4) Φτερωτὰ γράμματα

Ἂν ἀπ' τὶς παρακάτω λέξεις πάρετε ἀπὸ ἕνα γράμμα θὰ σχηματισθῆ μιὰ λέξη ποὺ σημαίνει πολὺ ἀγαπητὸ πρόσωπο:

ΑΙΜΟΣ. ΧΡΗΣΤΟΣ, ΚΗΤΟΣ, ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ, ΚΥΡΙΟΣ, ΓΛΑΡΟΣ.

Στ. Καπράνος, Καστρὶ Κυνουρίας

5) Μαγικὴ εἰκόνα χωρὶς εἰκόνα

— Νῖκο, Τάκη, γιατί δὲν τὴν πιάσατε;
— Ποιάν καλὲ μητέρα;
— Μά σᾶς τὸ εἶπα.

Γ. Μπούτσης, Ἀμύνταιον

6) Σκάλα

Π — Σ = Ὁλόκληρος
Π — — Σ = Πρόθεση.
Π — — — Σ = Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.
Π — — — — Σ = Μεσαιωνικὸ κτίριο.
Π — — — — — Σ = Φλογερός.
Π — — — — — — Σ = Ἐδημιούργησε τὸν Χρυσὸ Αἰῶνα
Π — — — — — — — Σ = Θυσιάζεται γιὰ τὴν πατρίδα του
Π — — — — — — — — Σ = Διάσημος γλύπτης τῆς ἀρχαιότ.
Π — — — — — — — — — Σ = Ἱερατικὸς βαθμός.
Π — — — — — — — — — — Σ = Ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα.

Γερ. Τσολέας, Ἀθήνα

Σταυρόλεξο ἀριθ. 14.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1								■		■	■	■
2	■		■		■		■	■				
3								■		■		■
4	■		■		■							
5						■		■		■		■
6	■		■	■		■						
7							■		■	■		■
8	■		■		■		■					
9								■		■		■
10	■		■		■							
11					■	■		■		■		■
12	■	■	■		■							

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) Ὁ Ἕλληνας δὲν εἶναι ποτέ. 2) Ἀρχαῖο πολεμικὸ ὄχημα. 3) Κουταμάρα, μωρία. 4) Χρειάζεται γιὰ τὸ σκάψιμο. 5) Ὁ πατέρας τοῦ σημερινοῦ Βασιλῆα τῆς Αἰγύπτου. 6) Εὐνοϊκόν. 7) Φθάνουν. 8) Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὰ πατώματα. 9) Σ' αὐτὸν στηρίζεται ἡ ἀσφάλεια ἑνὸς Κράτους. 10) Πρωτεργάτης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ποὺ ἵδρυσε τὴν «Φιλικὴ Ἑταιρεία». 11) Τὸ αἰσθανόμαστε τὸν χειμῶνα. 12) Μεγάλος Ἕλληνας ποιητής.

ΚΑΘΕΤΑ: 2) Ὁ Θεός. 4) Κομμάτι ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο πρᾶγμα.— Σ' αὐτὸν ποὺ τὸν ὠργάνωσε ἡ Βασίλισσα χρωστιοῦνται τὰ «Σπίτια τοῦ Παιδιοῦ». 5) Ἀρχικὰ δημοσίας ὑπηρεσίας. 6) Τὸ οὐράνιο τόξο.—Ἀσεβὴς πράξη. 7) Οἱ συντηρητικοὶ ἄνθρωποι τὰ ἀποφεύγουν. Τὴν ἀποζητοῦμε τὸ καλοκαῖρι. 8) Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. 9) Μᾶς τὸν δίνουν τὰ δένδρα.— Οἱ ἔξυπνοι δὲν τά... τρῶνε. 11) Ὀρχήστρα ἀπὸ ἔγχορδα ὄργανα.

7) Αἴνιγμα

Καρδιὰ δὲν εἶμαι
Μαροῦλι μήτε.
Καὶ ὅμως ἔχω
καλοί μου φίλοι
μπόλικα φύλλα.
—Λοιπὸν βιβλίο;
Οὔτε γι' ἀστεῖο,
Ἀφοῦ τὰ φύλλα μου
δὲν τὰ γυρνᾶτε
μόνο τὰ βγάζετε
καὶ τὰ πετᾶτε.

Βασίλειος Ι. Ξήτας, Μέτσοβο

ΛΥΣΕΙΣ 13ου ΤΕΥΧΟΥΣ

1) Κυβόλεξο

Λ Α Μ Α
Α Μ Α Ν
Μ Α Τ Ι
Α Ν Ι Α

2) Στοιχειόγριφος

ΣΙΤΟΣ — ΤΙΤΟΣ.

3) Αἴνιγμα

ΣΚΥΡΟΣ — ΚΥΡΟΣ.

4) Λεξίγριφος

ΑΜΗΝ — ΜΗΝ.

5) Ἀκροστιχίδα

Π — άρις
Η — ρα
Ν — εῖλος
Ε — ριδος
Ι — ακὼβ
Ο — ἰδίπους
Σ — οφία.

6) Μαγικὸ τετράγωνο

Φ	Υ	Τ	Α
Υ	Δ	Ω	Ρ
Τ	Ω	Ρ	Α
Α	Ρ	Α	Ψ

7) Σκάλα

Μ Υ Σ
Μ Ο Ρ Σ
Μ Α Γ Ο Σ
Μ Α Ρ Τ Η Σ
Μ Α Λ Α Κ Ο Σ
Μ Α Σ Κ Α Ρ Α Σ
Μ Υ Σ Τ Η Ρ Ι Ο Σ
Μ Ι Κ Ρ Ο Τ Ε Ρ Ο Σ

8) Ἀπρόοπτο

Τὸ κοινὸ ποὺ ἔχουν τὰ ἄλογα μὲ τὰ λουλούδια εἶναι τὰ πέταλα.

9) Αἴνιγμα

Τὸ σφουγγάρι.

Λύσις σταυρολέξου ἀριθ. 13.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) ΜΑΝΗ—ΤΡΑΤΑ 2) ΗΣΑΪΑΣ 3) ΣΑΜ—ΡΣ—ΠΑΝ 4) ΟΜΑΛΑ—ΟΡΙΑ 5) ΝΑ—ΑΚΕΦΟΣ 6) ΛΙΜΑΝΙ—ΧΑ 7) ΣΙΝΑ—ΙΣΤΟΣ 8) ΚΑΙ—ΟΟ—ΡΣΤ 9) ΟΙΚΙΑΙ 10) ΑΡΝΙΑ—ΣΑΛΙ.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) ΜΕΣΟΝ—ΣΚΙΑ 2) ΑΜΑΛΙΑ 3) ΝΗΜΑ—ΙΝΙΟΝ 4) ΗΣ—ΛΑΜΑ—ΙΙ 5) ΑΡΑΚΑ—ΟΚΑ 6) ΤΙΣ—ΕΝΙΟΙ 7) ΡΑ—ΟΦΙΣ—ΑΣ 8) ΑΣΠΡΟ—ΤΡΙΑ 9) ΑΙΣΧΟΣ 10) ΑΝΝΑ—ΑΣΤΟΙ.

Ὁ Ἀητός τοῦ Βάλτου

67) Καθὼς ἔφευγε ὁ Βασίλης ἀπὸ τὸ Τσέκρι, τὴ σκάλα τοῦ Βάλτου, ὅπου εἶχε ὁδηγήσει τὸ νιοφτασμένο σῶμα τοῦ καπετὰν Νικηφόρου, ἄκουσε ξαφνικὰ ἕνα σκούξιμο λύκου. Τρόμαξε στὴν ἀρχὴ κι' ἔκαμε νὰ τραβήξῃ μπρὸς πίσω κατὰ τὸ Βάλτο ὅταν ἀντήχησε δεύτερο οὔρλιασμα, τόσο ἀδύνατο ὅμως, τόσο ὅμοιο μὲ κλαούρισμα μικροῦ κοριτσιοῦ, ποὺ τὸ νέο ἀγόρι ἔβαλε τὰ γέλια.

— Εἶναι τὸ τρελλὸ Βουλγαράκι, εἶπε, καὶ σφύριξε συνθηματικά.

Μονομιᾶς ἀναταράχτηκαν οἱ καλαμιὲς καὶ φάνηκε τὸ χλωμὸ προσωπάκι τῆς Ράϊκας.

— Τί γυρεύεις ἐδῶ; ρώτησε τότε ὁ Βασίλης.

68) —Ἐσένα, τοῦ ἀποκρίθηκε. Ἤξερα ποῦ ἦσουν.

— Πολὺ ἐπικίνδυνη εἶσαι, ἀποκρίθηκε ὁ μικρός. Ἐσὺ ὅλα τὰ ξέρεις; Καὶ τί μὲ θες;

— Πές μου πρῶτα, μουρμούρισε τὸ κορίτσι, γιὰ ποιοὺς δουλεύεις; Γιατὶ ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι σπουδαῖο...

— Ἀλλόκοτο θηλυκό, τί σὲ νοιάζει ἐσένα; Γύρισε πίσω στὸ μπάρμπα σου, τὸν Ἄγγελο Πέϊο, νὰ βόσκῃς τὰ πρόβατα καὶ νὰ τρῶς τῆς χρονιᾶς σου καὶ μὴ φυτρώνῃς ἐκεῖ ποὺ δὲ σὲ σπέρνουνε.

Κατσούφιασε ἡ μικρὴ καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν.... Ὁ Βασίλης λυπήθηκε ποὺ τὴν πίκρανε.

69) —Ἔλα νὰ καθίσουμε ἐδῶ, τῆς εἶπε, ἔχω λίγες σταφίδες νὰ φᾶμε... Νὰ πάρε τὶς πιὸ πολλὲς ἐσύ, Ράϊκα. Ὁ μπάρμπας σου δὲν σοῦ δίνει ψωμί. Θαρρεῖ πὼς θὰ μεγαλώσῃς μόνο μὲ ξύλο.

— Δὲ θέλω σταφίδες, εἶπε, ἂν μὲ νομίζῃς Βουλγάρα... Δὲ θέλω κουβέντες μαζί σου. Κι' ἐγὼ ποὔκαμα τὸ λύκο γιὰ νὰ μ' ἀκούσῃς καὶ νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸ Βοεβόδα.

— Τὸ Βοεβόδα; Ξέρεις ποῦ εἶναι;

— Τὸν εἶδα χθὲς στὸ Ράμελ... Στὸ σπίτι τοῦ μπάρμπα μου.

— Ἦταν στὸ Ράμελ, ἐδῶ κοντά; Τὸν εἶδες ἐσὺ μὲ τὰ μάτια σου, τὸν Ἀποστὸλ Πετκώφ, τὸν ἀρχικομιτατζῆ;

70) Εὐχαριστημένη γιατὶ τὴν πρόσεξε ἐπὶ τέλους ὁ Βασίλης, ἡ Ράϊκα ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ... Εἶχα πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ πάω μονάχη μου στὸ Βάλτο νὰ βρῶ τὸν Ἄγρα... Μὰ ξέρω τώρα πὼς εἶσαι κι' ἐσὺ καλός, γιατὶ ἐσὺ πῆγες τὸν καπετάνιο ποὺ ἦρθε χτὲς βράδυ στὸ Τσέκρι... Δὲ σὲ λένε Βασίλη;

—Λέγε με Μήτρη καὶ μὴ χώνῃς τὴ μύτη σου ὅπου δὲν πρέπει...

— Καλά, καλά! Ἄκουσε λοιπόν. Ψὲς βράδυ, ὅταν χωρίσαμε, πῆγα στὸ Ράμελ... Στοῦ μπάρμπα μου εἶχαν σύναξη οἱ κομιτατζῆδες. Ἦταν πολλοὶ μαζεμένοι, ἄγριοι, μὲ γένια. Νὰ τόσα δά...

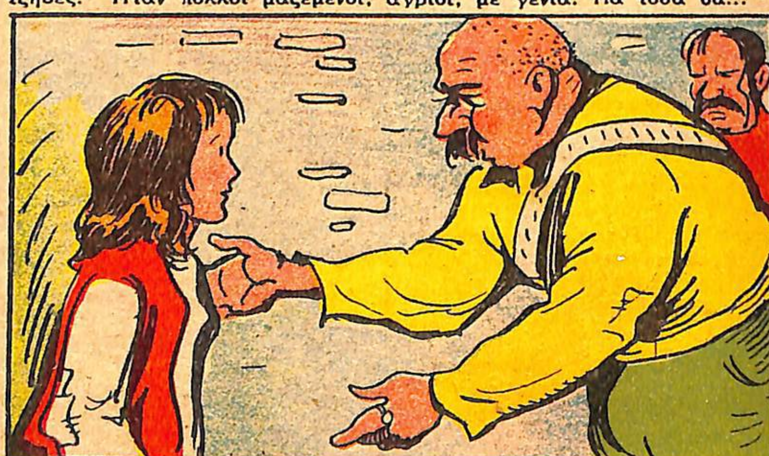

71) Ἦταν κι' ἕνας ξουρισμένος ποὺ φοροῦσε χρυσὸ δαχτυλίδι στὸ μεσαῖο του δάχτυλο.

Τὸν ἔλεγαν ὅλοι Βοεβόδα καὶ ποτὲ δὲν τὸν ἔκοβαν ὅταν μιλοῦσε... Ἐγὼ ἤμουν στὴν κουζίνα καὶ κοίταζα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Τ' ἄκουσα ὅλα. Μιλοῦσαν γιὰ τὸ Βάλτο. Μάθανε γιὰ τὸν Ἄγρα πὼς μπῆκε στὴ Λίμνη... Ψάχνουν νὰ τὸν βροῦν.

Τότε ἔτριξε ἡ πόρτα κι' ὁ μπάρμπας μου ἄνοιξε καὶ μὲ βρῆκε.

— Γιατὶ κρυφάκουγες, μοῦ λέει, κι' ἄρχισε νὰ μὲ δέρνῃ. Ἐγὼ εἶπα ψέματα. Πὼς πήγαινα ν' ἀνοίξω γιὰ νὰ τοὺς πῶ, γιὰ τὸν καπετάνιο ποὺ γύρευαν. Ἐγώ, εἶπα, δουλεύω μὲ τὸν Μήτρη Τσέϊκο.

72) Ἅμα ἄκουσε τ' ὄνομά σου ὁ μπάρμπας μου, μ' ἄφησε ἀμέσως. Μὲ πῆρε μάλιστα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ πῆγε στὸ Βοεβόδα.

— Αὐτή, λέει, μπορεῖ νὰ μάθῃ ποῦ μένει ὁ Ἄγρας... Τὴν παίρνει μαζί του ὁ Τσέϊκο στὶς δουλειὲς ποὺ κάνει στὸ Βάλτο...

— Ἄκου δῶ, μοὖπε τότε ὁ Βοεβόδας... Μπορεῖς νὰ βρῇς τὴν καλύβα τοῦ Ἄγρα;

— Πῶς νὰ τὴν βρῶ, χωρὶς πλάβα; ἔκαμα τότε ἐγώ.

Τότε εἶπε νὰ μοῦ δώσουν πλάβα καὶ μοῦ παράγγειλε νὰ πάω στὸ Βάλτο, νὰ βρῶ τὸ λημέρι τοῦ καπετάνιου καὶ νὰ γυρίσω νὰ τοῦ πῶ ποῦ βρίσκεται. Νά, ἐδῶ, ἔχω τὸ βαρκάκι μου.